

Liahona

**Hoe vaders hun
kinderen tot zegen
zijn, pp. 4, 10**

Zending in Japan,
presiderende bisschop,
nieuwe apostel: ouderling
Gary E. Stevenson, p. 14

Hoe het Boek van Mormon ons
geestelijke gezichtsvermogen
herstelt, p. 20

14 vragen over het hiernamaals
beantwoord, p. 32

'Zij zullen hongeren noch dorsten, en de hitte en de zon zullen hen niet treffen; want hun Ontfermer zal hen leiden, ja, hen voeren aan de waterbronnen.'

1 Nephi 21:10

BOODSCHAPPEN

- 4 Boodschap van het Eerste Presidium: Onze Vader, onze Mentor**
President Dieter F. Uchtdorf
- 7 Huisbezoekboodschap: Verordeningen en verbonden van de tempel**

HOOFDARTIKELEN

- 14 Ouderling Gary E. Stevenson: een begripvol hart**
Ouderling Robert D. Hales
Ouderling Stevenson dient met een hart dat de ingevingen van de Geest, de zegeningen van de verzoening van de Heiland en het vermogen van de kerk om behoeftigen te zegenen begrijpt.
- 20 De ogen van de blinden zullen zien**
Ouderling Lynn G. Robbins
Het Boek van Mormon is een tweede ooggetuige van Jezus Christus en zijn heerlijke evangelie.

- 26 Zeven ontroerende wonderen onderweg**
Ephrem Smith
Mijn ontwikkeling van een wees tot een zendeling die de Heer diende, was niets minder dan wonderbaarlijk.
- 28 Kom dan en volg Mij: thuis de basis aanleren**
Alicia Stanton en Natalie Campbell
Ideeën om als gezin de maandelijkse onderwerpen voor jongeren te leren.
- 32 Wat weten we over het leven na de dood?**
David A. Edwards
Vanwege de heldere, heerlijke waarheden van het herstelde evangelie kunnen wij de vragen van andere mensen over het leven na de dood beantwoorden.
- 36 Een verandering van hart ondervinden**
Ouderling Edward Dube
Toen onze dochter ziek werd, besepte ik dat mijn hart net zozeer moest veranderen als dat van Alma was veranderd.

RUBRIEKEN

- 8 Wat wij geloven: Wij geloven dat we de profeet moeten navolgen**
- 10 Ons thuis, ons gezin: Mijn vaders liefdevolle voorbeeld**
Anoniem
- 12 Muziek: Kom tot Hem**
Theodore E. Curtis en Hugh W. Dougall
- 40 Bespiegelingen: Hoera!**
G. Craig Kiser
- 41 Dienen in de kerk: Niet onder mijn leiding!**
Brett J. Porter
- 42 Onder heiligen der laatste dagen**
- 80 Tot we elkaar weerzien: Het wat, waarom en hoe van een getuigenis**
President Spencer W. Kimball

OP DE OMSLAG

Voor: foto Cody Bell. Binnenkant vooromslag: foto iStock/Thinkstock. Binnenkant achteromslag: foto Leslie Nilsson.

46

46 Vasthoudendheid en discipelschap

Ouderling David F. Evans

We moeten vasthoudend zijn als we ware discipelen van de Heiland willen worden en de goede doelen willen bereiken waarvan de Heer weet dat we ze nodig hebben om ons op de eeuwigheid voor te bereiden.

50 Voorvechters van de sabbat

Samantha McFadyen

We konden kiezen: we konden op zondag spelen en proberen landskampioen te worden, of we konden de wedstrijd niet spelen en de sabbat heiligen.

52 Het moeilijkste voor een zending

Wendy Ulrich

Je hebt het Boek van Mormon en Predik mijn evangelie gelezen. Maar weet je hoe je vreemden moet aanspreken en met afwijzing moet omgaan? Werk aan een paar andere vaardigheden die je als zending beslist nodig hebt.

57 Onze plek

58 Uit het zendingsveld: Zielskreet

Stephen Dugdale

Hij leek onvriendelijk, onbenederbaar en een beetje eng. Maar hij was eigenlijk gewoon een ziel die enkele eeuwige antwoorden nodig had.

61 Antwoord van kerkleiders: Hoe je de zendingen kunt helpen

Ouderling David A. Bednar

62 Vraag & antwoord

Mijn ouders vloeken, luisteren naar luide muziek en kijken naar ongepaste tv-programma's. Hoe kan ik thuis de Geest voelen, vooral op zondag?

64 Hoe je een goede vriend kunt zijn

David Morales

We willen allemaal vrienden. Dit zijn enkele manieren om goede vrienden te krijgen en er zelf een te zijn.

76

66 Kinderen die pal staan: Eerlijk en trouw zijn

Aysia Tan

68 Jordans studiematje

Kirstin Ide

Jordan wist niet wat hij moest doen met zijn boek-van-mormonstudiematje. Maar toen kreeg hij een idee!

70 De hele wapenrusting Gods

Wat kun je doen om je geest veilig en tevreden te houden?

72 Antwoorden van een apostel: Welke beloften doen we bij de doop?

Ouderling Neil L. Andersen

73 Ons prikbord

74 Held uit het Boek van Mormon: Abish was een zending

75 Ik kan het Boek van Mormon lezen

76 Verhalen uit het Boek van Mormon: Alma leert ons bidden

79 Kleurplaat: Ik kan eerbiedig zijn

52

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstoppt. Hint: waar kun je bidden?

Ideeën voor de gezinsavond

In deze uitgave staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken. Hieronder staan twee voorbeelden.

'Wat wij geloven', p. 8. Dit artikel leert ons dat 'Als wij de profeet en de apostelen steunen, wij een getuigenis van hen als dienaars van God krijgen.' U kunt uw getuigenis van de profeten sterker maken door conferentietoespraken te lezen of te beluisteren. Lees als gezin een recente toespraak van president Monson en kies een specifieke raadgeving om na te leven. Als u de woorden van de profeet naleeft, probeer dan te herkennen op welke manier u gezegend bent.

'Kom dan en volg Mij: Thuis de beginselen onderwijzen', p. 28: president Spencer W. Kimball (1895–1985) onderwees: 'Ons succes, als individu en als kerk,

zal grotendeels afhangen van hoeveel aandacht wij schenken aan thuis het evangelie naleven.' Overweeg om als gezin een hele maand een onderwerp uit *Kom dan en volg Mij* te bestuderen. Bestudeer elke week een aspect van het gekozen onderwerp, gebruik daarbij de Schriften of andere hulpmiddelen zoals *Predik mijn evangelie*, LDS.org, de Gids bij de Schriften en *Bijbelvideo's: Het leven van Jezus Christus*. U kunt elkaar dan elke week tijdens de gezinsavond vertellen wat u geleerd en gevoeld hebt. Overweeg uw gedachten en indrukken in uw studieverlag op te schrijven en deel wat u hebt geleerd met uw vrienden op sociale media.

MEER ONLINE

De *Liahona* en andere kerkmaterialen staan in vele talen op languages.lds.org. Ga naar [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (beschikbaar in het Engels, Portugees en Spaans) om inspirerende boodschappen, ideeën voor de gezinsavond en materiaal te vinden waar u uw vrienden en familieleden over kunt vertellen.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Aäronisch priesterschap, 41

Avondmaal, 40

Bekering, 36

Bijbel, 20

Boek van Mormon, 20, 57, 68, 74, 75

Dienen, 41

Discipelschap, 46

Doelen, 46

Doop, 72, 73

Eerbied, 79

Familie, 10, 28, 36, 43, 44, 62

Gebed, 12, 58, 61, 66, 76

Gehoorzaamheid, 8, 28, 70

Geloof, 36, 46, 75

Getuigenis, 80

God de Vader, 4

Heilsplan, 32, 58

Houding, 52

Huwelijk, 28

Jezus Christus, 12, 28, 40

Jongeren, 41

Nederigheid, 52

Onderwijs, 28, 43

Profeten, 8, 42, 44

Sabbat, 45, 50, 62

Tempels, 44, 73

Tempelwerk, 7

Vaderschap, 4, 10

Vasthoudendheid, 46

Verbonden, 7, 28, 72

Verordeningen, 7, 28

Verzoening, 36

Vriendschap, 64

Wonderen, 26

Zelfredzaamheid, 28

Zendingswerk, 52, 58, 61, 74

**President
Dieter F.
Uchtdorf**

Tweede raadgever in
het Eerste Presidium

Onze Vader, ONZE MENTOR

Hebt u ooit een doos met onderdelen opengemaakt, de montagehandleiding bekeken en gedacht: ‘Hier kan ik echt geen wijs uit?’

Af en toe halen we er ondanks onze beste bedoelingen en ons zelfvertrouwen een onderdeel uit en denken: ‘Waar is dat voor?’ of ‘Hoe past dat?’

Onze frustratie neemt toe als we een disclaimer op de doos zien die luidt: ‘Montage vanaf acht jaar.’ Omdat we nog steeds niet weten hoe het in elkaar zit, doet dat ons zelfvertrouwen geen goed.

Soms hebben we met het evangelie een soortgelijke ervaring. Als we een bepaald onderdeel ervan bekijken, schudden we misschien ons hoofd en vragen ons af waar dat onderdeel toe dient. Of als we naar een ander onderdeel kijken en hard ons best doen om het goed te begrijpen, vragen we ons toch af waarom dat onderdeel erbij hoort.

Onze Vader is onze Mentor

Onze hemelse Vader heeft ons prachtige aanwijzingen gegeven om ons leven te ordenen en zo het beste van onszelf te maken. Die aanwijzingen werken ongeacht onze leeftijd of omstandigheden. Hij heeft ons het evangelie en de Kerk van Jezus Christus gegeven. Hij heeft ons het verlossingsplan, het heilsplan, ja, het plan van geluk gegeven. Hij heeft ons niet aan ons lot overgelaten met alle onzekerheden en moeilijkheden van dit leven en gezegd: ‘Daar ga je. Het allerbeste. Zoek het maar uit.’

Als we geduldig zijn en met een nederig hart en een open oog zoeken, zullen we merken dat God ons veel

hulpmiddelen heeft gegeven om zijn allesomvattende aanwijzingen voor een gelukkig leven beter te begrijpen:

- Hij heeft ons de kostbare gave van de Heilige Geest gegeven, die onze hemelse privéleraar kan worden als we het woord van God bestuderen en onze gedachten en daden in harmonie met zijn woord trachten te brengen.
- Hij is dag en nacht toegankelijk voor ons door middel van gebed en geloof en oprechte smeekbeden.
- Hij heeft ons hedendaagse apostelen en profeten gegeven, die ons het woord van God in deze tijd openbaren en de bevoegdheid hebben om op aarde en in de hemel te binden of verzegelen.
- Hij heeft zijn kerk hersteld — een organisatie van gelovigen die samenwerken om elkaar te steunen, terwijl ze met vrees en beven, en met uitzonderlijke blijdschap aan hun eigen zaligheid werken.¹
- Hij heeft ons de heilige Schriften, zijn geschreven woord aan ons, gegeven.
- Hij heeft ons een scala aan hulpmiddelen van moderne technologie op ons pad als discipel gegeven. Op LDS.org kunnen we veel geweldige hulpmiddelen vinden.

Waarom heeft onze hemelse Vader ons zoveel hulp gegeven? Omdat Hij van ons houdt. En om wat Hij zelf heeft gezegd: ‘Want zie, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.’²

Met andere woorden: onze hemelse Vader is onze God en God is een mentor voor ons.

Onze Vader in de hemel kent de behoeften van zijn kinderen beter dan wie ook. Het is zijn werk en heerlijkheid om ons bij iedere bocht te helpen, en Hij geeft ons prachtige materiële en geestelijke hulpmiddelen op ons pad terug naar Hem.

Iedere vader is een mentor

In sommige delen van de wereld wordt vaders in de maand juni speciale eer betoond. Het is altijd goed om onze ouders te eren en respecteren. Vaders doen veel goeds voor hun gezin en hebben veel bewonderenswaardige eigenschappen. Twee van de voornaamste rollen die vaders voor hun kinderen spelen zijn die van een

goed voorbeeld en een mentor. Vaders doen meer dan hun kinderen zeggen wat goed of slecht is. Zij doen veel meer dan hun alleen een handleiding toegooien en van hen verwachten dat ze het zelf maar uitzoeken.

Vaders begeleiden hun dierbare kinderen als mentor en tonen door

hun voorbeeld hoe je eerlijk leeft. Vaders laten hun kinderen niet in de steek, maar schieten te hulp en helpen ze overeind wanneer ze struikelen. En soms, als ze het wijs achten, laten vaders toe dat hun kinderen worstelen, omdat ze beseffen dat dit misschien de beste manier voor ze is om te leren.

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

U kunt de deelnemers aan uw les vragen om na te denken over een gelegenheid waarbij hun hemelse Vader hen had onderricht. Vervolgens kunt u hun vragen welke overeenkomsten er zijn tussen dat moment en een gelegenheid waarbij ze onderricht werden door hun aardse vader. Laat ze de overeenkomsten in onderricht opschrijven. U kunt ze uitnodigen om wat ze hebben opgeschreven na te doen om zo een beter voorbeeld voor anderen te zijn.

Wij zijn allemaal mentoren

Hoewel aardse vaders dat voor hun eigen kinderen doen, moeten wij al Gods kinderen een vorm van mentorschap aanbieden, ongeacht hun leeftijd, verblijfplaats of omstandigheden. Bedenk dat Gods kinderen broeders en zusters zijn, en dat we allemaal bij hetzelfde eeuwige gezin horen.

Laten we daarom in dat opzicht allemaal een mentor zijn: met het verlangen om elkaar de hand te reiken en te helpen om het beste uit onszelf te halen. Omdat we Gods nageslacht zijn, hebben we de mogelijkheid om zoals Hij te worden. Het rechte, nauwe en vreugdevolle pad dat ons tot in de nabijheid van onze hemelse Ouders leidt, bestaat

uit liefde voor God en onze naasten, gehoorzaamheid aan Gods geboden en het volgen van Christus' voorbeeld.

Als de God van het heelal zoveel om ons geeft dat Hij een mentor voor ons is, kunnen wij misschien ook naar onze medemens omzien, ongeacht zijn huidskleur, ras, sociaal-economische situatie, taal of godsdienst. Laten we geïnspireerde mentoren worden en anderen tot zegen zijn — niet alleen onze eigen kinderen, maar al Gods kinderen in de hele wereld. ■

NOTEN

1. Zie Handelingen 13:52; Filippenzen 2:12.
2. Mozes 1:39.

KINDEREN

De hulp van onze hemelse Vader

Omdat onze hemelse Vader ons liefheeft, heeft Hij ons veel hulpmiddelen, of gaven, geschonken om ons te helpen. Pas elke gave bij een plaatje hieronder.

Hoe kun je die gaven gebruiken voor jezelf en om anderen tot zegen te zijn?

priesterschaps-
macht

gebed

liefde voor
anderen

Schriften

apostelen
en profeten

Bestudeer dit materiaal onder gebed om te bepalen wat u het beste kunt bespreken. Hoe zal uw begrip van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' uw geloof in God vergroten, en hoe is het hun over wie u door huisbezoek waakt tot zegen? Ga voor meer informatie naar reliefsociety.lds.org.

Verordeningen en verbonden van de tempel

Alle noodzakelijke verordeningen voor verlossing en verhoging gaan vergezeld van een verbond met God. Zuster Linda K. Burton, algemeen ZHV-presidente, heeft gezegd: 'Verbonden sluiten en naleven betekent dat we kiezen om onszelf met onze Vader in de hemel en Jezus Christus te verbinden.'¹

Ouderling Neil L. Andersen van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft verklaard: 'De Heer heeft gezegd: "In de verordeningen [...] is de macht der goddelijkheid kenbaar."

'God heeft bijzondere zegeningen voor iedereen die de kernormen naleeft, zich laat dopen, de Heilige Geest ontvangt en geregeld aan het avondmaal deelneemt.'²

'Als mannen en vrouwen naar de tempel gaan, worden ze beiden met dezelfde macht begiftigd, namelijk priesterschapsmacht', zegt ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen.

'[...] Alle mannen en alle vrouwen hebben toegang tot zijn macht voor

steun in hun leven. Allen die heilige verbonden met de Heer hebben gesloten en die deze verbonden eren, hebben het recht om persoonlijke openbaring te ontvangen, om door de bediening van engelen gezegend te worden, om met God te communiceren, om de volheid van het evangelie te ontvangen, en samen met Jezus Christus erfgenaam te worden van alles wat de Vader heeft.'³

Aanvullende Schriftteksten

1 Nephi 14:14; Leer en Verbonden 25:13; 97:8; 109:22.

NOTEN

1. Linda K. Burton, 'De kracht, vreugde en liefde van het naleven van verbonden', *Liahona*, november 2013, 111.
2. Neil L. Andersen, 'Macht in het priesterschap', *Liahona*, november 2013, 92.
3. M. Russell Ballard, 'Man, vrouw en priesterschapsmacht', *Liahona*, april 2014, 48-49.
4. Zie D. Todd Christofferson, 'De kracht van verbonden', *Liahona*, mei 2009, 19, 20-21.

Ter overweging

Hoe geven tempelverordeningen en -verbonden ons kracht en macht?

Geloof, gezin, hulp

Uit het leven gegrepen

Vier dagen na de zware aardbeving in 2007 in Peru sprak ouderling Marcus B. Nash van de Zeventig met gemeentepresident, Wenceslao Conde, en zijn vrouw, Pamela. Ouderling Nash vroeg zuster Conde hoe het met haar kleine kinderen ging. Met een glimlach antwoordde ze dat ze dankzij de goedgunstigheid van God veilig en wel waren. Hij vroeg naar het huis van de familie Conde.

'Dat is er niet meer', zei ze gewoon.

'En toch glimlacht u als u praat', merkte ouderling Nash op.

'Ja,' zei ze, 'ik heb gebeden en ben nu rustig. We hebben alles wat we nodig hebben. We hebben elkaar, we hebben onze kinderen, we zijn aan elkaar verzegeld in de tempel, we hebben deze fantastische kerk, en we hebben de Heer. Met de hulp van de Heer kunnen we ons huis herbouwen.' [...]

'Hoe komt het toch dat we door verbonden met God te sluiten en die na te komen de kracht krijgen om te glimlachen bij ontbering, beproeving om te zetten in overwinning [...]?'

'De bron is God. Door onze verbonden met Hem krijgen wij toegang tot die kracht.'⁴

WIJ GELOVEN DAT WE DE PROFEET MOETEN NAVOLGEN

Net zoals de oorspronkelijke kerk die door Jezus Christus tijdens zijn aardse bediening is gevestigd, is de huidige kerk ‘gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is’ (Efeze 2:20). Wij hebben twaalf apostelen, alsook de president van de kerk en zijn raadgevers, die allen profeet, ziener en openbaarder zijn. Zij zijn geroepen om van Jezus Christus te getuigen en zijn evangelie aan de hele wereld te verkondigen.

De Heiland kiest zijn profeten en bereidt hen met veel ervaringen voor op het leiden van de kerk. Als kerkleden het over de profeet hebben, bedoelen zij de president van de kerk, de enige persoon op aarde

die voor de hele kerk openbaring ontvangt.

De president van de kerk spreekt in naam van de Heer (zie LV 1:38), het is dus niet verstandig om alleen datgene van zijn raad na te leven wat ons aanstaat. Wij zien zijn raad en uitnodigingen dus alsof wij deze rechtstreeks van Jezus Christus ontvangen hebben, ‘in alle geduld en geloof’ (LV 21:5).

Als wij ervoor kiezen om naar de profeet en de andere apostelen te luisteren en hen na te volgen, worden wij gezegend in onze inspanningen om meer op Jezus Christus te lijken. Wij zijn dan beschermd van de onzekerheid en misleiding van de wereld (zie Efeze 4:11–14).

Wij vinden bijvoorbeeld geestelijke veiligheid in een wereld met

veranderende waarden en normen doordat wij de onveranderlijke normen naleven die de profeet en de apostelen ons leren. Wij vinden ook stoffelijke veiligheid door het volgen van de profetische raad om schulden te vermijden, te sparen en een voedselvoorraad aan te leggen.

De president van de kerk en de apostelen stellen hun leven in dienst van het werk van de Heer — zij reizen de wereld rond, getuigen van Christus, onderwijzen de heiligen en zien toe op het bestuur van de wereldwijde kerk — die hen en hun gezin ondersteunt en zegent. Wij steunen hen ook als wij voor hen bidden, hun raad opvolgen en de Heilige Geest vragen om de waarheden te bevestigen die zij ons leren.

Door de profeet en de apostelen te steunen, krijgen wij een getuigenis dat zij dienaars van God zijn. Ook al zijn zij niet volmaakt, onze hemelse Vader zal niet toestaan dat zij ons op een dwaalspoor brengen (zie Deuteronomium 18:18–20). ■

U kan meer te weten komen over de profeet volgen door de toespraak ‘De profeten steun verlenen’ (*Liahona*, november 2014, 74–77) van president Russel M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, te lezen.

LEIDING VAN EEN HEDENDAAGSE PROFEET

‘God heeft opnieuw gesproken en blijft al zijn kinderen door middel van een hedendaagse profeet leiden. We verklaren

dat Hij, zoals beloofd, altijd bij zijn dienstknechten is en over de hele wereld leiding geeft aan de zaken van zijn kerk.’

Leringen van kerkpresidenten: Howard W. Hunter (2015), 116.

Dit zijn enkele zegeningen die wij hebben ontvangen door middel van hedendaagse profeten:

De profeet Joseph Smith (1805–1844) vertaalde het Boek van Mormon ‘door de gave en macht van God’ (zie Inleiding tot het Boek van Mormon). Sinds de publicatie in 1830 zijn miljoenen mensen over de hele wereld erdoor gezegend.

In 1936, in de crisisjaren, kondigde president Heber J. Grant (1856–1945) de grondslag aan van wat zou uitgroeien tot het welzijnsprogramma van de kerk. Nu biedt dit programma hulp aan mensen van alle geloofsrichtingen waar ook ter wereld.

In april 1998, toen de kerk 51 tempels in bedrijf had, kondigde president Gordon B. Hinckley (1910–2008) een programma aan om veel kleine tempels te bouwen. Deze tempels zijn nu steeds meer leden over de hele wereld tot zegen.

In 1915 nodigden president Joseph F. Smith (1838–1918) en zijn raadgevers de leden uit om gezinsavond te houden. De grote zegeningen die zij beloofden, worden nog steeds door gezinnen geoogst.

In 2012 kondigde president Thomas S. Monson een verandering in de minimumleeftijd voor zendingen aan, waardoor mannen op hun achttiende en vrouwen op hun negentiende op zending kunnen. Duizenden gezinnen en zendingen zijn gezegend door de uitbreiding van het zendingswerk die daarop volgde.

MIJN VADERS LIEFDEVOLLE VOORBEELD

Anoniem

Mijn vader liet me zien hoe ik van mijn afgedwaalde kinderen kon houden.

Ik werd lid van de kerk toen twee vrienden me voor het seminarie uitnodigden. Mijn ouders hebben mijn keuzen om me te laten dopen, een zending te vervullen en in de tempel te trouwen altijd gesteund. Ik herinner me echter de pijn die ik voelde (en die, naar ik aanneem, mijn ouders ook ervoeren) omdat zij zo vriendelijk waren om in de wachtkamer van de Provotempel (Utah, VS) te wachten terwijl mijn bruid en ik aan elkaar verzegeld werden.

We kregen vier kinderen en ik herinner mij hoe blij ik was dat ze alle vier in het verbond geboren waren en zo aan ons verzegeld waren. Onze kinderen waren de eerste kleinkinderen, en hoewel mijn ouders en mijn broers en zussen nooit lid van de kerk werden, kregen ze allen een hechte band met ieder van mijn kinderen. We woonden jarenlang dicht bij elkaar en mijn ouders konden komen kijken als onze kinderen aan school- en sportevenementen deelnamen. Ze woonden de doopdienst van ieder van onze kinderen bij.

Toen onze kinderen de tienerjaren bereikten, waren wij voor mijn werk

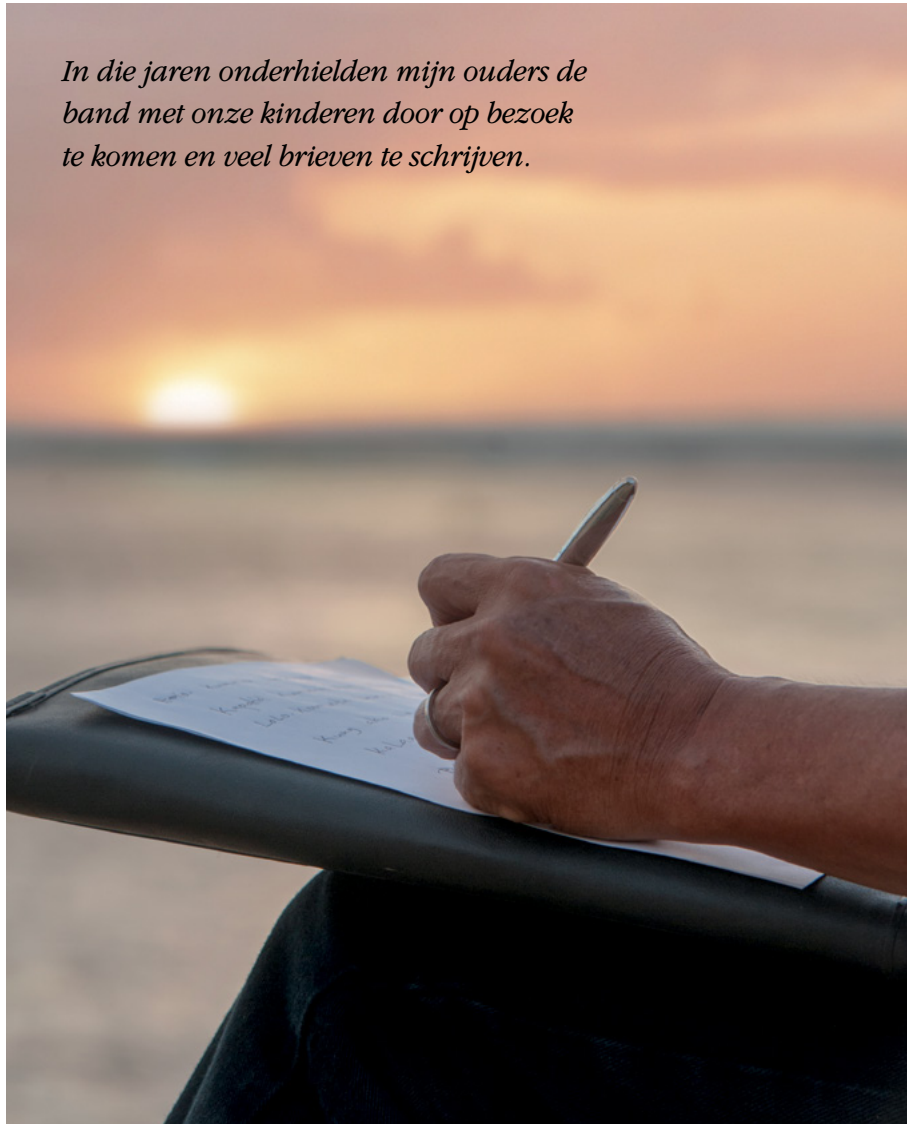
naar een andere staat verhuisd. Maar zelfs in die jaren onderhielden mijn ouders de band met onze kinderen door op bezoek te komen en veel brieven te schrijven.

Toen mijn ouders de middelbare leeftijd bereikten, kreeg mijn moeder Alzheimer. Mijn vader was

vastbesloten om haar goed te verzorgen, zelfs toen haar toestand fulltime-zorg vergde. Zelfs in die laatste jaren hield mijn vader contact met mij door wekelijkse — en in sommige perioden zelfs dagelijkse — telefoontjes en brieven. Ik had altijd een nauwe band met mijn beide ouders gehad, maar in de

In die jaren onderhielden mijn ouders de band met onze kinderen door op bezoek te komen en veel brieven te schrijven.

laatste tien jaar van het leven van mijn vader werden we bijzonder hecht met elkaar. Ik besepte toen ook dat hij met evenveel succes een band onderhield met zijn andere drie kinderen — zelfs al hadden we verschillende interesses en kozen we ieder een ander geloof toen we volwassen waren.

Mijn ouders en mijn gezin woonden gedurende die laatste jaren ver van elkaar aan de oost- en westkust van de Verenigde Staten. Toch bezochten ze ons twee keer aan de andere kant van het land, ook al had mijn moeder alzheimer in een stadium waarin het moeilijk voor pap was om haar op zo'n lange vlucht te helpen.

Rond die tijd besloten mijn kinderen een voor een om niet meer naar de kerk te gaan. Twee van hen lieten zich uiteindelijk uit het ledenregister van de kerk uitschrijven. Dat was voor mijn vrouw en mij echt de beproeving van ons leven. En hoewel hij geen heilige der laatste dagen was, was mijn vader ook verdrietig en in de war door de keuzes van onze kinderen. Hij was een rechtschapen man en bad in die jaren samen met ons voor hen.

In 2005 overleed mijn vader aan kanker en mijn moeder overleed drie jaar later. Mijn vrouw en ik vonden het fijn om na hun dood hun tempelverordeningen plaatsvervangend te ontvangen.

Ik heb lang gebeden om te begrijpen hoe we het beste met onze kinderen om kunnen gaan nu ze volwassenen zijn, met een eigen huwelijkspartner en kinderen, die geen van allen heiligen der laatste dagen zijn. Wij hebben een warme emotionele band met onze vier kinderen en we zijn dankbaar dat we liefdevol met elkaar omgaan.

Uiteindelijk kreeg ik een heel duidelijk antwoord op de vraag hoe ik

me moet gedragen, wellicht voor de rest van mijn leven, met betrekking tot deze volwassen kinderen. Ik moet doen wat mijn vader met mij heeft gedaan. Hoewel we een heel ander leven en een ander godsdienstig perspectief hadden, was mijn vader vastbesloten om de band met mij als vader en vriend te versterken. Ik daarentegen ervoer ergernis toen mijn kinderen een andere levensstijl en overtuiging kozen dan ik. Ik besepte dat ik het voorbeeld van mijn vader moest volgen, die me leerde hoe ik kinderen met een andere geloofsovertuiging moest behandelen: ze volledig liefhebben, net zoals de Heiland zou doen. ■

Kom tot Hem

Bedachtzaam ♩ = 80-92

Tekst: naar Theodore E. Curtis

Muziek: Hugh W. Dougall

1. Ik wan - del in de koe - le nacht,
2. Als ik een sterk ver - lan - gen heb
3. Het maakt niet uit wat er ge - beurt,

in stil - te, in de duis - ter - nis,
en need' - rig om zijn gun - sten vraag,
al dreigt er on - heil of ver - raad,

al - leen, ik zie slechts ster - ren - pracht,
ver - schijnt geen held' - re vuur - ko - lom,
Hij is mijn bol - werk o - ver - al,

en toch, ik weet dat God er is.
maar raakt zijn Geest een diep' - re laag.
Hij is mijn steun en toe - ver - laat.

Ik kniel op 't zach - te gras en bid.
 En als een storm raast o - ver mij,
 O, kom tot Hem, be - druk - te ziel,

Een ant - woord volgt, 't maakt geen ge - luid.
 voel ik geen ar - men om mij heen,
 door leed of zon - de in de klem,

Mijn last wordt weg - ge - no - men nu,
 maar el - ke storm gaat weer voor - bij,
 ver - moei - de mens, die snakt naar rust,

mijn droe - ve hart straalt vre - de uit.
 als ik ver - trouw op Hem al - leen.
 O, kom tot Hem! Ja, kom tot Hem!

AFBEELDINGEN © ISTOCK/THINKSTOCK

Ouderling Gary E. Stevenson

EEN BEGRIPVOL HART

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Gary Stevenson groeide op in Cache County (Utah, VS), dichtbij de Logantempel (Utah), en leerde veel van zijn vader en moeder. Zijn vader leerde hem dat hij naar de Heilige Geest moest luisteren en zijn moeder motiveerde hem om het goede te kiezen. Als tiener leerde hij de broederschap en het dienstbetoon van zijn priesterschapsquorums waarderen, een goede voorbereiding op zijn dienen in het Quorum der Twaalf Apostelen.

Toen Gary Stevenson elf jaar was, ging zijn vader met hem op een voettocht. ‘Ik sprong voor mijn vader uit van rotsblok tot rotsblok’, herinnert hij zich. ‘Ik wilde op een groot rotsblok klimmen en vandaar af naar beneden kijken. Terwijl ik naar de top van de rots klauterde, greep mijn vader me bij mijn riem vast en trok me naar beneden.

“Wat is er aan de hand?” zei ik, en hij antwoordde: “Niet op die rots klimmen. Blijf maar op het pad.” Even later keken we vanaf het pad naar beneden en zagen op die rots een ratelslang die daar lag te zonnen.

“Daarom heb ik je eraf getrokken”, legde mijn vader uit.

‘Toen we later naar huis reden, wist ik dat hij mijn vraag verwachtte: “Hoe wist je dat er daar een slang lag?” Hij zei: “Ik zal je iets vertellen over de Heilige Geest.” Ik kreeg een spontane les over de rollen die de Heilige Geest voor ons kan vervullen: beschermer, trooster en Hij die getuigt. “In dit geval”, zei mijn vader, “beschermd de Heilige Geest jou door mij.” Hij waarschuwde me dat ik je weg moest trekken.”

Door die ervaring, hoewel eenvoudig, begreep ouderling Stevenson dat hij, als hij ingevingen van de Heilige Geest kreeg, die

moest aannemen en ernaar handelen. Dat was een van de vele lessen van zijn vader.

Fantastische moeder, fantastische mentoren

Volgens ouderling Stevenson was zijn moeder een voorbeeld van zuivere goedheid: ‘Haar verwachtingen motiveerden mij. Bijna alles wat ik deed, werd afgemeten aan de gedachte: ik wil mama niet teleurstellen.’

Zijn ouders bespraken regelmatig evangeliebeginselen tijdens de gezinsavond en andere gezinsactiviteiten. ‘Ons gezinsleven werd in de leringen van het evangelie verankerd. Dat was het fundament van ons bestaan’, zegt hij.

Hij had nog meer belangrijke mentoren. ‘Ik weet nog dat president Henry B. Eyring,

eerste raadgever in het Eerste Presidium, ons tijdens een instructie toen ik pas algemeen autoriteit was, voorstelde dat we een lijst zouden maken van twintig mensen die een positieve invloed op ons hadden gehad. Dat is een goed idee voor iedereen. Ik voelde me gemotiveerd toen ik nadacht over alle goede mannen en vrouwen die voor me klaar stonden, vooral toen ik jong was.'

Door familie en vrienden versterkt

Gary Evan Stevenson is op 6 augustus 1955 geboren en in Logan (Utah, VS) opgegroeid. Zijn ouders, Evan en Jean Hall Stevenson, hadden vier kinderen. Gary was het tweede kind en de oudste zoon in het gezin.

'Ik had een hechte band met mijn broer en zussen. Mijn oudere zus, Debbie, verwachtte van me dat ik goede keuzen zou maken. Mijn jongere broer en zus, Doug en Merilee, verwachtten dat ik een voorbeeld voor ze was. We voelden ons allemaal verantwoordelijk om rechtschapen

te leven en aan kerkactiviteiten mee te doen.' Zijn verdere familie had ook hoge verwachtingen: 'Zo gaf mijn oudste neef, toen hij op zending ging, een ondertekend tweedollarbiljet aan de neef die als volgende aan de beurt was. Dat biljet ging door de handen van zestien neven, die overal op de wereld op zending gingen, en herinnerde ons eraan dat we eensgezind in onze toewijding aan de Heer waren.'

Vrienden in de priesterschap hadden ook een goede invloed op hem. 'Ik leerde al jong wat het betekent om deel van een quorum uit te maken, niet alleen op zondag, maar ook in de buurt en op school', zegt hij. Het gaf een gevoel van identiteit, erbij horen, broederschap en dienstbaarheid.' Hij herinnert zich specifiek hoe hij met een

Ouderling Stevenson ging op zending naar Japan (rechtsonder) en ontwikkelde veel liefde voor Azië en zijn bevolking. Toen hij weer thuiskwam, leerde hij zijn toekomstige vrouw kennen toen ze samen een instituutles bijwoonden. Ze trouwden in de Idaho Fallstempel (Idaho, VS) en ze hebben vier zonen: Craig, Bryan, Brett en Kyle. Ouderling Stevenson straalt als hij over zijn vrouw, 'het zonnetje in mijn leven', praat.

ander lid van zijn quorum vastengaven ging ophalen bij een zuster in de wijk die aan huis gebonden en blind was, en niet veel geld had. 'Ondanks haar omstandigheden gaf ze altijd een paar centen als vastengave', weet hij nog.

Werken voor een gave

Toen ik klaar was met mijn middelbare school en korte tijd aan de Utah State University had gestudeerd, werd ik geroepen om naar het zendingsgebied Fukuoka (Japan) te gaan. 'Ik zag er tegenop om Japans te leren. Die bezorgdheid nam in het opleidingscentrum voor zendingen toe. Maar na zes weken ontving ik door vurig gebed en ijverig studeren een vredig gevoel dat de Heer me Japans zou helpen leren, echter niet zonder hard te werken. Daardoor begreep ik dat de gave van talen lijkt op geloof en werken en andere evangeliebeginselen. Als je alles hebt gedaan wat je kunt, word je gezegend.'

Na zijn zending ontwikkelde ouderling Stevenson

een passie voor kerkgeschiedenis, de studie van het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden, en het onderzoeken van historische verslagen en familiegeschiedenis. Hij had vooral belangstelling voor Joseph Smith en zijn familie, de familie Whitmer, Oliver Cowdery en Martin Harris. Hij onderzocht de vertaling en uitgave van verscheidene edities van het Boek van Mormon.

Opnieuw merkte hij dat geloof en hard werken hand in hand gaan. 'Niet ieder antwoord op iedere evangelievraag komt onmiddellijk', waarschuwt hij. 'De Heer verwacht dat we lezen, studeren, nadenken en bidden. En als we dat met geloof en een rechtschapen verlangen doen, zullen we na verloop van tijd een voldoeninggevende bevestiging ontvangen.'

Door de jaren heen vond hij het vooral fijn om in de zondagsschool les te geven aan jongeren en volwassenen, en in de AP-quorums aan de jongemannen. Die roepingen gaven hem de kans om van zijn diepe gevoelens over de waarheid van de Schriften te getuigen, een overtuiging die hij door jarenlange evangeliestudie had ontwikkeld.

Ouderling Stevenson keerde terug naar de Utah State University en pakte zijn studie bedrijfseconomie en marketing weer op. Hij bracht veel tijd in de bibliotheek door. 'Iedere keer dat ik daar bin-

nenkwam, werd ik begroet door een bordje met de woorden: 'En bij alles wat je verwerft, verwerf inzicht!' (Spreuken 4:7.) Die tekst werd in zijn hart gegraveerd en werd jaren later het onderwerp van een toespraak die hij aan de Brigham Young University hield.

'Dat inzicht komt door *een interafhankelijkheid van studie en gebed*', legde hij in die toespraak uit. 'Als

we op de Heer vertrouwen, ontvangen wij van Hem meer begrip in ons hart.’¹

Romance in het instituut

Hij maakte tijdens een instituutsles over het Oude Testament kennis met Lesa Jean Higley, die van Californië naar Idaho was verhuisd en nu aan de Utah State University studeerde. ‘De leerkracht vroeg Lisa om in een rollenspel de rol van Eva op zich te nemen en mij om haar in de rol van Satan te verleiden. Als gevolg daarvan kostte het me een tijdlang moeite om haar over te halen om met me uit te gaan’, herinnert hij zich met een glimlach. Ze hadden ruim een jaar verkering en trouwden in 1979 in de Idaho Fallstempel (Idaho).

Ouderling Stevenson gaat stralen als hij het over Lesa heeft. Hij noemt haar ‘het zonnetje in mijn leven.’² Zuster Stevenson studeerde af in huishoudkunde, werkte de eerste jaren van hun huwelijk als lerares en zette haar tijd en talenten altijd in voor scholen, maatschappelijke organisaties en andere goede zaken. Niettemin beschouwt ouderling Stevenson haar talenten als moeder en huisvrouw als echte gaven van God: ‘Ze is in staat om een thuis te creëren waar het evangelie in het middelpunt staat, een veilige, warme omgeving waar de Geest woont.’ Dat vermogen gecombineerd met een diep begrip dat vreugde uit anderen dienen voortvloeit, is haar man, gezin en velen om haar heen tot zegen.

Ouderling Stevenson en zijn vrouw hebben vier zoons. ‘We hadden altijd plezier samen’, zegt hij. De jongens speelden basketbal, American football, honkbal en tennis. We zijn allemaal dol op buitensporten, zoals met de snowmobile op pad gaan, skiën, snowboarden en allerlei watersporten. Maar Lesa heeft onze jongens ook een stukje cultuur meegegeven, zodat ze van muziek en kunst genieten. En om de gave van dienstbaarheid aan anderen in onze familie door te geven had ze de “paardenkracht” van de jongens nodig.’

Een bedrijf opbouwen

De zakelijke carrière van ouderling Stevenson kwam voort uit zijn liefde voor de mensen in Azië. Toen hij thuiskwam van zijn zending, begonnen enkele vrienden geschenkaccessoires uit Azië te importeren. Dit liep uit op

de verkoop van fitnessproducten. In de daaropvolgende drie decennia groeide hun kleine bedrijf uit tot een succesvolle zaak met 2.500 werknemers.

Een werknemer weet nog wat er in het hart van ouderling Stevenson als zakenman leefde: ‘We bespraken een moeilijke zakelijke beslissing. Ik zei tegen hem dat we moesten zorgen dat het legaal was. Hij antwoordde mij dat we niet alleen moesten doen wat legaal was, maar ook wat goed was.’

‘In het zakenleven van goede beginselen uitgaan is goed voor het bedrijf’, verklaart ouderling Stevenson. ‘Integriteit, hard werken, medeleven, mensen met respect behandelen — en tegelijkertijd verantwoordelijk stellen — zijn beginselen die je niet alleen op zondag bespreekt en toepast. Die moeten elke dag toegepast worden.’

Het bedrijf groeide en er werd steeds meer van hem gevraagd: ‘Ik was een jonge bisschop met kleine kinderen en moest elk jaar een aantal keer naar Azië gaan. Mijn vader sprak me aan en zei: ‘Ik merk dat je, als je bij je gezin bent, niet echt *bij* ze bent. Ik vrees dat dit betekent dat je op je werk niet helemaal gefocust bent en dat je je in je rol als bisschop zorgen maakt over je werk en je gezin. Je moet meer evenwicht in je leven hebben.’

Die raad raakte hem diep. Ouderling Stevenson zegt: ‘Ik ontdekte dat het belangrijk is om je gezin, beroep en kerkroeping in evenwicht te houden, en ook om voor jezelf te zorgen.’

Als zeventiger en als presiderende bisschop stond ouderling Stevenson erom bekend dat zijn medeleven zo zacht als de bloesem van een kersenboom was (kersenbloesems zijn een befaamd symbool van Japan). Hij hielp mensen dicht bij huis en ver weg om de 'genezende balsem van de Heiland' te ontvangen. Als apostel zal hij de armen en behoeftigen blijven helpen, 'de zwakken te hulp komen, de handen die slap neerhangen verheffen en de knikkende knieën versterken' (Leer en Verbonden 81:5).

Geroepen om te dienen, keer op keer

Een geacht leider in de zakenwereld raadde ouderling Stevenson eens aan om te 'leren, verdienen en dienen.' In 2004 werd het aspect 'dienen' van dat advies op de proef gesteld, want ouderling Stevenson en zijn zakenpartner Scott Watterson werden allebei als zendingspresident geroepen. Ze vonden dat ze hun verscheidene investeerders en klanten uit moesten leggen waarom ze het bedrijf tijdelijk verlieten. Daarom bezochten ze hen een voor een.

'Toen we vertelden wat onze roeping inhield en dat we drie jaar zonder compensatie van de kerk zouden dienen, vonden ze dat een goede zaak', zegt hij. Ze droegen de zaak over aan een betrouwbaar team en zij floreerde.

Toen ouderling Stevenson president van het zendingsgebied Nagoya (Japan) was, nam zijn liefde voor Azië toe. 'Ik ervaar het als mijn tweede thuis', zegt hij. De liefde voor zijn vrouw werd ook dieper, doordat hij er getuige van was hoe zij zich aan de plaatselijke cultuur aanpaste,

onder andere de zendingen en de leden hulp bood, en hun twee zoons die bij hen waren, verder opvoedde. Verscheidene bekeerlingen lieten zich dopen, mede doordat zij vriendschap sloot met mensen in haar omgeving.

In 2008 waren ze pas zeven maanden thuis van hun zending toen ouderling Stevenson als lid van het Eerste Quorum der Zeventig werd geroepen.

'Ik was verbluft en nederig gestemd. Ik dacht: er zijn veel andere mensen die dat veel beter kunnen dan ik. Maar ik dacht aan andere roepingen — als quorumpresident ouderlingen, hogeraadslid, bisschop en raadgever in het ringpresidium — toen ik vond dat ik niet ervaren genoeg was voor de taak die ik kreeg. Ik heb gemerkt dat we vóór we geroepen worden misschien *niet* geschikt zijn, maar de roeping is het *begin* van hemelse geschiktheid.

'Een van mijn lievelingsteksten gaat over twee dingen die we moeten doen als we geroepen zijn. Ten eerste: "wees getrouw." Ten tweede: "handel in het ambt waartoe

Ik u heb aangewezen" (zie Leer en Verbonden 81:5). Dat betekent voor mij: toon geloof, leer wat je moet leren en doe dan al wat je kunt om je roeping groot te maken. Als we dat doen, zal de Heer ons groter maken en geschikt om anderen tot zegen te zijn.'

Weer naar Azië

Als zeventiger werd ouderling Stevenson raadgever,

en daarna president, in het gebieds-presidium van het gebied Noord-Azië.

In maart 2011 teisterden een aardbeving en een tsunami Japan. De aardbeving van een kracht van 9.0 op de schaal van Richter veroorzaakte een vloedgolf die 20.000 slachtoffers maakte, duizenden ontheemd maakte en 550.000 huizen verwoestte.

Hij bezocht het rampgebied vele keren. ‘Als we met mensen spraken, varieerden onze emoties van het ene uiteinde van het spectrum tot het andere’, herinnert hij zich. ‘We zagen tegelijkertijd tragedie en verlies vermengd met hoop en herstel. We werden keer op keer geraakt als we de genezende balsem van de liefde van de Heiland zagen.’

Bovendien zag hij met eigen ogen hoe de kerk mensen in nood helpt: ‘Dat we op een ramp konden reageren en oplossingen konden bedenken, was een manifestatie van hoe de Kerk van Jezus Christus een van haar door God opgedragen taken, namelijk voor de armen en behoeftigen zorgen, vervult.’ Hij beschreef het als een heilig voorrecht om voor mensen in nood te zorgen en anderen daar ook mee bezig te zien: ‘We leerden over menselijke goedheid.’

De invloed van een bisschop

Zijn begrip van medeleven kreeg een nog grotere plek in zijn hart toen hij in 2012 als presiderende bisschop werd geroepen. In die hoedanigheid zag hij toe op een groot kerkelijk netwerk dat in sociale bijstand en noodhulp aan heiligen der laatste dagen en anderen voorziet, alsmede in liefdadigheid aan kinderen van onze hemelse Vader op ‘enkele van de moeilijkste plaatsen, de armste plaatsen, de meest onderdrukte plaatsen ter wereld.’³

De rol van bisschop heeft voor ouderling Stevenson bijzondere betekenis. ‘Toen ik twaalf jaar was, werd mijn vader als bisschop geroepen’, weet hij nog. ‘Er waren veel weduwen in de wijk en mijn vader nam me vaak mee om voor hen te zorgen. Hij liet me de vuilnisbak buiten zetten, iets in het huis opruimen of samen met

mijn vrienden bladeren aanharken of sneeuwruimen. Als we weggingen, had ik altijd een goed gevoel vanbinnen. Doordat we de weduwen bezochten, besepte ik beter dat mensen een-op-een dienen deel uitmaakt van de taak van een bisschop. De bisschoppen van de kerk zijn mijn helden.’

Belofte van een profeet

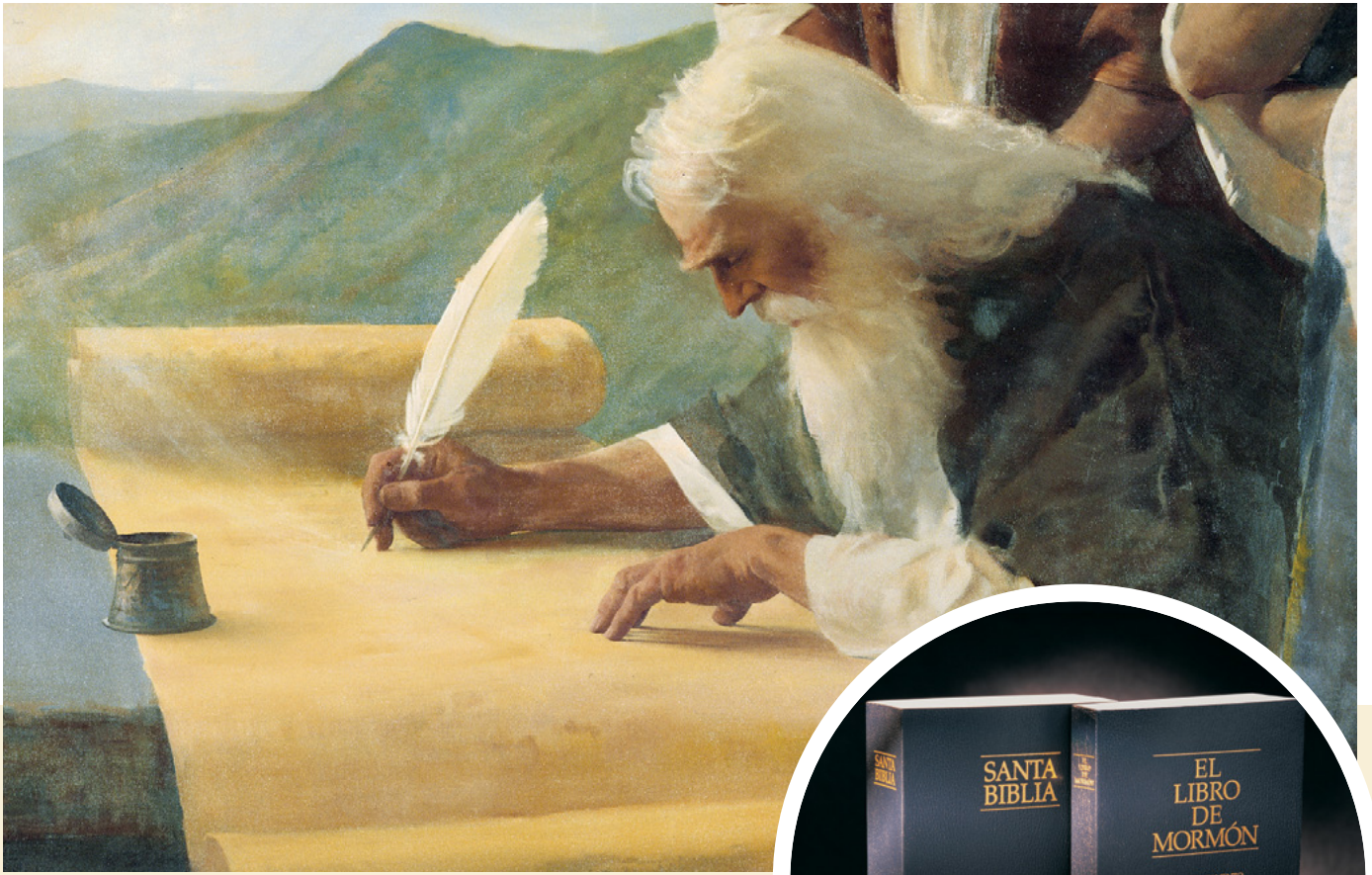
Op de dinsdag vóór de algemene oktoberconferentie in 2015 werd bisschop Stevenson per telefoon gevraagd om met president Thomas S. Monson en zijn raadgevers te komen spreken.

‘President Monson riep mij als lid van het Quorum der Twaalf. Hij vroeg of ik de roeping wilde aannemen. [...] Ik antwoordde positief. En toen [...] bemoedigde president Monson me en beschreef hoe, [toen] hij zelf vele jaren geleden als apostel werd geroepen, [...] hij zich ook heel onbekwaam voelde. Hij sprak mij rustig toe: “Bisschop Stevenson, de Heer zal wie Hij roept, bekwaam maken.” Die kalmerende woorden van een profeet zijn [sindsdien] een bron van rust.’⁴

Ouderling Gary E. Stevenson is waarlijk een man zonder bedrog. Als apostel zal hij de armen en behoeftigen blijven helpen, net zoals hij dat als presiderende bisschop en als zeventiger deed, en zoals hij dat zijn hele leven heeft gedaan. Hij zal de opdracht uit de Schriften om ‘de zwakken te hulp te komen, de handen die slap neerhangen te verheffen en de knikkende knieën te versterken’ uitvoeren. (Leer en Verbonden 81:5.) Deze roeping is niet gemakkelijk, maar hij is er geschikt voor vanwege zijn begripvolle hart. ■

NOTEN

1. Gary E. Stevenson, ‘Lean Not unto Thine Own Understanding’ (devotional aan de Brigham Young University, 14 januari 2014), 2, 3, speeches.byu.edu.
2. Gary E. Stevenson, ‘Duidelijke en waardevolle waarheden’, *Liahona*, november 2015, 92.
3. Gary E. Stevenson, persconferentie, 3 oktober 2015.
4. Gary E. Stevenson, ‘Duidelijke en waardevolle waarheden’, 91.

Ouderling
Lynn G. Robbins
van het Presidium
der Zeventig

DE OGEN VAN DE BLINDEN zullen zien

*We kunnen de komst van het Boek van Mormon
als een wonderbaarlijk herstel van geestelijk
gezichtsvermogen beschouwen.*

Jesaja profeteerde dat de Heer in de laatste dagen ‘een wonderbaar werk en een wonder’ zou verrichten, en hij voorspelde de komst van het Boek van Mormon met de uitspraak dat ‘de ogen van de blinden vanuit het donker en de duisternis [zullen] zien’ (Jesaja 29:14, 18).

Een ‘verschrikkelijke toestand van verblindheid’

In de dagen vóór het heerlijke eerste visioen was de religieuze koorts in Manchester (New York, VS), buitengewoon verwarrend. Met de woorden van Joseph Smith: ‘Zo groot waren de verwarring en de twist tussen de verschillende gezindten dat het onmogelijk was voor iemand van mijn jeugdige leeftijd [...] om met enige zekerheid uit te maken wie er gelijk had en wie ongelijk’ (Geschiedenis van Joseph Smith 1:8).

Het Boek van Mormon verwijst naar die verwarring die aan de herstelling voorafging als een ‘*verschrikkelijke toestand van verblindheid* [...] wegens de duidelijke en uiterst waardevolle delen van het evangelie van het Lam die door die gruwelijke kerk [...] zijn achtergehouden.’ (1 Nephi 13:32; cursivering toegevoegd).

In de loop der eeuwen raakte het heldere geestelijke gezichtsvermogen waarin de Bijbel had voorzien *vertroebeld* doordat vele duidelijke en waardevolle delen verloren gingen, soms onbedoeld door onjuiste vertaling en soms opzettelijk door fouten in de tekst aan te brengen, ‘met de bedoeling de rechte wegen des Heren te verdraaien, *de ogen van de mensenkinderen te verblinden* en hun hart te verstokken’ (1 Nephi 13:27; cursivering toegevoegd).

‘Ik was [blind] en nu zie [ik]’ (Johannes 9:25)

Een van de meest voorkomende wonderen van de Heiland was het herstel van het gezichtsvermogen van blinden.¹ Maar het genezen van geestelijke blindheid was een belangrijker opdracht en wonder van de Heiland. ‘Ik ben [...] in de wereld gekomen’, zei Hij, ‘opdat zij die niet zien, zien zouden, en die zien, blind zouden worden’ (Johannes 9:39).

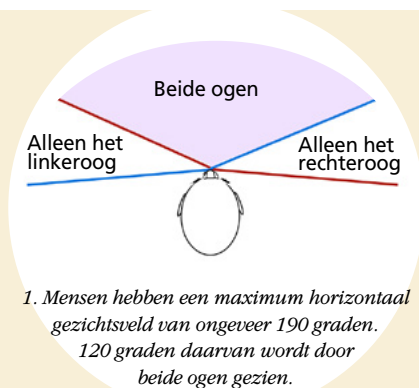
In verband met Jesaja’s metafoer en Nephi’s visioen van geestelijke blindheid in de laatste dagen kunnen we de komst van het Boek van Mormon als een wonderbaarlijk herstel van geestelijk gezichtsvermogen beschouwen.

‘Beide één worden’ is de manier waarop een paar ogen ziet of functioneert. Omdat ik glaucoom heb, moet ik twee keer per dag mijn ogen druppelen om blindheid te voorkomen. Voordat de artsen ontdekten dat ik glaucoom had, was ik mijn zicht in één oog al gedeeltelijk kwijt. Ik ben dankbaar voor onze huidige medische wetenschap en voor het feit dat ik niet blind ben. Ik ben ook dankbaar voor mijn goede oog, dat het verlies van zicht in het andere compenseert. De gelijkenis van de twee ogen heeft diepe, persoonlijke betekenis voor mij.

Allerlei wetenschappelijke analyses illustreren de voordelen van twee ogen ten opzichte van één oog. Ik zal zes van die voordelen en hun geestelijke overeenkomst met

2A. Een speelgoedje demonstreert de kracht van superieure dieptezicht.

1. Mensen hebben een maximum horizontaal gezichtsveld van ongeveer 190 graden. 120 graden daarvan wordt door beide ogen gezien.

2B. In de dierenwereld verschaffen de twee ogen de potentiële prooi nauwkeurig dieptezicht, zodat zij de camouflage van roofdieren beter kan doorzien.

‘Evenmin zal de Here God toestaan dat de andere volken voor altijd blijven in die verschrikkelijke toestand van *verblindheid*. [...]

‘[Ik] zal te dien dage barmhartig zijn jegens de andere volken zodat Ik hun door mijn eigen macht veel van mijn evangelie zal brengen. [...]

‘Want zie, zegt het Lam, Ik zal Mij aan uw nageslacht openbaren, opdat het vele dingen die Ik het zal leren [...] zal schrijven; [en] dan zullen deze dingen worden verborgen om onder de andere volken tevoorschijn te komen door de gave en de macht van het Lam.

‘En daarin zal mijn evangelie worden geschreven, zegt het Lam, en mijn rots en mijn redding.

‘Deze laatste kronieken [...] zullen de waarheid bevestigen van de eerste. [...] Daarom zullen die beide één worden’ (1 Nephi 13:32, 34–36, 40–41; cursivering toegevoegd) — één worden om ons de waarheid te doen zien.

het Boek van Mormon als tweede *ooggetuige* van Jezus Christus om het geestelijk gezichtsvermogen van de wereld te *herstellen*, behandelen.

1. Twee ogen vergroten het gezichtsveld en bevorderen helderheid

Mensen hebben een maximum horizontaal gezichtsveld van ongeveer 190 graden. 120 graden daarvan betreft overlapping ofwel wordt door beide ogen gezien. Elk oog bezit naast het convergerende gezichtsveld ook een perifeer veld dat uniek is voor dat oog.²

De Bijbel had, nadat er eeuwenlang steeds duidelijke en waardevolle dingen uit verloren waren gegaan, verre van een volmaakt gezichtsvermogen. De komst van het Boek van Mormon met zijn volmaakte gezichtsvermogen, vergrootte niet alleen het geestelijk gezichtsveld, maar verleende ook veel helderheid aan het overlappende deel

van die twee geestelijke ogen, ofwel het binoculaire gezichtsveld — Schriftuurlijk noemen we dat de wet van twee getuigen (zie Mattheüs 18:16; Ether 5:4; Leer en Verbonden 6:28).

Het overlappende gezichtsveld, ofwel de *binoculaire optelsom*, vergroot de mogelijkheid om vage voorwerpen te zien.³ We zien duidelijker als de beelden die we in ieder afzonderlijk oog ontvangen, tot één enkele afbeelding worden samengevoegd, waarbij de *visuele assen* samenlopen,⁴ zodat de ‘verwarring en strijd’ die de jonge Joseph zo van zijn stuk brachten, teniet gedaan worden (zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:8).

Het feit dat *twee ogen beter zijn dan een* is zo’n universeel en vanzelfsprekend feit dat Jesaja geen betere, wereldwijd begrijpelijke metafoor had kunnen kiezen: ‘De ogen van de blinden zullen zien’ (Jesaja 29:18). We hopen dat zij die op dit moment met slechts één geestelijk oog kijken, namelijk de Bijbel, wijs genoeg zullen zijn om het Boek van Mormon als tweede ooggetuige van Jezus Christus niet te verwerpen nog vóór ze het een kans hebben gegeven. Ze zullen ontdekken dat ‘het hout van Juda’ en het ‘hout van Jozef’ (Ezechiël 37:19) synchroon tot een volmaakte en heldere eenheid samenkomen; een *blikverruimende* ervaring!

2. Stereoscopie — misleiding vermijden

‘Binoculair zicht [...] stelt mensen in staat om sneller en met meer zelfvertrouwen over en om obstakels te lopen’ omdat ze daardoor een beter dieptezicht hebben.⁵ Het superieure dieptezicht komt bijvoorbeeld tot uiting als we de 3D-helderheid van een afbeelding van een stereoscoop vergelijken met een eenvoudige foto (zie afbeelding 2A).

In de dierenwereld verschaffen de twee ogen de potentiële prooi *stereoscopie*, ofwel nauwkeurig dieptezicht, en het vermogen om 3D-verschillen te onderscheiden, zodat zij ‘de camouflage van [een potentieel roofdier] beter kan doorzien’⁶ (zie afbeelding 2B).

Het Boek van Mormon voorziet de wereld van een soortgelijke bescherming, doordat het ‘t heldere, goddelijke dieptezicht van het geestelijke binoculaire veld herstelt, zodat wij de camouflage en misleidingen van Satan kunnen vermijden. Hij heeft op sluwe wijze verwarring gesticht door de betekenis van veel Bijbelgedeelten te vertroebelen.

Het Boek van Mormon doorziet zijn camouflage met kristalheldere argumenten, ‘ten einde valse leerstellingen te weerleggen’ (2 Nephi 3:12) en ‘de geslepenheid en de strikken en de listen van de duivel vaneen [te] scheiden’ (Helaman 3:29).

President Ezra Taft Benson (1899–1994) heeft deze geruststellende belofte aangaande het Boek van Mormon gedaan: ‘Er gaat een kracht van het boek uit die uw leven ten goede zal komen zodra u het ernstig begint te bestuderen. U zult meer kracht vinden om verleiding te weerstaan. U zult de kracht vinden om *misleiding te onderkennen*. U zult de kracht vinden om op het rechte en smalle pad te blijven.’⁷

3. Door binoculair zicht kan men meer, zo niet alles, van een voorwerp achter een obstakel zien. Hoe kun je het verschil zien?

3. Om obstakels heen kijken

Door binoculair zicht kan men meer, zo niet alles, van een voorwerp achter een obstakel zien. Dit voordeel werd opgemerkt door Leonardo da Vinci, die uitlegde dat een verticale kolom die een voorwerp verduistert, het voorwerp deels of geheel voor het linkeroog kan blokkeren, maar dat het voorwerp nog zichtbaar voor het rechteroog kan zijn⁸ (zie afbeelding 3).

Het was een vervulling van wat de Heiland in Johannes 10:16 had gezegd: ‘Ik heb nog andere schapen, die niet van deze schaapskooi zijn; ook die moet Ik binnenbrengen, en zij zullen mijn stem horen en het zal worden één kudde en één herder’ (Johannes 10:16).

Omdat Jezus niet zei wie die andere schapen waren, konden de Joden zijn uitspraak niet ontraadselen. Niettemin werd wat verborgen was door het *extra perspectief* van het Boek van Mormon zichtbaar: ‘En voorwaar, Ik

zeg u dat gij het zijt van wie Ik heb gezegd, andere schapen heb Ik, die niet van deze kudde zijn; ook die moet Ik leiden, en zij zullen mijn stem horen; en er zal één kudde zijn en één herder' (3 Nephi 15:21). Het resultaat was een duidelijk beeld zonder misverstand over wat de Heiland bedoelde — geen illusie van een *obstakel* meer.

4. De perifere voordelen van ieder oog

'Perifeer zicht maakt deel uit van het zicht dat zich buiten de kern van de blik bevindt.'⁹ Met andere woorden, we merken in het gezichtsveld zaken op waarop we eigenlijk niet zijn gericht. Een deel van dat gezichtsveld — dat deel dat buiten ons binoculaire veld, ofwel *stereoscopische* zicht, valt — is uniek voor elk oog (zie afbeelding 1).

We zijn intens dankbaar voor de Bijbel en voor wat die ons op een unieke, grootse manier biedt; met name de geschiedenis van het leven en de bediening van Jezus Christus.

Wij zijn ook erg dankbaar voor het boek van Mormon en het 20/20 vlekkeloze zicht dat het ons biedt, waardoor de leer van Christus duidelijker wordt en zijn leringen door middel van de profeten van het oude Amerika en zijn persoonlijke bezoek en bediening onder de Nephieten bekend worden.

Zoals twee ogen op goddelijke wijze met elkaar verbonden zijn, zo vullen de Bijbel en het Boek van Mormon elkaar aan, hetgeen resulteert in zowel een spectaculair binoculair panorama als een uniek uitzicht vanuit ieder oog op zich.

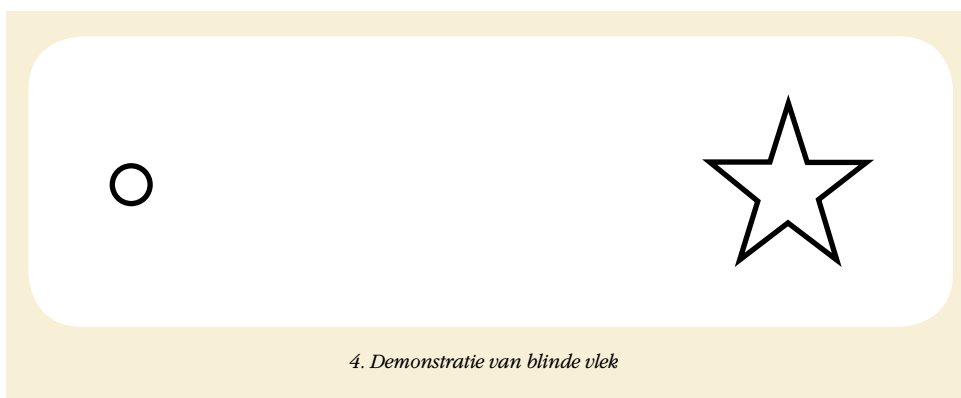
5. Onze blinde vlek gaan zien

We hebben allemaal een blinde vlek in ons gezichtsveld die relatief makkelijk te vinden is. Houd de illustratie van de cirkel en de ster (afbeelding 4) recht voor u op armslengte. Sluit uw linkeroog en richt uw rechteroog rechtstreeks op de kleine cirkel. Staar met uw rechteroog naar de cirkel en breng de afbeelding langzaam naar u toe. Halverwege ongeveer verdwijnt de ster uit het *perifere* beeld.

Verrast? Wist u niet dat u een blinde vlek had? Net zoals uw andere oog voor die blinde vlek compenseert, heeft de Bijbel baat bij het Boek van Mormon.

En net zoals de ster vanuit het zicht verdween, had Herodes de ster van Bethlehem niet gezien en moest hij aan de wijzen vragen 'naar de tijd dat de ster verschenen was' (Mattheüs 2:7). Zij bevond zich in de *blinde vlek* van zijn geestelijke periferie. Alleen zij die naar de ster *uitkeken*, hadden die opgemerkt.

Tegenwoordig zijn er velen die, zoals Herodes, weigeren uit te kijken naar de zaken van de Geest of ze te zien. 'Wee de blinden die niet willen zien' (2 Nephi 9:32). Hoogmoed was ook een oorzaak dat de Joden 'de woorden van

4. Demonstratie van blinde vlek

duidelijkheid [verachtten] en [hun] blindheid kwam door het voorbijzien van het doel' (Jakob 4:14).

Een van de ontvullende *inzichten* die we door het Boek van Mormon krijgen, is een waarschuwing voor de universele blinde vlek van *hoogmoed*, 'een zonde die gemakkelijk kan worden *gezien* in anderen, maar zelden in onszelf wordt erkend.'¹⁰ Het lijkt op slechte adem: duidelijk voor iedereen behalve de persoon in kwestie.

'In de grote raadsvergadering werd Lucifer [...] door hoogmoed geveld.'¹¹ Het was 'de hoogmoed van [...] de Nephieten, die hun vernietiging [zou blijken] te zijn' (Moroni 8:27). De hoogmoedigen zullen als stoppels branden wanneer God de aarde met vuur reinigt (zie Maleachi 4:1; 3 Nephi 25:1).

Aan het beginpunt van het rechte en smalle pad staat een waarschuwingsbord: 'HOEDT U voor hoogmoed, opdat gij niet wordt zoals de Nephieten vanouds' (Leer

en Verbonden 38:39; cursivering toegevoegd). De tragische ironie is dat het waarschuwbord *zelf* zich meestal in de blinde vlek van de hoogmoedigen bevindt. Daarom: 'Laat wie onwetend is wijsheid leren door zich te verootmoedigen en de Heer, zijn God, aan te roepen, opdat zijn ogen open zullen gaan om te kunnen zien' (Leer en Verbonden 136:32).

6. De oog-hersenverbinding

Deze stelling (zie afbeelding 5) lijkt correct, maar dat is niet helemaal zo. In werkelijkheid vertelt het beeldsysteem in de hersenen ons wat onze ogen zien. De hersenen creëren 's nachts onze dromen en interpreteren overdag wat we zien. Zien is niet per se geloven of correct zien. Bijvoorbeeld lezen we: 'Maar hoewel Hij zoveel tekenen in hun bijzijn gedaan had, geloofden zij niet in Hem' (Johannes 12:37). De ogen alleen zijn niet in staat om geloof of *echt zien te bewerkstelligen*.

Net zoals het brein met de ogen samenwerkt, zo werkt de Geest samen met de Schriften, die ons geestelijk doen zien. De Heer heeft ook gezegd: 'De natuurlijke mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan, want ze zijn dwaasheid voor hem. Hij kan ze ook niet leren kennen, omdat ze geestelijk beoordeeld worden' (1 Korinthe 2:14).

Willen we dat het Boek van Mormon als een geestelijk oog voor ons functioneert, dan moeten we de uitnodiging van Moroni aannemen en zijn aanwijzingen in Moroni 10:3–5 oprecht opvolgen. Het is een uitnodiging met een belofte dat God 'de waarheid door de macht van de Heilige Geest aan ons bekend *zal* maken' (vers 4; cursivering toegevoegd).

Getuigenis en dankbaarheid

Lehi's zonen riskeerden het verlies van hun leven om de koperen platen te halen, zodat hun volk niet geestelijk blind zou worden (zie 1 Nephi 3–4). Zonder de platen zou het 'in ongeloof zijn verkommerd' (Mosiah 1:5). Wij hebben nu, dankzij de drukpers en digitale hulpmiddelen, veel gemakkelijker en sneller toegang tot de Schriften. Het maakt Satan echter niet uit of hij mensen ervan weerhoudt om ze te krijgen — zijn strategie in de middeleeuwen — of dat hij ze verleidt om ze niet te lezen — zijn strategie in de laatste dagen. In beide gevallen [*verblinden*] zijn misten van duisternis de

ogen van de mensenkinderen [...] zodat zij omkomen en verloren gaan' (1 Nephi 12:17; cursivering toegevoegd).

Zoals ik mijn ogen *dagelijks* moet druppelen, zo moeten we ons '*voortdurend* [vasthouden] aan de roede van ijzer' (1 Nephi 8:30; cursivering toegevoegd) om te kunnen vermijden dat we in de subtiele, toonaangevende mist van deze laatste dagen verblind worden. Als iemand minderactief wordt of de kerk verlaat, staat het nagenoeg vast dat die persoon niet meer in het Boek van Mormon las.

Het Boek van Mormon, eveneens een testament aangaande Jezus Christus, is werkelijk een wonderbaar werk en een wonder. Het is een tweede *ooggetuige* van Jezus

DE OGEN = ZE ZIEN

5.

Christus en zijn heerlijke evangelie dat alle voordelen van een tweede oog biedt.

Mogen we ons voortdurend vasthouden aan de ijzeren roede, zodat ook wij dit compliment van de Heiland aan zijn discipelen mogen verdienen: 'Uw ogen zijn zalig omdat zij zien' (Mattheüs 13:16). ■

NOTEN

1. Zie Mattheüs 9:27–31; 12:22–23; 15:30–31; 21:14; Markus 8:22–26; 10:46–52; Lukas 7:21–22; Johannes 9; 3 Nephi 17:7–9; 26:15.
2. Zie 'Binocular Vision', Wikipedia, en.wikipedia.org.
3. Zie Randolph Blake en Robert Fox, 'The Psychophysical Inquiry into Binocular Summation', *Perception & Psychophysics*, deel 14, nr. 1 (1973), 161–68; zie ook 'Binocular vision'.
4. Zie 'Vergence', Wikipedia, en.wikipedia.org.
5. 'Binocular Vision.'
6. 'Binocular Vision.'
7. *Leringen van kerkpresidenten: Ezra Taft Benson* (2014), 141.
8. Zie 'Binocular Vision.'
9. 'Peripheral Vision', Wikipedia, en.wikipedia.org.
10. *Leringen: Ezra Taft Benson*, 18; cursivering toegevoegd.
11. *Leringen: Ezra Taft Benson*, 231.

ZEVEN ONTROERENDE wonderen ONDERWEG

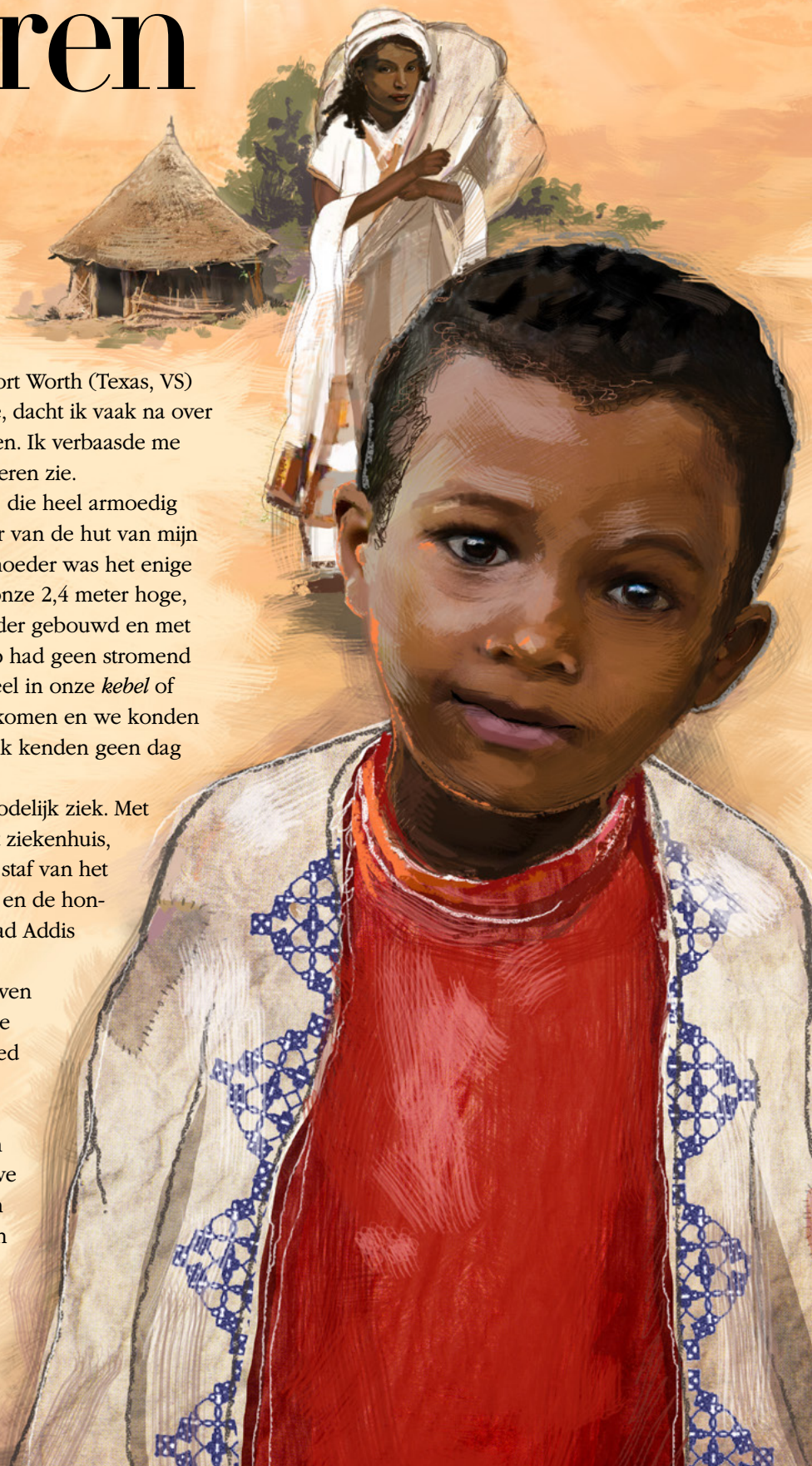
Ephrem Smith

Toen ik op mijn zending in het gebied Fort Worth (Texas, VS) veel fijne mensen onderwees en diende, dacht ik vaak na over de vele zegeningen die ik heb ontvangen. Ik verbaasde me vooral over zeven ervaringen die ik als wonderen zie.

Ten eerste heb ik mijn vroege kinderjaren, die heel armoedig waren, overleefd. Ik werd op de aarden vloer van de hut van mijn moeder in Dessie (Ethiopië) geboren. Mijn moeder was het enige familielid dat ik ooit gekend heb en ze had onze 2,4 meter hoge, koepelvormige hut zelf van stokken en modder gebouwd en met gras en bladeren bedekt. Onze gemeenschap had geen stromend water of wc. Ziekte en overlijden kwamen veel in onze *kebel* of buurt voor. Het was moeilijk aan voedsel te komen en we konden het al helemaal niet kopen. Mijn moeder en ik kenden geen dag zonder honger.

Toen ik vier jaar was, werd mijn moeder dodelijk ziek. Met haar laatste restje energie sjokten we naar het ziekenhuis, waar mijn lieve, vermoeide moeder stierf. De staf van het ziekenhuis bespaarde me een leven op straat en de hongerdood door me naar een weeshuis in de stad Addis Abeba, de hoofdstad van Ethiopië, te sturen.

Het tweede wonder gebeurde toen mijn leven drastisch veranderde. In het weeshuis woonde ik in een schoon gebouw, sliep in een echt bed en at zoveel ik wilde. De andere weeskinderen hadden ook dierbare familie verloren en zij leerden me hoe ik met het verlies van mijn moeder om moest gaan. 's Avonds kwamen we bij elkaar en zongen Engelse liedjes en baden in het Amharisch, onze moedertaal. We baden voor elkaar en vroegen God om ons te zegenen met een adoptie in een 'aardig, liefdevol gezin'. Zowel de muziek als de gebeden

De Heer heeft me met wonderen gezegend waardoor ik het pad dat Hij voor me heeft uitgestippeld beter kan begaan.

waren van grote invloed op mij. Ik ben nooit meer opgehouden met bidden.

Ten derde leerde ik de zendelingen van de kerk kennen toen ik acht jaar oud was. Ik werd uitgenodigd om de inwijding van het eerste kerkgebouw van de kerk in Ethiopië op zondag 30 november 2003 bij te wonen. Tijdens die inwijding voelde ik een krachtige invloed van de Heilige Geest en de zendelingen die aanwezig waren, straalden vreugde en geluk en diezelfde sterke geest uit. Ik weet nog dat ik dacht dat ik ook zo wilde zijn. Maar ik had geen idee hoe ik dat doel ooit zou kunnen bereiken.

Het vierde wonder kwam spoedig daarna. Een gezin in de Verenigde Staten adopteerde mij. Mijn nieuwe vader haalde me bij het weeshuis op en nam me mee naar huis. We leerden elkaar kennen en ik begon aan mijn nieuwe omgeving gewend te raken.

Direct werd ik met allerlei uitdagingen geconfronteerd. Overall waar ik kwam, lachte men om mijn Engels. Mijn beperkte onderwijs gaf op school problemen. Ik bad om hulp en werkte harder en slimmer om het tekort aan kennis, vooral van de Engelse taal, aan te vullen. Mijn hemelse Vader beantwoordde mijn gebeden weer. Twee jaar later kon ik vol trots een klas overslaan.

Toen viel ons gezinsleven uit elkaar. Gebeden tot de Heer, hoge persoonlijke doelen en een diep verlangen naar succes hielpen me door die zware tijd heen. Uiteindelijk besloten mijn vader en ik met behulp van een maatschappelijk werker om de adoptie te beëindigen. Het was een periode van gebed, geduld, geloof en hulp van mijn hemelse Vader.

Ik was inmiddels vijftien jaar en ging ongeveer een jaar bij een pleeggezin wonen. Toen gebeurde het vijfde

wonder. Toen ik met twee vrienden aan het sleeën was, ontmoette ik een mormoons gezin met twee aardige dochters. Op weg naar huis zei een van de dochters: 'Ik denk dat de Heer wil dat we Ephrem Smith adopteren.' Verbaasd genoeg hadden de drie andere gezinsleden dezelfde inspiratie ontvangen. De vader werkte bij het ministerie van Sociale Zaken en al gauw verhuisde ik naar mijn nieuwe thuis. Vanaf de eerste dag gaf mijn geweldige nieuwe vader mij keuzevrijheid. Hij legde bijvoorbeeld uit dat zijn gezin op zondag naar de kerk ging. Hij liet het aan mij over of ik met hen meeding of thuis wilde blijven. Hij zei dat ze ook van me hielden als ik besloot om niet naar de kerk te gaan. Maar ik koos ervoor om naar de kerk te gaan en ik heb sindsdien veel andere rechtschappen keuzen gemaakt.

Het zesde wonder gebeurde toen ik een getuigenis van het evangelie kreeg. Op zekere zondag zong ik tijdens de avondmaalsdienst 'k Sta spraak'loos' (*Lofzangen*, nr. 129). Dikke tranen biggelden over mijn wangen toen ik een persoonlijk getuigenis ontving dat Jezus de Christus is en dat dit zijn kerk is.

Uiteindelijk wist ik, negen jaar later, hoe ik zoals die zendelingen kon worden! De zendingsleeftijd was nu achttien jaar, maar mijn adoptie was nog niet officieel. Ik wachtte zeven lange maanden op de afronding van mijn adoptie. Eindelijk kon mijn zendingsaanvraag worden opgestuurd. Vier dagen later ontving ik mijn zendingsoproep. In een week tijd zegende de Heer me met adoptiepapieren en een zendingsoproep. Beide papieren betekenen veel voor me! Ze vormen mijn zevende wonder. Het vergde echt veel wonderen om me van die aarden hut in Ethiopië naar mijn dierbare zending te krijgen. ■

De auteur woont in Nevada (VS).

KOM DAN EN VOLG MIJ: thuis de basis aanleren

Alicia Stanton en Natalie Campbell

Zoals profeten ons herhaaldelijk geleerd hebben: 'Ons succes, als individu en als kerk, zal grotendeels afhangen van hoeveel aandacht wij schenken aan thuis het evangelie naleven.'¹

Het evangelie naleven is de beste manier om het evangelie te leren en erin te onderwijzen. Leven wij deze leerstellige beginselen na, dan brengen wij onze gezinsleden en onszelf dichter bij de Geest. Met de hulp van de Geest kunnen we deze beginselen het beste leren en erin onderwijzen. We vinden dan de doeltreffendste leermethodes voor onze behoeften en omstandigheden en samen met onze gezinsleden komen we nader tot de Heiland.

Als u het voorbeeld van deze leden volgt, kunt u uw kinderen thuis ook de beginselen van het leerplan voor jongeren bijbrengen.

JULI:

verordeningen en verbonden

We krijgen door priesterschapsverordeningen en heilige verbonden — verbonden die we met onze hemelse Vader sluiten — grote zegeningen. Een manier om ons het doel van verordeningen voor te stellen, is ze te zien als mijlpalen op een pad dat ons naar onze hemelse Vader terugvoert — naar het eeuwige leven. Wij blijven op dat pad door ons aan de verbonden te houden die we hebben gesloten.

Voorbeeld: een jonge vrouw beschrijft hoe ze op het verbondspad blijft: 'Een klasgenote vroeg me eens om hulp. Zonder er veel bij na te denken gaf ik haar de hulp die ze nodig had. Maar later herinnerde de Geest me eraan dat ik me door haar te helpen met het dragen van haar lasten aan de verbonden hield die ik bij de doop heb gesloten (zie Mosiah 18:8–10). Ik ben dankbaar voor de kansen die onze hemelse Vader mij dagelijks geeft om ervoor te kiezen het verbondspad te bewandelen.'

Als gezin kunt u vaststellen welke verordeningen elk gezinslid nog moet ontvangen, en vervolgens evalueren hoe goed u zich aan de gesloten verbonden houdt. Voorbeeld: wat zegt uw voorbereiding op het ontvangen van de wekelijkse verordening van het avondmaal over uw toewijding aan uw verbonden? De Heilige Geest kan aangeven hoe u verbeteringen aan kunt brengen.

AUGUSTUS:

huwelijk en gezin

Huwelijk en gezin zijn van belang voor ons geluk en staan centraal in het plan van onze hemelse Vader voor ons heil. Het gezin is de belangrijkste organisatie in tijd en eeuwigheid.

Uw kinderen leren hoe belangrijk het huwelijk en het gezin zijn, kan net zo makkelijk zijn als over een persoonlijke belevenis vertellen. Een jongvolwassene vertelt hoe zij haar tempelverzegeling leerde waarderen:

'Ik herinner me dat ik alleen was in de celestiale zaal van de tempel. Ik maakte me zorgen, want ik wist niet of we die dag in de tempel verzegeld zouden worden, omdat er iets mis was gegaan in de communicatie over de aanbevelingen die mijn verloofde en ik nodig hadden.

'Ik begon vurig tot de Heer te bidden dat Hij zou toestaan dat we die dag in zijn tempel verzegeld zouden worden. Toen ik dat deed, dacht ik: je mag dan alleen zijn in de celestiale zaal, maar het celestiale koninkrijk is celestiaal omdat je daar niet alleen zult zijn. Je zult bij je eeuwige gezin en je hemelse familie zijn. Dat is de reden dat je je laat verzegelen.

'Veertig minuten en enkele telefoontjes later konden mijn man en ik aan elkaar verzegeld worden. Mijn hart liep over van dankbaarheid en opluchting. De verordening werd zinvoller voor me omdat we aan een celestiaal leven bij God konden gaan werken, zodat we nooit alleen hoefden te zijn.'

Wat hebt u meegemaakt waardoor u iets hebt geleerd over de rol van het huwelijk en het gezin in het plan van onze hemelse Vader? De Heilige Geest kan u toepasselijke ervaringen in gedachten brengen en u helpen om erover te vertellen. Wat uw gezinssituatie ook is, de Heilige Geest kan u leren hoe u de beginselen van het huwelijk en het gezin kunt toepassen.

SEPTEMBER: geboden

De geboden zijn de wetten en vereisten die onze liefhebbende hemelse Vader ons geeft om ons te zegenen.

Een goede manier om ze te bestuderen, is in de Schriften op te zoeken welke zegeningen er voortvloeien uit gehoorzaamheid, net als deze jongvolwassenen deed:

‘Als ik een gebod bestudeer, lees ik het liefst alle Schriftteksten die ik erover kan vinden en maak een lijst met zegeningen die mijn hemelse Vader me voor mijn gehoorzaamheid belooft. Door meer te weten te komen over de beloofde zegeningen, is mijn getuigenis gesterkt dat mijn hemelse Vader me liefheeft en me wil zegenen.’

Om iets te leren over geboden of uw kinderen erin te onderwijzen, kunt u samen met hen les 4 in hoofdstuk 3 van *Predik mijn evangelie* lezen, de bijbehorende teksten bestuderen en uw eigen lijsten met de beloofde zegeningen opstellen. U kunt die methode ook gebruiken om meer te weten te komen over de zegeningen die horen bij elk van de beginselen van het evangelie.

OKTOBER: meer op Christus gaan lijken

Christus heeft ons tijdens zijn bediening geboden: ‘Weest u dan volmaakt, zoals uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is’ (Mattheüs 5:48). We streven naar volmaking als we eenvoudigweg proberen één christelijke eigenschap tegelijk te ontwikkelen en met zijn hulp proberen om ons op dat gebied te verbeteren. Een jonge man begon aan ijver te werken.

‘Ik wilde meer christelijke eigenschappen ontwikkelen, dus bestudeerde ik de Schriften en *Predik mijn evangelie*. In hoofdstuk 6 van *Predik mijn evangelie* vond ik een patroon om christelijke eigenschappen te ontwikkelen, en besloot ik dat te gebruiken om ijveriger te worden. Allereerst schreef ik mijn eigen definitie van ijver op, en welke vragen ik daarover had. Toen nam ik de genoemde teksten over ijver door en noteerde de ingevingen en antwoorden die ik bij het lezen kreeg. Daarna stelde ik een doel om ijveriger mijn huiswerk te doen, en ik merkte dat ik gemotiveerder en consequenter was als ik elke avond om ijver bad.’

In de informatiebronnen van de kerk staan vaak ideeën waarmee u uw kinderen kunt leren hoe zij christelijke eigenschappen kunnen ontwikkelen. In de Schriften vinden we altijd het voorbeeld van Christus, en in informatiebronnen zoals *Predik mijn evangelie* staan ideeën om studiegewoonten te vestigen en te leren hoe u doelen moet stellen. Zetten we zowel de Schriften als andere informatiebronnen in, dan kunnen we beter leren hoe we christelijker kunnen worden.

NOVEMBER:

geestelijke en stoffelijke zelfredzaamheid

Zelfredzaam worden, houdt in dat we onze keuzevrijheid gebruiken om voor onszelf en ons gezin te zorgen, en ons best te doen om tot oplossingen voor onze eigen problemen te komen. Als we zelfredzamer worden, kunnen we thuis, in de kerk en in de gemeenschap beter dienen. Een van de beste manieren om hierin te onderwijzen, is door het goede voorbeeld te geven, zoals dit lid beschrijft:

‘Zolang ik me kan herinneren, is mijn moeder elke dag vroeg opgestaan om de Schriften te bestuderen. Ik heb gezien dat ze geestelijke kracht heeft opgedaan waarmee ze moeilijke tijden doorstaat. Zij verlaat zich voor steun op haar band met haar hemelse Vader. Ik was onder de indruk van haar geestelijke kracht en haar vermogen om voor haar gezin te zorgen. Ik heb haar zien budgetteren, haar eigen behoeften opzij zien zetten, onderwijs zien volgen, en zien blijk geven van ootmoed op manieren die haar in staat stelden om in de financiële behoeften van haar gezin te voorzien en toch thuis te zijn als de kinderen van school thuishkomen. Ik wil haar kracht hebben, en ik ben erg dankbaar voor haar voorbeeld, waar ik van leer hoe ik die kracht moet opdoen.’

Hoe kunt u een beter voorbeeld van een verstandige leefstijl voor uw kinderen zijn? Als u van bepaalde aspecten van zelfredzaamheid nog niet veel afweet, kunt u uw kinderen vragen of ze er samen met u over willen leren, en dat is op zich al een goed voorbeeld.

DECEMBER:

het koninkrijk van God opbouwen in de laatste dagen

‘Wie weet of jij niet juist voor een tijd als deze tot deze koninklijke waardigheid gekomen bent’ (Esther 4:14). U kunt uw kinderen en uzelf een dergelijke vraag stellen als u ontdekt wat voor rol er voor u bij de opbouw van Gods koninkrijk is weggelegd.

Dit lid leerde op de Heer vertrouwen voor hulp met haar bijdrage aan de opbouw van het koninkrijk: ‘Ik herinner me dat mijn ouders me al van jongs af aan leerden dat we onze roepingen altijd aannemen omdat ze van de Heer komen. Toen ik nog studeerde, werd ik geroepen als ZHV-presidente. Ik had het gevoel dat ik daar niet tegen opgewassen was, maar het kwam geen moment bij me op om nee te zeggen. Dus ik begon het jaar met de zorg voor honderd vrouwen, zonder veel ervaring, en met het geloof dat de Heer het verschil goed zou maken. Een jaar later werd ik ontheven. Toen ik terugkeek op de momenten van openbaring, waarop ik precies wist welke les ik moest geven of welke opmerking ik moest maken, of de vele keren dat er iemand een maaltijd voor me bereidde, omdat ik het te druk had om te koken, of aan de vele bemoedigende briefjes die ik kreeg, wist ik met zekerheid dat de Heer mijn inzet voor de opbouw van het koninkrijk had grootgemaakt.’

Als u en uw kinderen manieren gaan bedenken om Gods koninkrijk op te bouwen, denk er dan om ze aan te moedigen en ze kansen om te dienen aan te bieden. U kunt ook manieren bespreken om in uw roepingen andere mensen te dienen. Op welke andere manieren

kunt u het werk voortstuwen? Waar u ook dient, uw inzet is waardevol. President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: ‘Ga dicht bij elkaar staan en til dan uit stand.’² ■

De auteurs wonen in Utah (VS).

NOTEN

1. Spencer W. Kimball, ‘Living the Gospel in the Home’, *Ensign*, mei 1978, 101; zie ook L. Tom Perry, ‘Discipelschap’, *Liahona*, januari 2001, 72.
2. Zie Dieter F. Uchtdorf, ‘Tillen uit stand’, *Liahona*, november 2008, 56.

Deel 1 van dit artikel staat in de Liahona van januari 2016.

David A. Edwards

Kerkelijke tijdschriften

In alle tijden hebben mannen en vrouwen zich gebogen over de vraag die Job zich lang geleden heeft gesteld: 'Als een man gestorven is, zal hij dan weer levend worden?' (Job 14:14). Het is het grote privilege van hen die een getuigenis van Jezus Christus en zijn opstanding hebben dat zij op deze vraag volmondig 'Ja!' kunnen antwoorden.

Toch zijn er velen rondom ons die in dit leven 'zonder God in de wereld' (Efeze 2:12) hun weg moeten vinden tussen de verschillende feiten en denkbeelden over de dood. Ten eerste hebben ze het zichtbare bewijs van de 'harde realiteit' dat de dood universeel en absoluut is. Zij hebben nog nooit iemand zien terugkeren. Daarnaast zijn er de wijdverspreide verslagen van bijna-doodervaringen die onderling opmerkelijk overeenstemmen. En tenslotte is er het gegeven dat in alle culturen van de mensheid altijd ideeën over een leven na de dood hebben bestaan, en dat is nog zo'n overeenkomst die om uitleg vraagt.

Maar de geruststelling dat ons leven niet eindigt met de dood, komt van God, die dat vanaf het begin via talloze getuigen heeft bekendgemaakt, onder meer door profeten, apostelen en, het allerbelangrijkste, door de Heilige Geest.

WAT WETEN WE OVER het leven na de

‘Als een man gestorven is, zal hij dan weer levend worden?’ Ja! Maar wat dan?

dood?

Vanaf het begin

Het heilsplan is als eerste onderwezen aan Adam en Eva, onze eerste ouders. Zij leerden het evangelie van Jezus Christus kennen en hoe zij naar hun hemelse Vader terug konden keren. Zij begrepen dat *terugkeren* inhield dat zij voordien al bij Hem waren geweest. Dus vanaf het begin wisten Adam en Eva heel duidelijk dat er meer is dan dit aardse leven. Zij wisten en leerden hun kinderen dat zij, dankzij de verzoening van Jezus Christus, na dit leven zouden herrijzen en, als zij gehoorzaam waren, eeuwig leven zouden ontvangen (zie Mozes 5:10–12).

Volgens seculiere theorieën is het geloof in een leven na de dood het natuurlijke gevolg van een universele psychologische behoefte. De wijdverspreide gedachte over leven na de dood is daarentegen een soort voorouderlijke of collectieve herinnering (of zelfs een voorsterfelijke herinnering) aan wat er in het begin geopenbaard was en daarna van generatie tot generatie is doorgegeven. Wat president Joseph F. Smith (1838–1918) ooit over gangbare godsdienstige gebruiken heeft gezegd, is ook toepasbaar op gangbare meningen zoals die over het leven na de dood: ‘Ongetwijfeld is de kennis daarvan [...] door het nageslacht van Adam naar alle landen meegenomen, en [...] tot aan Noach behouden [...], doorgegeven aan wie na hem kwamen, en verspreid over alle volken en landen.’ (‘Discourse’, *Deseret News*, 19 februari, 1873, 36.)

Die gedachte aan een leven na de dood is zo universeel omdat ze overeenstemt met de oorsprong van de mensheid.

Duidelijke en waardevolle waarheden

Als heiligen der laatste dagen kunnen wij hoop bieden aan hen die zonder God in de wereld leven door vol vertrouwen ons getuigenis over de waarheid van het menselijk bestaan te geven: de dood is niet het einde. Bovendien kunnen wij ook vele vragen over het leven na de dood beantwoorden dankzij de duidelijke en waardevolle waarheden van het herstelde evangelie die zijn geopenbaard. Hier volgen korte antwoorden op enkele van die vragen.

Wat gebeurt er met ons onmiddellijk na onze dood?

Bij de lichamelijke dood verlaat onze geest ons lichaam en gaat hij naar de geestenwereld (zie Jakobus 2:26; Alma 40:11).

Hoe ziet onze geest eruit?

Ons geestlichaam ziet eruit zoals het er uitzag in het voorsterfelijk bestaan, als een menselijk lichaam in een perfecte, volwassen vorm. (Zie Ether 3:16; *Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* (1998), 131–132.) Na onze dood zal onze geest dezelfde opvattingen, begeerten en verlangens hebben die wij op het moment van onze lichamelijke dood hebben (zie Alma 34:34).

Wat is geest?

Geest is een soort materie, alleen 'fijner of reiner' (LV 131:7).

Hoe moet ik mij de geestenwereld voorstellen?

De geesten in de geestenwereld zijn opgedeeld tussen twee belangrijke staten of afdelingen: het paradijs en de gevangenis. De rechtvaardige geesten gaan naar het paradijs dat 'een staat van rust [is], een staat van vrede, waarin [zij] van al [hun] moeiten, en van alle zorg en droefenis [zullen] uitrusten' (Alma 40:12). De geesten van de mensen die het evangelie van Jezus Christus nog niet hebben ontvangen, gaan blijkbaar naar een geestengevangenis (zie 1 Petrus 3:18–20). Zij kunnen nog steeds tussen goed en kwaad kiezen en het evangelie aanvaarden of verwerpen. De geesten in het paradijs kunnen hen in het evangelie onderwijzen (zie LV 138). De geesten in de geestenwereld beschouwen de scheiding van hun geest en lichaam als 'een gevangenschap' (LV 45:17, LV 138:50).

Wat is de hemel?

De hemel wordt doorgaans gezien als de plaats waar God verblijft en waar de rechtvaardige mensen uiteindelijk kunnen wonen. In die zin verschilt de hemel van het paradijs in de geestenwereld.

Wat is de hel?

In de Schriften verwijst het woord *hel* naar één van deze twee zaken: (1) 'de tijdelijke verblijfplaats in de geestenwereld van hen die in het sterfelijk leven ongehoorzaam zijn geweest'; of (2) 'de permanente verblijfplaats van hen die niet door de verzoening van Jezus Christus worden verlost.' (Gids bij de Schriften, 'Hel', scriptures.lds.org.) In algemene zin is het de geestelijke

toestand van hen die het evangelie hebben verworpen. Joseph Smith onderwees: 'De grote ellende van de geesten [...] is het besef dat zij de heerlijkheid niet zullen beërven, die anderen bezitten en dat die ook hun deel had kunnen zijn; zij zijn hun eigen aanklagers.' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 242.)

Wat is de opstanding?

De opstanding is de hereniging van de geest met het lichaam in een volmaakte, onsterfelijke gedaante (zie Alma 11:43).

Wie zullen er opstaan?

Iedereen die ooit op aarde heeft geleefd, zal opstaan (zie 1 Korinthe 15:22; Alma 11:44).

Wanneer zullen we opstaan?

Mensen zullen op verschillende tijdstippen herrijzen. De opstanding van Jezus Christus leidde de eerste opstanding in ofwel de opstanding van de rechtvaardigen. Er zijn sindsdien rechtvaardige mensen uit de dood opgestaan. Na de wederkomst van Jezus Christus zullen er nog veel meer rechtschapen mensen opstaan. Tijdens

het millennium zullen andere goede mensen uit de dood opstaan. Na het millennium zullen de goddelozen opstaan (zie LV 76:32–112; 88:97–101).

Wat zijn de kenmerken van een opgestaan lichaam?

Opgestane lichamen zijn van vlees en beenderen (zie Lucas 24:39), onsterfelijk (zie Alma 11:45), volmaakt (zie Alma 11:43), glorieus en prachtig. 'Er is niets mooiers dan een opgestane man of vrouw.' (President Lorenzo Snow (1814–1901), *The Teachings of Lorenzo Snow*, Clyde J. Williams (1996), 99.)

Wat gebeurt er met ons na de opstanding?

Nadat alle mensen herrezen zijn en het millennium geëindigd is, zullen wij in nabijheid van God worden gebracht om geoordeeld te worden naar onze woorden, daden, gedachten en verlangens (zie Openbaring 20:12; Alma 12:14; LV 137:9). Jezus Christus zal onze rechter zijn (zie Johannes 5:22, 27–29; Romeinen 14:10).

Wat gebeurt er na het laatste oordeel?

Na het laatste oordeel zullen we een van de volgende eeuwige beloningen ontvangen:

Celestiale koninkrijk: het thuis van onze hemelse Vader, Jezus Christus en al diegenen die het eeuwig leven waardig zijn, doordat zij alle evangelieverbonden hebben gesloten en zijn nagekomen (zie LV 76:50–70).

Terrestriale koninkrijk: het thuis van alle goede mensen die het evangelie van Jezus Christus niet tijdens hun leven hebben aanvaard, maar het in de geestenwereld ontvingen of die niet kloekmoedig waren in het getuigenis van Jezus Christus (zie LV 76:71–80).

Telestiale koninkrijk: het thuis van diegenen die goddeloos waren en het evangelie van Jezus Christus niet aanvaardden, en die pas na het millennium zijn opgestaan (zie LV 76:81–89).

Eindeloze straf: de uiteindelijke staat van de zonen van het verderf, alsook de duivel en zijn engelen (zie LV 76:31–49).

Wat zullen mensen in het celestiale koninkrijk doen?

Zij die de hoogste graad van het celestiale koninkrijk erven zullen verhoogd worden, wat betekent dat zij het eeuwig leven zullen hebben, zoals onze hemelse Vader zullen worden en alles zullen ontvangen dat Hij heeft. Zoals onze hemelse Vader worden, betekent al zijn eigenschappen van volmaaktheid krijgen, inclusief zijn liefde en dienstbaarheid.¹ Het betekent ook in zijn werk en heerlijkheid te delen, namelijk 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). De verhoging omvat ook in een huwelijk voor alle eeuwigheid verzegeld te zijn, van een eeuwige familie deel uit te maken en eeuwige geestkinderen te krijgen (zie LV 76:59, 62; LV 130:2; LV 132:19–23).

Wat zullen de mensen in de andere koninkrijken doen?

Wie tot de andere koninkrijken behoren, zullen engelen zijn, die 'dienende wezens zijn, om hen te dienen die een veel grotere en een alles te boven gaande en een eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn' (LV 132:16). Zij zullen niet huwen of geestkinderen krijgen (zie LV 131:1–4; LV 132:16–17). ■

NOOT

1. 'Dienstbetoon is niet iets wat we op aarde doorstaan om het recht op een leven in het celestiale koninkrijk te verdienen. Een leven in de hoogste heerlijkheid van het celestiale koninkrijk bestaat uit dienstbetoon.' (President Marion G. Romney [1897–1988], tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'De celestiale aard van het vertrouwen op zichzelf', *De Ster*, april 1983, 191.)

*We vinden
vreugde als we
voortdurend
werken aan een
verandering van
hart door de
verzoening van
Jezus Christus
in ons leven te
omarmen.*

Een verandering van hart ONDERVINDEN

Ouderling
Edward Dube
van de Zeventig

Rosemary, ons eerstgeboren kind, was een mooi baby'tje en mijn moeder kwam vanuit haar dorp in Midden-Zimbabwe bij ons op bezoek. Mijn vrouw, Naume, en ik zagen als splinternieuwe ouders uit naar haar bezoek. We wilden graag alles over kinderopvoeding leren wat er maar te leren viel.

Toen ze aankwam, haalde mijn moeder een ronde ketting van stof te voorschijn. Ze legde uit dat er in de stof een magisch voorwerp verpakt was. Ze reikte de ketting aan Naume aan, zodat ze die om Rosemary's nek kon doen. Mijn moeder voelde Naume's aarzeling en zei direct: 'Mijn moeder en haar moeder hebben me dit magische voorwerp al op jonge leeftijd gegeven en het heeft mij en al mijn kinderen, met inbegrip van jouw man, beschermd. Deze amulet zal je dochter tegen ziekten die haar kunnen overkomen en allerlei toverspreuken beschermen, en ze zal iedere moeilijkheid in het leven overwinnen. Ze moet het dragen totdat ze vijf jaar is.'

Ik was toen gemeentepresident en ik dacht onmiddellijk: wat zullen de leden van mijn gemeente denken als ze die 'magische' ketting om de nek van onze baby zien? Toen dacht ik: misschien kunnen we er iets overheen doen, zodat ze niet zichtbaar is. Ik keek naar Naume. Haar blik zei dat we dit geschenk niet moesten aannemen. Ik vroeg mijn moeder of ze een kleine, dunne ketting kon maken, die niet zo opviel. Ze antwoordde dat dit niet kon en dat het magische voorwerp het beste werkte op de manier waarop ze het had gedaan.

Weer wierp Naume mij een afkeurende blik toe. Ik wendde me tot mijn moeder en legde uit dat ik het, als gemeentepresident van onze plaatselijke

geloofsgemeenschap, niet prettig vond om ons kind die ketting om te doen. Mijn moeder reageerde met een waarschuwing: ze zei dat onze baby zonder die ketting zou sterven.

Een tijd van paniek

Een paar weken na dit incident werd onze kleine Rosemary ernstig ziek. We hadden geen geld om met haar naar de dokter te gaan. Het was avond en ik begon na te denken over wat mijn moeder in haar waarschuwing had gezegd. Ik wenste dat ik de ketting had aangenomen. Dan zou ik hem nu pakken en om Rosemary's nek doen. Op dat moment van paniek hoorde ik een zachte stem die me aanspoorde om geloof in de Heer Jezus Christus te oefenen. Ik deed onmiddellijk mijn zondagse kleren aan. Ik nam onze baby in mijn armen en sprak een priesterschapszegen uit. Ik voelde vrede en troost, en ik merkte dat mijn vrouw dat ook voelde. Bijna direct daarna vielen Naume en Rosemary rustig in slaap. Onze dochter Rosemary was genezen. De daaropvolgende dagen herstelde ze langzaam en werd weer helemaal gezond. We waren getuige van een wonder! De Heer reikte mij in zijn tedere barmhartigheid de hand en versterkte mijn geloof in Hem.

Ik was dankbaar maar schaamde me ook een beetje. Ik was een teruggekeerd zending en was gemeentepresident, maar ik was meer bezorgd om wat de mensen zouden zeggen dan dat ik in God geloofde (zie Mosiah 4:9). Zelfs mijn moeder, die ik innig liefheb en bewonder, kon niet alles begrijpen. Ik moest meer worden dan een teruggekeerd zending, meer dan een gemeentepresident. Ik moest veranderen; ervaren wat Alma had ervaren.

Een ogenblik van grote verandering

Alma, de priester van de goddeloze koning Noach, deed waarschijnlijk grondig zelfonderzoek toen de profeet Abinadi de volgende indringende vraag stelde: 'Gij hebt uw hart niet op het begrijpen gericht; daarom zijt gij niet wijs geweest. Wat leert gij dit volk dan wel?' (Mosiah 12:27). Zoals bij Alma moest er bij mij ook 'een machtige verandering in [mijn] hart teweeggebracht' worden (Alma 5:12).

Alma was als priester aan het hof van koning Noach een bevoorrecht leven gewend. Hij werd van de belasting van het volk onderhouden. Hij genoot een positie van macht en aanzien. Hij was een van de 'lieden die zich in de hoogmoed van hun hart verhieven' (Mosiah 11:5). Maar toen Alma kennis van de komst van de Heiland in de wereld kreeg, van zijn leringen, lijden, dood en opstanding, en ontdekte dat Jezus Christus 'het licht en het leven der wereld [is]; een licht dat eindeloos is, dat nooit kan worden verduisterd; ja, en ook een leven dat eindeloos is, waardoor er geen dood meer kan zijn' (Mosiah 16:9), was hij klaar om te veranderen. Hij was zelfs bereid om zo nodig te sterven.

Omgeven door tegenstand en levensbedreigende gevaren pleitte Alma moedig bij koning Noach om Abinadi rustig te laten gaan. Alma's gedrag kwam uit zijn hart voort. Hij had de liefde van de Heiland gevoeld, die hem door Abinadi, de profeet van de Heer, was aangeboden.

Toen mijn moeder me een beschermende ketting voor mijn baby aanbood, was ik bezorgd om de indruk die dat zou maken. Ik was bezorgd wat de leden van onze gemeente van me zouden denken. Kennelijk had ik die 'machtige verandering

van hart' nog niet volledig ervaren. Sindsdien besef ik dat ons succes en geluk gebaseerd zijn op onze mate van gewilligheid om het evangelie in ons hart op te nemen. Om waar geluk, vreugde en vrede te vinden moet 'het zuivere evangelie van Jezus Christus door de kracht van de Heilige Geest in [ons] hart [...] worden gegrift.'¹

Een kans om te getuigen

Als we zo veranderen, kunnen we door in alle dingen en op alle plaatsen naar de Heiland op te zien ook anderen de hand reiken. Alma werd een machtig zending, die tot velen predikte en de kerk van Christus onder zijn volk, dat van koning Noach wegluchtte, stichtte.

Ziet u hoe ik een kans voorbij had laten gaan om met mijn moeder over het evangelie spreken, toen ze ons het magische voorwerp aanbood dat haar kinderen volgens haar altijd beschermd had? Ik had een werktuig in de handen van de Heer kunnen zijn — zoals Alma — die het evangelie van Jezus Christus predikte en 'hun harten [heeft] veranderd; ja, Hij deed hen ontwaken uit een diepe slaap en zij ontwaakten tot God' (Alma 5:7).

Ik nam onze baby in mijn armen en sprak een priesterschapszegen uit.

VOORTDURENDE BEKERING

'We moeten ons leven lang een voortdurende bekering doormaken door ons geloof in Jezus Christus en onze trouw aan zijn evangelie te versterken — niet slechts een keer, maar regelmatig.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Blijf in de boot en houd u vast!' *Liahona*, november 2014, 90.

Alma pleitte moedig bij koning Noach om Abinadi rustig te laten gaan.

Als ik over die gelegenheid met mijn moeder nadenk, vraag ik me af wat er gebeurd was als ik meer zoals Alma had gereageerd. Mijn moeder was misschien tot God ontwaakt en die verandering had misschien een positieve invloed op haar andere kinderen gehad. Die verandering zou dan van veel invloed op haar kleinkinderen kunnen zijn en verder in haar nageslacht.

Alma's machtige verandering was niet alleen van invloed op hen die hij onderwees en tot wie hij getuigde, maar ook op zijn kinderen en zijn nageslacht. Toen zijn zoon Alma tot het volk in en rondom het land van Zarahemla predikte, herinnerde hij hen aan het getuigenis van zijn vader van de Heiland Jezus Christus:

'Zie, ik kan het u vertellen: geloofde mijn vader Alma niet in de woorden die door de mond van Abinadi werden verkondigd? [...]

'En naar zijn geloof werd er een machtige verandering in zijn hart teweeggebracht' (Alma 5:11-12).

Voor de jonge Alma was die machtige verandering van hart, die in gang was gezet door de uitnodiging van Abinadi om zijn hart op het begrijpen van het woord van God te richten, de sleutel tot geluk en succes bij het helpen van anderen: 'En zie, hij predikte het woord tot uw vaderen, en in hun hart werd er ook een machtige verandering teweeggebracht, en zij verootmoedigden zich en stelden hun vertrouwen in de ware en levende God. En zie, zij waren getrouw tot het eind; daarom werden zij gered' (Alma 5:13).

Voortdurende verandering

Sommige jonge mensen van nu raken in de knel tussen enerzijds kiezen wat goed is in de ogen van God en anderzijds hun ouders of verzorgers tevredenstellen, die misschien niet hetzelfde over de waarheid van het evangelie denken als zichzelf. Als je met die keuze te maken krijgt, stel jezelf dan de vraag: 'Als ik dit besluit, zijn mijn

werken dan de werken der gerechtigheid geweest (zie Alma 5:16) en ben ik dan nog steeds in de stemming om 'het lied der verlossende liefde te zingen?' (Alma 5:26).

Hoewel we onze ouders allemaal moeten liefhebben en bewonderen, moeten we bedenken dat onze keuzen van directe invloed op onze kinderen en ons nageslacht zullen zijn. Voor sommigen onder ons kan het nodig zijn om onze comfortzone te verlaten, zoals Alma, die de dienstknechten van koning Noach ontvluchtte en het evangelie onder heel moeilijke omstandigheden onderwees. Hij bracht verandering in zijn familie maar ook bij anderen teweeg. Om een verandering van hart te ondervinden is het belangrijk dat we aan anderen denken en ons 'verenigen in vasten en machtig gebed voor het welzijn van de ziel van hen die God niet kenden' (Alma 6:6).

Stel je voor dat onze baby, Rosemary, haar ziekte niet had overleefd, ondanks de priesterschapszegen die ik haar had gegeven? De aansporing van de Heer geeft me kracht: 'Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden' (Mattheüs 10:39).

We vinden vreugde als we voortdurend werken aan een verandering van hart door de verzoening van Jezus Christus in ons leven te omarmen. Ik ben dankbaar voor die kennis en ik weet in mijn hart dat onze Heiland uitging 'en pijnen en benauwingen en allerlei verzoeking[en] [doorstond]; en wel opdat het woord wordt vervuld dat zegt dat Hij de pijnen en ziekten van zijn volk op Zich zal nemen' (Alma 7:11). Ik weet dat opzien naar de Heer en zijn raad opvolgen in echte veiligheid en bescherming resulteert. ■

NOOT

1. Henry B. Eyring, 'We Must Raise Our Sights', *Ensign*, september 2004, 16.

HOERA!

G. Craig Kiser

Door een vierjarig jongetje ging ik het avondmaal anders waarden.

Toen de aanwezigen de laatste woorden van de avondmaalslofzang zongen en ik aanstalten maakte om mijn zangboek dicht te doen, hield de muziek aan. Omdat er veel mensen aanwezig waren die dag, moest de organist nog twee coupletten spelen terwijl de priesters het brood braken. Ik was dankbaar voor de extra tijd. Het bood me een aanvullend moment van eerbiedige meditatie voordat de avondmaalsgebeden werden uitgesproken.

Tijdens de gebeden luisterde ik goed naar de woorden die de priesters uitspraken bij het zegenen van de zinnebeelden van Christus' offer voor ons. Net toen het slotgebed was uitgesproken, op het moment dat de aanwezigen hun instemming betuigden, klonk er twee rijen achter mij tussen het 'amen' door het stemmetje van een vierjarig jongetje.

'Hoera!' riep hij.

Zijn spontane uitroep was hard genoeg om enkele kinderen die dichtbij zaten aan het giechelen te brengen. Ik moet toegeven dat er even een

vragende glimlach op mijn gezicht te zien was.

Hoera?, dacht ik. Dat is een merkwaardige reactie op de avondmaalsgebeden. Het was beslist een reactie die ik nog nooit eerder had gehoord en naar alle waarschijnlijkheid nooit meer zal horen. We zeggen tenslotte 'amen' aan het eind van een gebed.

Misschien had dat jongetje de waarheid beter aanvoeld dan ik.

Hoera geeft blijk van opwinding. Het is een uitroep van vreugde, meestal over een overwinning. Soms wordt het geroepen om goedkeuring te uiten als

iemand een moeilijke taak goed heeft verricht.¹

Ik zag meteen in wat er in die gedachte zat. Ja, dacht ik, hoera dat Jezus Christus de dood heeft overwonnen zodat we allemaal kunnen opstaan! Hoera dat Hij ons vanwege zijn verzoening onze zonden kan vergeven! Belangrijker nog, Hij kan mij *mijn* zonden vergeven! Hoera dat ik door zijn genade naar mijn hemelse Vader terug kan keren en hoop op het eeuwige leven kan hebben! Ja! Hoera!

Toen ik in stilte die dankbetuigingen uitriep aan mijn hemelse Vader, overspoelde de Heilige Geest mijn hart met een vreugde die me bijna in tranen deed uitbarsten. Ik had me die dag laten leiden door een klein kind (zie Jesaja 11:6) en ik verheugde mij in een nieuwe visie op de zegeningen van de verzoening van de Heiland. ■

De auteur woont in Oregon (VS).

NOOT

1. Zie *Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse Taal*, 'hoera'; zie ook www.betekenis-definitie.nl/Hoera.

NIET ONDER MIJN LEIDING!

Brett J. Porter

De sleutel tot ons succes was liefde voor de jongemannen terwijl we hen dienden.

Ik had een goede band met een gezin met een zoon in de jongemannenorganisatie. Toen hij diaken was, gaf een leider hem op zijn kop en bracht hem in verlegenheid waar zijn leeftijdgenoten bij waren. Daarna voelde hij zich nog meer geblameerd, ging niet meer naar activiteiten en zocht vrienden buiten zijn wijk.

Die ervaring maakte veel indruk op me. Ik besloot dat zoiets nooit onder mijn leiding zou gebeuren als ik geroepen werd om met de jongemannen te werken. Enkele jaren later werd ik geroepen om met de diakenen te werken.

Binnen een paar maanden had ik te maken met een jongeman die voortdurend de grenzen van toelaatbaar gedrag opzocht.

Tenslotte zei ik over zijn gedrag: 'Dit is de grens. Ga er niet overheen.'

Hij ging er wel overheen, we hadden een woordenwisseling en hij ging weg.

Later praatte ik met hem om ons geschil op te lossen. Ik zei: 'David, ik hou van je en je bent een goede jongeman, maar ik hou niet van sommige dingen die je doet. De andere jongemannen zien jou als een leider en als ze merken dat jij je zonder strafmaatregelen ongepast kunt

gedragen, zullen zij het misschien ook proberen.'

We legden het bij, hij voelde zich geaccepteerd en als leiders hielpen we hem met enkele persoonlijke moeilijkheden. Toen hij veertien jaar werd, vroeg hij mij om hem tot leraar te ordenen. Nu, jaren later, slaat hij zijn armen om me heen als hij me ziet en praat met bewondering over zijn tijd bij de jongemannen.

Als we van de jongemannen houden en het leuk vinden om bij ze te zijn, weten ze dat. Daarom tonen

mijn raadgevers en ik oprechte belangstelling voor onze jongemannen. We hielden nooit een activiteit alleen omdat het voorgeschreven was, maar omdat we wisten dat de jongemannen een vaardigheid zouden leren, zouden groeien en plezier zouden hebben.

Op een keer hadden we een jongeman van wie de ouders geen interesse in ons programma hadden.

'Dat geeft niks', zei ik tegen hen, 'maar vinden jullie het goed als je zoon toch komt, leert en plezier heeft?'

We betrokken hem in het programma en niet lang daarna vonden zijn ouders het goed dat hij helemaal meedeed. Ze zagen dat hun zoon leerde en plezier had. Later vervulde hij een voltijdzending. Zijn jongere broer bloeide ook op en ging ook op zending.

Wij zagen een verband tussen het feit dat leiders belangstelling voor een jongeman hadden en dat die jongeman leerde, groeide en uiteindelijk op zending ging. Jongemannen zien groeien, geeft voldoening en samen met hen leren is leuk. De sleutel tot ons succes was liefde voor de jongemannen terwijl we hen dienden. ■

De auteur woont in Californië (VS).

IEDEREEN KAN VAN EEN PROFEET LEREN

Toen ik zeventien was werkte ik in een hotel in Kailua-Kona, Hawaï (VS). Doordat ik de piccolo was, zag ik veel beroemde gasten in het hotel, waaronder John Wayne, Dorothy L'Amour, en Esther Williams.

Op zekere avond nam ik, nadat de meeste gasten waren gearriveerd, een korte pauze voor het hotel en daar stopte een limousine en er stapten zeven mannen in zwarte pantalon, wit overhemd en stropdas uit. Er was nog iemand in een zwart kostuum bij. Toen de chauffeur de wagen had geparkeerd, gingen ze allemaal voor het avondeten naar de eetzaal. Ik vond dat ze er als FBI-agenten uitzagen en ik ging weer naar binnen om de roomservice te bedienen.

Ongeveer een uur later stond ik voor het hotel een sigaret te roken toen de groep die ik eerder had gezien, terugkeerde naar hun limo, die langs het trottoir stond. Ze liepen naar de auto en deden de achterdeur open om de man in het zwarte pak in te laten stappen. Maar in plaats dat hij instapte, stond hij stil, draaide zich om zodat hij naar mij kon kijken en liep op me af.

Hij was lang en slank met een bril met metalen randen en een klein wit sikje. Hij stak zijn hand uit om me de hand te schudden en legde zijn andere hand op mijn schouder. Het raakte me dat zo'n gedistingeerde man naar mij, een jongeman die hij niet eens kende, toekwam.

Ik herinner me niet veel van wat hij tegen me zei, behalve dat die dingen (doelend op de sigaretten) slecht

voor me waren. Zijn vriendelijkheid en gedrag maakten grote indruk op me.

Een jaar later luisterde ik naar de lessen van de zendelingen en liet me dopen.

Toen ik foto's van kerkleiders bekeek, viel me een foto van president George Albert Smith op (1870–1951). Ik herkende hem onmiddellijk als de vriendelijke gedistingeerde man die ik voor het hotel had ontmoet. Ik was nog meer onder de indruk van het feit dat de president van de kerk zoiets voor mij deed, een jongen die

niet eens lid van de kerk en niet van bijzonder belang was.

Hij moest wel een groot man zijn dat hij op die manier liefde en zorg uitte voor een jongeman die een onopvallende positie en geen begrip van het evangelie of van een hemelse Vader die van ons houdt, had.

Nu, vijftien jaar later, begrijp ik veel van die zorg en liefde, en ik probeer de mensen om mij heen te zien zoals president Smith mij zag. ■
Henry Serion sr., Hawaï (VS)

Maar in plaats dat hij in de auto stapte, stond de man in het zwarte kostuum stil en liep op me af.

IS DIT HET WEL WAARD?

Ons zoontje van vier, Coleton, gaf ons trots een vel papier dat zijn jeugdwerkleerkracht hem had gegeven, met zijn rol in het komende jeugdwerkprogramma. Het was onze taak om hem zijn tekst van zeven woorden te leren voor het programma, dat twee weken later zou plaatsvinden.

Op maandagavond hielden we tijdens de gezinsavond een generale repetitie. Met een glimlach op zijn gezicht deed Coleton tientallen pogingen om zijn tekst op te zeggen. Mijn vrouw en ik gaven reacties als 'Doe niet zo dom als je het zegt' en 'Probeer duidelijk te spreken'.

Ondanks alle moeite was ik er niet eens zo zeker van dat het beter ging dan aan het begin.

De voorbereidingen voor de kerk op zondagochtend werden gehinderd door twee kwijtgeraakte sokken, een kind van acht maanden met pijn van het tandjes krijgen, en een huilend jongetje van vier.

Toen de dienst was begonnen, moest ik al vóór het openingslied twee keer met een huilend kind naar de gang. Tegen de tijd dat het koor

opstond om te zingen, had ik bijna alle hoop opgegeven dat het gezin een opbouwende ervaring zou hebben, en hoopte ik alleen nog maar dat ik gewoon het eind van de dienst zou halen.

Toen uiteindelijk het amen was uitgesproken, slaakte ik een zucht van verlichting. Maar toen ik de overwinning vierde, vroeg ik me toch af: 'Is dit het wel waard? Bereiken we werkelijk iets door onze kinderen elke week mee naar de kerk te nemen?'

Ik moest denken aan de woorden van ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hij heeft gezegd: '[Mijn vrouw] en ik maakten ons wel eens boos omdat de rechtvaardige gewoonten waar we zo hard aan werkten, niet onmiddellijk de geestelijke resultaten leken op te leveren die we voor ogen hadden. [...]

'[Mijn vrouw] en ik dachten dat als we onze zoons de inhoud van een bepaalde les of tekst leerden begrijpen, wij ons doel hadden bereikt. Maar dat doel bereiken we niet altijd wanneer we samen lezen, bidden of leren. Wel hielden we consequent vol,

en dat was wellicht de grootste les — een les die we destijds niet op waarde hebben geschat.' ('Thuis ijveriger zijn en meer betrokken', *Liahona*, november 2009, 19.)

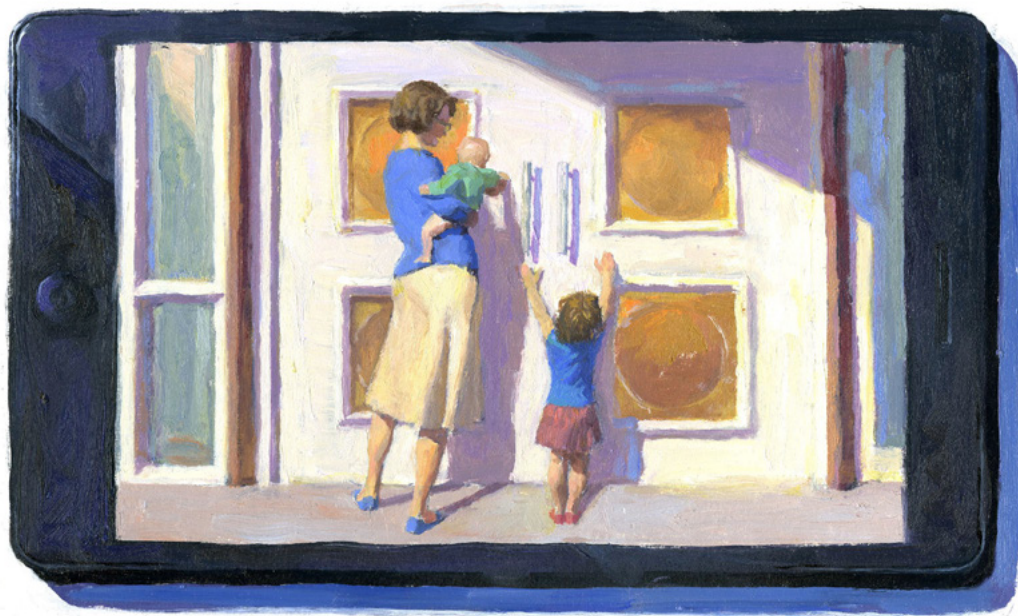
Met hernieuwd vertrouwen keerde ik terug naar huis en bleef ik het telkens met mijn zoon oefenen. Toen het zijn beurt was om iets te zeggen, vonden we het geweldig toen hij duidelijk en vol vertrouwen verkondigde: 'Jezus Christus is de Zoon van God.'

We hadden hem die zin vóór de uitvoering tientallen keren horen zeggen, maar op de een of andere manier was het veel bevredigender om hem dit op zichzelf, ergens anders dan thuis, te horen zeggen.

We moeten hem nog veel leren voordat het jongetje een man wordt, maar we zullen ons best blijven doen om de bijeenkomsten bij te wonen, gezinsavond te houden en onze dagelijkse gebeden op te zeggen, in de hoop dat hij op een dag, als hij alleen van huis is, nog eens terug zal denken aan die belangrijke zin: 'Jezus Christus is de Zoon van God.' ■

Brandon Comstock (Utah, VS)

Callie wilde haar kinderen graag mee naar de tempel nemen, zodat ze die konden aanraken.

DE GEEST VAN DE TEMPEL VOELEN

Ik bracht een bezoek aan mijn dochter Callie in Las Vegas (Nevada, VS), waar ze kort daarvoor met haar man en twee kinderen naartoe was verhuisd. De bijeenkomsten van Callies wijk begonnen om twaalf uur 's middags, dus we hadden 's ochtends de tijd om ons rustig klaar te maken en te bespreken wat we na de kerk wilden doen. Daar Callie nog geen gelegenheid had gehad om naar de tempel te gaan, besloten we daarheen te gaan en op het tempelterrein wat foto's van de kinderen te nemen.

Net als bij alle andere tempels was het terrein van de Las Vegastempel erg mooi, en was het prachtig onderhouden met fraaie fonteinen en bloemen.

Na het lezen van een verhaal van president Thomas S. Monson wilde Callie de kinderen erg graag meenemen om ze de tempel te laten aanraken. (Zie 'Vrede vinden', *Liahona*, maart 2004, 5–6.) Het eerste wat ze deed, was de heiligheid en het belang

van de tempel aan haar dochter, Stella, uitleggen.

Stella begreep het zo goed als je van een driejarige mag verwachten, en we spoorden haar aan om de tempel aan te raken. We namen enkele foto's van Stella en haar broertje van drie maanden die de tempel aanraakten.

Toen het tijd was om te vertrekken, aarzelde vooral Stella om mee te gaan. We dachten te begrijpen waarom: ze vond het fijn in die prachtige omgeving en voelde ongetwijfeld dezelfde geest die wij voelden.

Toen we haar in de auto hadden gezet en de veiligheidsgordel hadden vastgemaakt, maakten we aanstalten om te vertrekken. Ik draaide me om en zei tegen Stella: 'Zeg maar dag, tempel.' Ze keek naar de tempel, wuifde, en zei: 'Dag, tempel. Dag, opa.' Ik was niet zeker of ik het goed had gehoord, maar toen ik naar Callie keek en zag dat haar ogen vol tranen stonden, wist ik dat we allebei hetzelfde hadden gehoord.

Stella's opa — mijn man, Tim — was vier jaar vóór de geboorte van Stella overleden. Ze had wel foto's van hem gezien en de familie over hem horen praten, maar we hadden hem die dag niet genoemd.

Toen Tim overleed, hadden we nog maar één kleinkind. Nu hebben we er twaalf, en als ik een van die lieve nieuwe baby's, die nog maar zo kort geleden de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader hebben verlaten, in mijn armen houd, wil ik vragen: 'Heb je je opa ontmoet? Wat voor advies heeft hij je meegegeven?'

Die dag is mijn getuigenis van de heilige aard van tempels gesterkt. Misschien kunnen we onze kleine kinderen niet mee naar binnen nemen, maar we kunnen ze mee naar de deur nemen en ze de deur laten aanraken die talloze goede leden hebben gebruikt om het huis van de Heer binnen te gaan. ■

Kathy Rossier, Californië (VS)

WAT WAS HET BELANGRIJKSTE VOOR MIJ?

Halverwege mijn derde studiejaar besepte ik dat het geld dat ik voor huur en vaste lasten had gespaard niet toereikend zou zijn om de zomer door te komen. Het was de tijd van het jaar waarin ik kon werken om geld voor het volgende semester te verdienen. Ik vond een parttimebaantje als winkelbediende.

Het ging goed totdat mijn schema veranderde en ik op zondag moest werken. Ik had tijdens mijn sollicitatiegesprek niets over werk op zondag gezegd, omdat de winkel op dat moment nog 's zondags gesloten was. Niettemin was het baantje van belang voor me en ik vond het werk leuk. Ik werkte daar samen met een vriendin en we konden het werk zo verdelen dat we ieder twee zondagen per maand vrij hadden en op de andere twee werkten. Zo kon ik soms naar de kerkdiensten gaan en mijn roeping vervullen.

Ik merkte echter al gauw dat ik dit ritme niet volhield. Ik had eigenlijk het gevoel dat ik mijn zondagse taken niet kon vervullen zelfs al werkte ik niet elke zondag. Ik begon me af te vragen hoe ik hier verandering in kon brengen. Nadat ik de Heer had gevraagd om het hart van mijn chef te verzachten, las ik 1 Nephi 7. Ik herinnerde me van vers negentien dat het hart van Nephi's broers was verzacht nadat hij had gebeden. Uiteindelijk kon ik met mijn werkgevers over niet werken op zondag spreken.

Ik vertelde mijn superieuren dat ik lid was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen

der Laatste Dagen en ze vroegen me wat heiligen der laatste dagen geloven. Toen ik hun vroeg of ik op zondagen vrij kon krijgen, zeiden ze 'nee.' Ze wezen erop dat ik tijdens mijn eerste gesprek had gezegd dat ik de hele week beschikbaar was en niets had gezegd over godsdienstige waarden.

Er gingen maanden voorbij zonder dat er iets veranderde, totdat ik me op een zondag van de kerk naar mijn werk haastte. Ik vroeg me af: wat is het belangrijkste voor jou? Het antwoord kwam onmiddellijk en duidelijk: de kerk, het evangelie, dienen in mijn roeping, deelname met heel mijn hart aan de kerkdiensten en discipelschap in woord en daad.

Op een zondag haastte ik me van de kerk naar mijn werk. Ik vroeg me af: wat is het belangrijkste voor jou?

Ik besloot dat ik nog eens vrij op zondag zou vragen, maar dit keer met een ontslagbrief in mijn hand, voor het geval ze het me weer zouden weigeren.

Ik had gebeden, gevast en bemoedigende sms'jes van vrienden gekregen.

Tijdens het gesprek was ik rustig, ondanks dat mijn hart bonsde, want ik wist dat ik het goede koos. Dit keer zei mijn chef 'ja.' Mijn gebed was verhoord. Thuis verscheurde ik mijn ontslagbrief meteen.

Ik ontving veel zegeningen door deze ervaring, maar de meest directe en concrete zegening was dat ik mijn baan kon houden en de sabbatdag kon heiligen. Daarvoor ben ik de Heer bijzonder dankbaar. ■

Eleonora Sonnellini, Triëst (Italië)

Ouderling
David F. Evans
van de Zeventig

Vasthoudendheid en discipelschap

Volgens een onlinewoordenboek is *vasthoudendheid* ‘volharding, doorzettingsvermogen en koppige vastberadenheid’. Er staat ook: ‘Vasthoudendheid is de eigenschap van iemand die maar niet wil opgeven — die het blijft proberen tot hij zijn doel bereikt.’¹

We moeten vasthoudend zijn om ware discipelen van de Heiland te worden en de goede doelen te bereiken — een goed zendeling worden, onze opleiding afmaken, een eeuwige partner vinden en een gezin stichten — waarvan de Heer weet dat we ze nodig hebben om ons op de eeuwigheid voor te bereiden. Ons vermogen om in alles vasthoudend te zijn, zal bepalen of we de zoons en dochters van God worden die Hij in gedachten heeft.

De huidige generatie voltijdzendingen is ook wel ‘de beste generatie zendingen in de geschiedenis van de kerk’ genoemd, en is vergeleken met de tweeduizend jonge krijgers van Helaman.² Niettegenstaande de opmerkelijke eigenschappen en de vasthoudendheid in geloof en inzet van deze jonge mannen, schrijft hun

leider Helaman: ‘En het geschiedde dat tweehonderd van mijn tweeduizend zestig wegens bloedverlies waren bezwijmd; maar door de goedheid Gods, en tot onze grote verbazing, en ook tot vreugde van ons gehele leger, was er van hen niet één ziel omgekomen’ (Alma 57:25).

Zij werden gered ‘wegens hun buitengewone vertrouwen in hetgeen hun was geleerd te geloven: dat er een rechtvaardig God is, en dat eenieder die niet twijfelt, door zijn wonderbare macht wordt bewaard’ (Alma 57:26).

Helaman zegt over hen: ‘Zij zijn jong, en hun geest is onwrikbaar, en zij stellen hun vertrouwen voortdurend in God’ (Alma 57:27).

En dat moet ook voor ons gelden. In het leven bepalen we of ons geloof sterk is en of we voortdurend ons vertrouwen in God stellen als de regen valt, de watervloeden komen en de winden waaien en tegen ons huis slaan. Dat geloof en vertrouwen wordt pas beproefd als er tegenspoed is.

Bezwijm niet

Enkele jaren geleden presideerde ik met mijn vrouw, Mary,

**Heb geloof
in God en zijn
beloften, en doe
altijd het goede,
ongeacht wie
dat weet.**

het zendingsgebied Nagoya (Japan). De termen *heldhaftig*, *moed*, *kracht*, *inzet* en *getrouw* waarmee de tweeduizend jeugdige krijgers worden beschreven (zie Alma 53:20) beschrijven ook de zendingen met wie we werkten. Een andere beschrijving van de tweeduizend jeugdige krijgers — sommigen *bezwijmden* (zie Alma 57:25) — beschrijft ook sommige van onze zendingen.

Een zending is niet makkelijk. Het leven ook niet. Iedereen raakt op de een of andere manier gewond.

Sommige van die wonden lopen we door onopgeloste overtredingen op. Sommige door een ongeluk of ziekte. Sommige door te zien dat onze dierbaren het evangelie van Jezus Christus verwerpen of de waarheid die zij kennen niet trouw blijven. Maar in al deze beproevingen leren wij God kennen en maken we groei door als discipel van de Heiland. Ons hart verandert, en die verandering wordt blijvend als we rechtschapenheid boven zonde en twijfel blijven verkiezen.

Die tweeduizend jeugdige krijgers waren vasthoudend in hun verlangens. Ze gaven gewoon niet op, zelfs als hun pad moeilijk begaanbaar was. Een generatie eerder waren hun vaders en moeders door Ammon en zijn broeders onderricht. Die zendingen hadden veel succes, maar ze moesten ook vasthoudend zijn en het niet opgeven als hun zending moeilijk en ontmoedigend werd.

Ammon beschrijft die tijden: 'Toen ons hart bedrukt was en wij op het punt stonden terug te keren, vertroostte de Heer ons en zeide: Gaat onder uw broederen, de Lamanieten, en verdraagt uw wederwaardigheden met geduld, en Ik zal u doen slagen' (Alma 26:27).

Vol geduld en vasthoudendheid sloegen Ammon en zijn collega's zich door hun beproevingen heen en behaalden uiteindelijk opmerkelijk succes.

Evangelische vasthoudendheid

In 1999 ging zuster Marci Barr uit de stad Columbus in de Amerikaanse staat Ohio naar het zendingsgebied Nagoya (Japan). Ze vond het Japans

moelijk, maar ze was vasthoudend. Toen ze eenmaal leerde communiceren, hield ze niet meer op met mensen over het evangelie vertellen.

Getrouwe, volhardende en vasthoudende zendingen die hun mond stoutmoedig en vol liefde opendoen, en die zich met al hun kracht inzetten op de wijzen die de Heer heeft beschreven, zijn grote beloften gedaan (zie LV 31:7). Maar sommige zendingen zijn bang om afgewezen te worden en laten hun liefdevolle stoutmoedigheid door hun angsten overwinnen.

Maar zuster Barr niet! Ze vond mensen, onderwees ze, en ze onderwees en vond mensen haar hele zending lang.

Op de laatste dag van haar zending reisde zuster Barr naar het zendingshuis in Nagoya. Die avond zou ik een gesprek met haar hebben en haar zeggen hoe geweldig ze het had gedaan. De daaropvolgende dag zou ze naar huis gaan.

Op reis zag ze in de metro een groep meisjes van middelbare-schoolleeftijd samen praten. Ze ging op ze af en vroeg of ze even met hen mocht spreken. Ze vertelde over de herstelling van het evangelie. Toen gaf ze een van de meisjes die belangstelling leek te tonen een zendingsbrochure en zei dat er zendingzusters waren die haar over het evangelie konden vertellen.

Toen zuster Barr in het zendingshuis arriveerde en haar gesprek had, vertelde ze me niet over haar ervaring in de metro. Zij vond dat heel gewoon. Ze deed gewoon het goede, tot het einde toe. Misschien is dit wel

de beste definitie van evangelische *vasthoudendheid* die ik ken: heb geloof in God en zijn beloften, en doe altijd het goede, ongeacht wie dat weet.

Zuster Barr keerde terug naar Columbus. Daar ontmoette ze in een studentenwijk haar toekomstige echtgenoot. Samen brengen ze hun kinderen met het evangelie van Jezus Christus groot.

Het meisje uit de metro — Hitomi Kitayama — kreeg onderricht van zendingzusters. Hitomi hield vol en gaf zelf blijk van vasthoudendheid door de waarheden van het evangelie te aanvaarden, tegenstand van haar familieleden en haar eigen twijfels te overwinnen.

We ontmoetten Hitomi bijna zes jaar later op een zendingenconferentie in Tokio, waar ze een zending vervulde. Ze vertelde dat ze in de metro kennis had gemaakt met zuster Barr en over het evangeliegesprek dat daaruit voort was gevloeid.

Na haar zending ontmoette ze een andere teruggekeerde zending,

STREVEN NAAR MEER DISCIPLINE

'Ik raad iedereen,
jong of oud,

echter aan om zijn doelen onder de loep te nemen en naar meer discipline te streven. Ons dagelijks leven en onze keuzes moeten met onze doelen overeenstemmen.'

Ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Kies verstandig', *Liahona*, november 2014, 49.

Shimpei Yamashita, en trouwde met hem. Voor mij is het interessant dat Shimpei de zoon is van een man die ouderling Randy Checketts en ik in de zomer van 1971 onderrichtten toen ik voor het eerst in Japan op zending was.

En we hebben niet alleen bij de verbreiding van het evangelie vasthoudendheid nodig om het goede te doen. We hebben diezelfde rechtschapen vasthoudendheid nodig bij onze pogingen om onze zonden en verleidingen te overwinnen, onze opleiding af te maken, en in ons streven om een tempelhuwelijk te sluiten en een eeuwig gezin te stichten. We hebben vasthoudendheid, liefde en veerkracht nodig om samen met onze huwelijks-partner en kinderen de moeilijkheden te doorstaan waar elk huwelijk en gezin mee te maken krijgt. En we hebben vasthoudendheid, toewijding en geduld nodig als de zegeningen waar we naar streven niet zo snel komen als we verwachten.

In dit alles en in alle andere rechtschapen zaken zal de wereld onze toewijding om het goede te doen en rechtschapen te zijn onder vuur nemen. Maar we moeten het niet opgeven. We moeten het blijven proberen tot we ons doel bereiken. Uiteindelijk is het ons doel om met onze vrouw, kinderen en andere nakomelingen uit verdere generaties het eeuwige leven te verkrijgen.

Stel gepaste doelen

Hoe vergroten we onze toewijding aan het goede, en hoe doen we de kracht op om die te behouden?

Allereerst stellen we zinvolle doelen die passen bij ons uiteindelijk doel, het eeuwige leven. Dat omvat opleidings- en loopbaandoelen die zullen leiden tot, en passen bij, het gezin, persoonlijke groei, dienstbetoon, actief zijn in de kerk, en gelukkig zijn. Het stellen van deze doelen berust deels op onze eigen keuze, maar deels moet dit ook geïnspireerd worden door gebed en persoonlijke openbaring. Als je genoeg om Gods wil geeft dat je erom vraagt, zal Hij antwoord geven.

Een van de vele dingen waar je om moet bidden, is een waardige partner te vinden die je mee naar de tempel kunt nemen om daar heilige verbonden te sluiten. *Als je heilige verbonden wilt sluiten en nakomen, en gemotiveerd bent om je meest rechtschapen doelen te bereiken, streef er dan onder gebed naar om de zegeningen en verplichtingen van het huwelijk te verkrijgen.*

Zoek uit wat God wil dat je in dit en andere aspecten van je leven doet. Bestudeer het. Neem beslissingen. Leg ze aan de Heer voor en kom erachter

wat Hij ervan vindt. Ga vervolgens aan de slag om je doelen te bereiken.

Om in dit alles vasthoudend te zijn, moeten we door een rechtschapen levenswijze dicht bij de Heer blijven. Slechts weinig dingen zullen ons meer van het bereiken van onze rechtschapen doelen afhouden dan de zegeningen van de Geest niet waardig zijn.

Stel rechtschapen doelen. Bid altijd om leiding van de Heer. Leef goed en vermijd alles wat je zal afleiden of hinderen in je vooruitgang. Zorg dat je een tempelaanbeveling hebt, en gebruik die. Kom je verbonden na, vooral als het leven moeilijk is. Streef ernaar de zegeningen van een eeuwig huwelijk en gezin te ontvangen. En houd dan vol. Geef niet op. Volhard.

Wees vasthoudend in alles wat rechtschapen is. Je zult merken dat je geloof sterker wordt, en je zult je sterke kanten en talenten ontwikkelen en grootmaken als je geloof toeneemt. En bedenk wat ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft beloofd: 'Sommige zegeningen komen vroeg, andere komen laat, andere komen pas in de hemel, maar voor hen die het evangelie van Jezus Christus omarmen, *komen ze*.'³ ■

Naar een haardvuurvondtoespraak, 'Tenacity', gehouden aan de Brigham Young University op 4 november 2014. Zie speeches.byu.edu voor de volledige tekst in het Engels.

NOTEN

1. Vocabulary.com/dictionary/tenacity.
2. Zie M. Russell Ballard, 'De beste generatie zendelingen', *Liahona*, november 2002, 47, 48; zie voor de beschrijving in het Boek van Mormon Alma 53:17-21; 56:17, 45-48; 57:20-21.
3. Jeffrey R. Holland, 'Hogepriester van goede dingen die zullen komen', *Liahona*, januari 1999, 38.

Voorvechters van de sabbat

Samantha McFaden

Toen mijn rugbycoach ons team vertelde dat onze wedstrijd van het nationale toernooi op een zondag was ingepland, dacht ik alleen maar: waarom nu?

Mijn team, het Brigham Young University damesrugbyteam van 2010, had zich het hele seizoen op die kampioenschappen voorbereid. We keken ernaar uit om tegen het team te spelen dat ons het jaar daarvoor op dat toernooi had verslagen. Ik had er vertrouwen in dat we konden winnen. We hadden de beste speelsters van het land. We wilden onszelf aan de rugbywereld bewijzen door een nationaal kampioenschap te winnen, maar het bleek dat onze hemelse Vader ons een ander pad wilde laten bewandelen.

Vasthouden aan onze normen

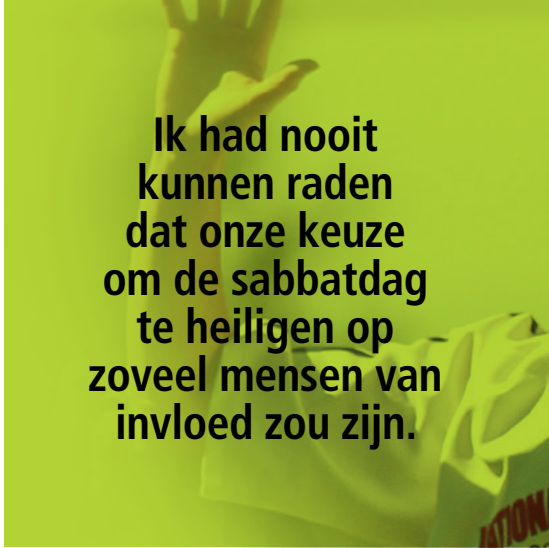
De functionarissen van het toernooi hadden ons ervan verzekerd dat onze wedstrijden op vrijdag of zaterdag zouden zijn, maar door een fout werden ze in plaats daarvan op zaterdag en zondag ingepland. We hoorden pas vijf dagen vóór het toernooi, dat

in Sanford (Florida, VS) plaatsvond, van die fout. Aangezien het damesrugbyteam toen nog geen officieel team was, moesten wij zelf beslissen of we zouden spelen of niet. We besloten niet te spelen. Het was een unaniem besluit en niemand klaagde.

Op zondag spelen was voor ons geen optie. Dat was het voor mij ook nooit geweest. Mijn ouders hadden me geleerd de sabbat te heiligen en ik had dat gebod mijn hele leven onderhouden. De geboden van onze hemelse Vader gehoorzamen was belangrijker dan een rugbywedstrijd.

Maar weten dat we de juiste keuze maakten, maakte het niet gemakkelijker. We waren bedrukt toen we naar Florida vlogen en wisten dat, of we nu wonnen of verloren, zaterdag onze laatste wedstrijd zou zijn.

Toen we in Florida waren aangekomen, werden we door een verslaggever van de *New York Times* gebeld die ons verhaal wilde schrijven. We waren stomverbaasd. We hadden nooit gedacht dat het ook maar iemand iets kon schelen dat wij de sabbat wilden heiligen, laat staan een nationale krant.

Ik had nooit kunnen raden dat onze keuze om de sabbatdag te heiligen op zoveel mensen van invloed zou zijn.

Op vrijdag, rond de tijd dat we hadden moeten spelen als de planningsfout niet was gemaakt, gingen we naar de Orlandotempel (Florida) om ons voor de doden te laten dopen. Toen we de verordeningen hadden verricht, sprak de tempelpresident ons toe. Hij haalde een artikel dat over ons geschreven was tevoorschijn en las een paar positieve reacties voor die lezers online hadden gezet.

Later las onze coach ons nog meer binnengekomen reacties voor. Heiligen der laatste dagen en anderen bedankten ons voor ons voorbeeld en zeiden dat het verfrissend was om te zien hoe mensen zich aan hun normen hielden.

Door hun woorden werden we opgebouwd. En toen begonnen we in te zien hoeveel invloed we konden hebben zonder dat we landskampioen waren geworden.

Ik wist dat mijn hemelse Vader naar ons omzag, maar ik had nooit gedacht dat er nog anderen op ons letten. De reacties op onze keuze gaven ons een nieuw doel voor ons verblijf in Florida: we waren er niet om te winnen, maar om vast te houden aan onze normen.

Een beter pad

De zaterdag kwam en we wonnen de wedstrijd met 46 tegen 7. Daarna gingen we naar de functionarissen en zeiden dat we afzagen van de wedstrijd die op zondag voor ons was ingepland — juist de wedstrijd tegen het team dat ons het jaar daarvoor had verslagen. Ik was teleurgesteld dat ons seizoen zo eindigde. Ik had graag tegen dat team willen spelen, maar ik had niet tegen hen, of tegen wie dan ook, willen spelen op de sabbat.

Er werden tientallen artikels over ons geschreven en er bleven maar

DE SABBATDAG HEILIGEN

‘De Heiland identificeerde Zich als de Heer van de sabbat. Het is zijn dag! Hij heeft ons herhaalde-

lijk gevraagd om de sabbat *heilig te houden* of de sabbatdag te *heiligen*. Wij staan onder een verbond om dat te doen.

[We kunnen onszelf] gewoon [afvragen]: ‘Wat voor *teken* wil ik God geven?’ Die vraag [maakt onze] keuzen voor de sabbat volkomen duidelijk.

[We] weten dat we, waar we ook wonen, voor onze familieleden, burens en vrienden een voorbeeld van de gelovigen moeten zijn. Ware gelovigen houden de sabbat heilig.’

President Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘De sabbat is een verlustiging’, *Liahona*, mei 2015, 129–130, 132.

bemoedigende brieven en e-mails binnenkomen. Door aan onze normen vast te houden, bereikten we meer mensen dan we ooit hadden bereikt als we kampioen waren geworden.

Ik heb geleerd erop te vertrouwen dat onze hemelse Vader me langs een beter pad leidt dan ik voor mezelf in gedachte heb. Mijn team wilde zich bewijzen door kampioen te worden, maar nu zie ik in dat onze hemelse Vader wilde dat we iets heel anders duidelijk maakten. Hij bood ons de gelegenheid om een voorbeeld te zijn toen we dachten dat niemand keek en Hij was in staat ons ten goede te gebruiken doordat we besloten te gehoorzamen. ■

De auteur woont in Washington (VS).

FOTO'S GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN WOMEN'S COUGAR RUGBY (BYU) EN PAUL MEYERS.

Het MOEILIJKSTE voor een ZENDELING

Vaak is de grootste uitdaging van een zending niet het zendingswerk.

Wendy Ulrich, PhD.

Een zending vertelde me eens: ‘Toen men tegen me zei dat een zending zwaar zou zijn, ging ik ervan uit dat het betekende dat het koud zou zijn, of dat ik met moeilijke leefomstandigheden te maken zou krijgen of zou worstelen met de taal. Maar voor mij is het moeilijkste wat er in mijn hoofd omgaat — zoals ontmoediging of frustratie over collega’s of tegenzin in praten met vreemden — gewoon het omgaan met alle ups en downs, de afwijzing, de verandering.’

Om je op een zending voor te bereiden kun je en moet je, *Predik mijn evangelie* lezen, de Schriften bestuderen en leren koken en de was doen. Maar je moet ook praktische ervaring opdoen met de *emotionele, sociale en andere* vaardigheden die je als zending nodig hebt. Hier volgt een lijst met enkele van die vaardigheden. Je kunt er een of twee uitkiezen om nu te gaan oefenen.

De kunst van nederig zijn zonder je vernederd te voelen

Een zendelingzuster in Alabama (VS) zei: ‘Ik dacht dat ik op de een of andere manier superkracht zou krijgen als ze me aanstelden. Dus was ik nogal geschokt toen ik bij aankomst in het zendingsgebied merkte, dat ik nog steeds mezelf was. Ik had nog steeds dezelfde zwakheden, angsten en tekortkomingen. En ze zijn niet weggegaan. Ik moest leren omgaan met mijn tekorten bij het uitvoeren van het werk van de Heer.’

Of je nu in het zendingsveld komt met veel of weinig succes in het leven, als je nederig en ontvankelijk bent, en gewillig om te blijven

proberen en werken, dan kan de Heer met jou werken. Maar je ontplooit je zendingsvaardigheden alleen als je vragen stelt, hulp inroept en het blijft proberen. Als je ervan overtuigd bent dat sommigen gewoon van nature goed (of van nature slecht) in zendingswerk, talen, een getuigenis of relaties zijn, dan krijg je het moeilijker.

Een zending zei eens tegen me: ‘Ik moest inzien dat het ’t werk van de Heer is en niet van mij. En ik mag me ontoereikend voelen, want ik *ben* ontoereikend. Ik zal nooit geschikt zijn om datgene te doen wat alleen God kan doen. Ik kan veel doen om mezelf te verbeteren, maar ik hoef het niet allemaal zelf te bedenken. Ik kan op Hem rekenen.’

Probeer nieuwe, moeilijke dingen te doen. Dan leer je om je gevoelens van ontoereikendheid niet zo serieus te nemen. Bijvoorbeeld:

- Probeer dingen waarvoor je uit je comfortzone moet komen, zoals een nieuwe baan, nieuwe activiteiten of ongebruikelijke keuzevakken. Stel vragen, roep hulp in, analyseer fouten en blijf het proberen. Onderneem dingen waarvoor je moet oefenen en waaraan je moet werken, zodat je er vertrouwen in kunt leren hebben dat je vooruitgang *zult* boeken als je moeite doet.
- Spreek de stemmen in je hoofd tegen, die je vertellen dat mensen wel of niet met talent, intelligentie of sociale vaardigheden geboren worden. 's Werelds grootste atleten, musici, geleerden — en zendelingen — falen regelmatig en oefenen vele uren op weg naar succes.

De vaardigheid om met mogelijke en werkelijke afwijzing om te gaan

Afwijzing en teleurstelling maken dagelijks deel uit van een zending. Oefen het nemen van risico's en het omgaan met afwijzing, zodat je dat aankunt.

- Solliciteer naar een baan, ga naar sollicitatiegesprekken en werk voltijds of deeltijds.
- Probeer in een team te komen of ga op auditie voor een toneelspel.
- Nodig anderen uit voor een date of een activiteit.
- Als het niet lukt, let dan op gedachten en daden waardoor je er beter mee om kunt gaan en je beter voelt.
- Leer van tegenslag en probeer het opnieuw.

De kunst van motivatiemanagement

We moeten allemaal uitzoeken hoe we onszelf kunnen motiveren als we ons vervelen of onszelf kunnen kalmeren als we gestrest zijn.

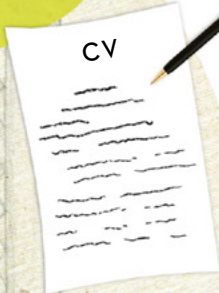
- Als een situatie saai wordt of er geen vooruitgang is, wordt dan nieuwsgierig naar wat er mis is en hoe je het kunt oplossen, maak er een spel van of zoek uit wat je kunt leren.
- Let op wanneer je erg gestrest bent en zoek uit wat je ook op zending nog kunt doen om te kalmeren (met iemand praten, ontspannen, schrijven, zingen, wandelen). Neem een stapje terug, analyseer het probleem, betrek anderen, neem kleine stapjes, bid en spreek negatieve gedachten tegen.

De kunst van met verschillen omgaan

Collega's, leiders, leden en onderzoekers zijn geweldig, maar ze beproeven soms ook je geduld.

Oefen het volgende met gezinsleden en vrienden:

- Leer anderen waarderen door te vragen waarom ze doen wat ze doen.
- Neem de verantwoordelijkheid en bied oprecht je excuses aan als je gedrag iemand kwetst, zelfs als je het niet kwaad bedoelde.
- Zoek een liefdevolle uitleg voor het gedrag van een ander. Wees niet bitter.
- Maak een probleem bespreekbaar en vraag de ander het te helpen oplossen in plaats van te verwijten of er op te broeden.
- Als zich conflicten voordoen, spreek dan zachtjes en toon respect voor andermans gevoelens.
- Ga op kamers met iemand die anders is dan jij. Reageer positief en nieuwsgierig op hun smaak.

De kunst van een gesprek

Of je nu introvert (verlegen) of extravert (spontaan) bent, je kunt de kunst van een goed gesprek die je op zending en in je hele leven nodig hebt, leren.

Als je meer introvert bent, kun je:

- Een doel stellen om elke week met iemand die je niet kent (vooral onbekende volwassenen) te praten.
- Glimlachen, nieuwsgierig naar mensen zijn en goede vragen leren stellen, waardoor anderen gaan praten.
- Manieren bedenken om een gesprek te beginnen en om een gesprek op een elegante manier te beëindigen.
- Het leren opmerken als iemand anders een gesprek wil beginnen, zodat je open kunt zijn en kunt reageren.

Als je meer extravert bent, kun je:

- Anderen uit hun tent leren lokken door vragen te stellen.
- Goed luisteren oefenen.
- Letten op signalen dat de luisteraar moe wordt. Anderen de ruimte geven.

De kunst van lichamelijk welzijn

Mijn man sprak als zendingspresident eens met een zending die erg depressief was en het moeilijk had. Mijn man had het idee dat hij hem moest vragen: 'Wat heb je als ontbijt gegeten?'

'Ijs.'

'Wat heb je als lunch gegeten?'

'Frietjes.'

'Wat heb je vanavond gegeten?'

'Frietjes en ijs.'

'Hoe lang eet je al alleen maar frietjes en ijs?'

'Ongeveer een maand.'

'Hier is je opdracht: ga naar huis en eet iets groens, maar geen pistache-ijs.'

Voeding en beweging zijn echt van invloed op ons gevoelsleven. Begin meteen:

- Te leren over gezonde voeding. Gezond te eten. Als je een lastige eter bent, wat nieuwe dingen te proberen.
- Aan lichaamsbeweging te doen. Met regelmatige lichaamsbeweging kan iedereen beter met onrust en depressie omgaan. Begin klein en bouw het langzaam op, ga bijvoorbeeld 's avonds wandelen (eventueel met een vriend of vriendin of met muziek), loop op de plaats bij de tv-reclames of doe een paar sit-ups of push-ups.
- Te leren hoe je voor je spullen, kleding, geld en tijd moet zorgen.
- Je slaap te beheersen. Als je moeite hebt met inslapen of wakker worden, vraag anderen dan om suggesties. Sta op en ga naar bed op tijden die zendingen aanhouden.

De kunst van positiviteit

- Ontwikkel een gevoel voor humor. Lach om jezelf, niet om anderen. Neem alles niet zó serieus dat je gestrest raakt.
- Vraag teruggekeerde zendelingen wat ze moeilijk vonden en hoe ze daar mee omgingen. Zoek naar ideeën die je kunt gebruiken.
- Maak een lijst van teksten en lofzangen die je opbeuren en je met geloof vervullen.
- Spreek de negatieve stem in je hoofd met iets positiefs tegen. Als die stem sarcastisch, kleinerend, beschamend, boos of gemeen is, of maakt dat je je hopeloos of hulpeloos voelt, dan is zij niet van de Heer. Zijn stem is altijd hoopvol, bemoedigend en medelevend, vooral als je je best doet.

De kunst van geestelijk welzijn

- Bid echt. Nodig je hemelse Vader uit om bij je te zitten en praat openlijk met Hem over je problemen, wensen en dankbaarheid. Probeer hardop te bidden, met een pen en papier te bidden om indrukken op te schrijven, of alleen dank te zeggen.
- Bestudeer de Schriften. Zoek naar antwoord op je zorgen en verwacht ook een antwoord.
- Wees nu een zending. Ga met de voltijd-zendingen op pad, breng het evangelie in alledaagse gesprekken met je vrienden ter sprake en geef in de kerk oprecht je getuigenis. Je wordt enthousiaster over zendingswerk als je het doet. ■

De auteur woont in Utah (VS).

TWEE SOORTEN MENSEN DIE HET VAAK MOEILIK KRIJGEN

Tot de mensen die het emotioneel moeilijk hebben op zending behoren:

- * **Zij die op school niet hard hoefden te werken om het te redden.** Mensen die slim of talentvol genoeg zijn om het te redden zonder heel hard te werken, zien hun gaven vaak als een soort toverkunst. Als de magie verdwijnt (en dat gebeurt altijd op een gegeven moment), weten ze niets anders te doen dan hun fouten verbergen. Uiteindelijk moet iedereen leren om nederig te zijn, hard te werken, te oefenen, hulp in te roepen en obstakels en falen te overwinnen om te blijven groeien en vooruitgaan.
- * **Zij die nooit veel succes hebben gekend.** Sommige mensen zien moeilijkheden als een bevestiging dat ze dom zijn of geen talenten hebben. Maar de hersenen van alle mensen worden slimmer en kunnen steeds meer, als ze gefocust zijn, analyseren wat er mis ging, creatieve oplossingen uitproberen, hulp inroepen, hard werken en oefenen.

Als je tot een van die groepen behoort, herinner jezelf er dan aan dat niemand als een fantastische zending wordt geboren. De vaardigheden van een zending worden ontwikkeld door oefening, hard werken, risico's nemen, obstakels overwinnen, opnieuw beginnen na gemaakte fouten, van anderen leren en volledig vertrouwen op de Heer. Hij houdt van je en zal je helpen om je persoonlijke zending en je voltijd-zending te vervullen.

VOORBEREIDEN OP HET ZENDINGSLEVEN

*Bestel voor meer ideeën om je nu al op een zending voor te bereiden het boekje **Wennen aan het zendingenleven bij store.lds.org of via je bisschop.***

ONZE PLEK

*Heb jij de kracht van het Boek van Mormon in jouw leven ervaren?
Beproof het zoals deze zendelingen hebben gedaan!*

IK VOND HET ONTBREKENDE STUK

Toen ik op de middelbare school zat, nam ik aanstoot aan een deel van de leerstellingen van de kerk. Hierdoor werd ik uiteindelijk minderactief. Ik bezocht een aantal activiteiten van een andere kerk, maar mijn vreugde was onvolledig. Het was alsof er iets ontbrak.

Het kostte mij tijd om te ontdekken wat er ontbrak, maar op zekere dag, vlak na het bidden, opende ik mijn ogen en zag het Boek van Mormon op mijn tafel liggen. Ik wilde net gaan slapen toen de gedachte in mij opkwam: ik ben als mormoon opgegroeid. Waarom heb ik het Boek van Mormon nooit uitgelezen? Die dag besloot ik het Boek van Mormon uit te lezen.

Na jarenlang te hebben gezocht, vond ik eindelijk het ontbrekende stuk geluk. ■

Ouderling Jayme Promise, zendingsgebied Quezon City (Filipijnen)

ALS MENSEN HET BOEK LEZEN

Op mijn zending heb ik mensen gezien die drinken, roken of drugs gebruiken en die vervolgens het Boek van Mormon lezen en zich dan bekeren en terugkeren naar hun familie en de kerk. Ik heb verloren zonen zien thuiskomen en hen op zending zien gaan, nadat zij het boek hadden gelezen. Ik heb ontwrichte

gezinnen samen het Boek van Mormon zien lezen en naar de tempel zien gaan om te worden verzegeld. Ik heb totaal wanhopige mensen die niet wisten wat zij moesten doen dit boek zien lezen, waarna alles hen duidelijk begon te worden.

Op het moment dat ik het Boek van Mormon opensla en een vers gebruik om iemand te helpen, gebeuren er wonderen. De kracht van God

ligt in dit boek opgesloten, zij wil verandering brengen, zij wil wonderen tot stand brengen. Ik beloof je dat wonderen elke keer gebeuren als je in het Boek van Mormon leest. Misschien zijn het niet altijd de wonderen die wij willen dat er gebeuren of gebeuren ze niet wanneer wij dat willen, maar ze zullen gebeuren. ■

Ouderling Benjamin Baradi, zendingsgebied Bacalod (Filipijnen)

UIT HET
ZENDINGSVELD

ZIELSKREET

Hij zag er niet uit als een man met wie het aangenaam praten was. Enerzijds was ik bang, anderzijds wilde ik echt met hem praten.

Stephen Dugdale

Ik was zendeling in Catania (Italië). Op een bepaald moment ging ons zendingswerk moeizaam. Het was een week waarin praktisch alles misging. We moesten dan ook elke dag ons uiterste best doen om ons goede humeur te bewaren, te blijven glimlachen en te blijven volharden.

Op zekere avond waren wij vastbesloten om dit patroon te doorbreken. Wij gingen rond in een nabijgelegen park en praatten er met de mensen. Wij zagen een kerel op een bank zitten met gebogen hoofd en een sigaret in zijn mond. Hij was volledig in het zwart gekleed en had de kap van zijn dikke jas over zijn hoofd getrokken. Hij zag er niet uit als een man met wie het erg aangenaam praten was. Ik keek naar hem, net zoals mijn collega, wij keken elkaar aan en weer naar hem.

Ouderling Farley vroeg me: 'Hebben wij al met hem gesproken?'

'Ik denk van wel, want ik heb echt het gevoel dat ik hem ken', antwoordde ik.

'Ja, ik ook', zei ouderling Farley.

Dus wandelen wij op hem toe. Enerzijds was ik bang omdat hij nu niet iemand was die ik normaal gesproken zou aanspreken, anderzijds wilde ik echt met hem praten.

'Goedenavond, hoe gaat het met u?', vroegen wij.

Hij keek op met duistere ogen, alsof hij wilde zeggen: 'Wie verstoort mijn rust?' Hij zei heel zachtjes: 'Goedenavond.' Wij stelden ons voor als zendingen en hij vertelde ons dat hij atheïst was en nergens in geloofde. Wij vroegen hem waarom, wat hem blijkbaar verraste.

'Omdat ik mijn moeder, mijn vader, mijn zus en mijn nicht allemaal in een maand tijd heb verloren en daardoor is mijn leven verschrikkelijk eenzaam geworden. Aan godsdienst had ik niets, maar maakte het alleen maar erger.'

Wij vroegen hem of hij wist waar zijn dierbaren waren.

'Op het plaatselijke kerkhof, waar zij al heel lang zijn', antwoordde hij.

Wij legden de geestenwereld en de opstanding aan hem uit. Wij zeiden hem dat wij nu allemaal geest en lichaam zijn en dat de dood slechts een tijdelijke scheiding is van de geest en het lichaam. Wij zeiden dat zijn familieleden gewoon op hem aan het wachten waren. Uiteindelijk zal hun geest met hun lichaam worden verenigd en zullen zij met hem in de eeuwigheid samenzijn.

Hij keek verward naar ons en zei: 'Dat heb ik nooit zo begrepen. Zouden jullie alles kunnen herhalen?'

Dus herhaalden wij alles. Toen trok hij verward een wenkbrauw op en zei: 'Wacht, ik ben geest en lichaam? En mijn familie is gewoon op mij aan het wachten en wordt nu onderwezen?'

Wij lazen hem verschillende verzen uit Alma 40 en andere hoofdstukken voor. Hij keek ons aan en vroeg: 'Dus waarom heb ik hier nog nooit over gehoord?'

TOT DE FAMILIE VAN GOD BEHOREN

'Alle mensen zijn kinderen van God, uw broeders en zusters. God houdt net zoveel van hen als van u. Veel van deze mensen zoeken naar de zin van het leven. Hun gezin is belangrijk voor ze. Wat ze nodig hebben is het identiteitsgevoel, dat voortvloeit uit de kennis dat ze kinderen van God zijn, dat ze deel uitmaken van zijn eeuwige gezin.'

Predik mijn evangelie: handleiding voor zendingswerk (2004), 1.

Ik denk niet dat ik ooit een nederiger mens ben tegengekomen. Deze man was zo lang verloren geweest, zo verward, zo eenzaam. Hij luisterde naar alles wat wij zeiden en vertelde ons dat hij er maar weinig van begreep, omdat hij er nog nooit over gehoord had, maar hij vond alles wat hij hoorde prachtig.

Wij leerden hem hoe wij antwoord kunnen krijgen op gebed. Hij had al meer dan dertig jaar niet gebeden. De laatste keer was een opgezegd gebed in een kerkdienst toen hij nog een kind was. Toen wij spraken over antwoord van de Geest krijgen, vroeg hij ons hoe de Geest aanvoelde. Omdat het voor iedereen anders kan zijn, deelden wij beiden hoe het voor ons aanvoelde. Ik zei hem dat het voor mij aanvoelde als een knuffel krijgen van je moeder als je haar na lange tijd weerziet. Ik had het gevoel dat ik hem moest zeggen dat hij het zelfde

kon en zou voelen, het gevoel van een knuffel van zijn moeder, die hij al heel lang miste in zijn leven.

Wij vroegen hem of wij samen konden bidden. Hij was echt verward en vroeg: 'Nu? Hier? In het park?'

'Wij kunnen bidden waar en wanneer ook', zei ik hem. 'God wil graag van ons horen en Hij wil echt graag naar u luisteren, omdat het al zo lang geleden is dat Hij iets van u heeft gehoord.'

Hij had nog nooit een gebed gehoord dat niet uit het hoofd was geleerd, dus hij was benieuwd hoe dat in zijn werk ging. Wij bogen ons hoofd en mijn collega sprak het gebed uit voor onze nieuwe vriend, Alfio, en vroeg voor zegeningen, hulp en troost voor hem. Hij vroeg dat Alfio een antwoord zou voelen dat het goed ging met zijn familie en dat God echt bestond. Wij eindigden ons gebed en Alfio keek ons met grote ogen aan.

'Ik moet jullie iets zeggen', zei hij. 'Ik ben niet iemand die liegt, zeker niet over iets als dit. Ik heb het gevoel dat ik net een dikke knuffel van mijn moeder gekregen heb. Ik heb al heel lang van niemand een knuffel gekregen. Die knuffel voelde zo goed aan. Ik wil weten of ik dat opnieuw kan voelen, want ik wil meer knuffels.'

'Sinds dat gebed wandel ik met opgeheven hoofd rond en kijk ik naar alles. Deze wereld is mooi.'

De volgende dag zagen wij elkaar weer. Alfio ging naast ons zitten op dezelfde bank en zei: 'Zendelingen, mijn hele leven heb ik rondgewandeld met mijn kap op, mijn hoofd neergebogen en starend naar de grond. Ik heb nooit of te nimmer met opgeheven hoofd rondgewandeld. Sinds dat gebed wandel ik met opgeheven hoofd rond en kijk ik naar alles. Deze wereld is mooi.'

Uiteraard bleven wij met Alfio werken zodat hij meer knuffels kreeg, meer licht en meer reden om op te kijken. De enge man op de bank die er uitzag alsof hij ons haatte, was in het echt een ziel in nood, die smeekte of hij weer de liefde van zijn hemelse Vader mocht voelen. ■

De auteur woont in Missouri (VS).

**Ouderling
David A. Bednar**
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

HOE JE DE ZENDELINGEN KUNT HELPEN

We bidden terecht dat de voltijdzendingen overal ter wereld veilig zullen zijn en succes mogen hebben. En vaak wordt er in veel gebeden gevraagd of de zendingen geleid mogen worden naar personen en gezinnen die zijn voorbereid op de boodschap van het evangelie. Maar uiteindelijk is het mijn taak en uw taak om voor de zendingen mensen te vinden. Zendingen zijn voltijdleerkrachten; u en ik zijn voltijdvindders. En u en ik behoren als zending voor het leven niet te bidden dat de voltijdzendingen ons werk doen!

Als u en ik, zoals Joseph Smith heeft gedaan, werkelijk zouden bidden in geloof — als we zouden bidden en handelen, niet enkel uitspreken — dan zou de verkondiging van het evangelie een opmerkelijke vlucht nemen. Een dergelijk gelovig gebed kan uit de volgende elementen bestaan:

- We danken onze hemelse Vader voor de leerstellingen

en verordeningen van het herstelde evangelie van Jezus Christus, die ons hoop en geluk schenken.

- We vragen om de moed om onze mond open te doen en het evangelie aan onze familie en vrienden te vertellen.
- We smeken onze hemelse Vader of Hij ons wil helpen om personen en gezinnen te vinden die bij ons thuis door te zendingen willen worden onderwezen.
- We beloven vandaag en deze week ons best te doen — en smeken Gods hulp af om vrees, angst en aarzeling te overwinnen.
- We bidden om de gave van onderscheid — om ogen en oren die openstaan voor zendingkansen.
- We bidden vurig om de kracht naar beste weten te kunnen handelen.

We uiten onze dank en vragen om andere zegeningen in zo'n gebed,

waarna we besluiten in de naam van de Heiland. En daarna zorgt u ervoor dat het toegewijde werk van dat gebed doorgaat en toeneemt.

Ditzelfde stramien van heilige communicatie en toegewijd werken kan toegepast worden op onze gebeden voor de armen en behoeftigen, voor de zieken en bezochten, voor gezinsleden en vrienden met problemen, en voor wie niet meer naar de kerk komen.

Ik getuig dat bidden zinvol wordt als we bidden en handelen in geloof. Ik nodig u allemaal uit om in geloof te bidden over het goddelijk bevel om het evangelie te verkondigen. Dan beloof ik u dat er deuren zullen opengaan en we de kansen die ons worden geboden, zullen herkennen en aangrijpen. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2008.

‘Mijn ouders vloeken, luisteren naar luide muziek en kijken naar ongepaste tv-programma’s. Hoe kan ik thuis de Geest voelen, vooral op zondag?’

Na je doop heb je de gave van de Heilige Geest ontvangen. Dus kan je, ongeacht je omstandigheden, het gezelschap van de Geest hebben als je waardig blijft en goede persoonlijke beslissingen neemt.

Als je elke week aan het avondmaal deelneemt, zul je aan je verbond met de hemelse Vader herinnerd worden dat ‘[jij] gewillig bent de naam van zijn Zoon op [jou] te nemen en Hem altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden [...] opdat [jij] zijn Geest altijd bij [je mag] hebben’ (LV 20:77). Door je verbonden na te komen, blijf je het gezelschap van de Geest altijd waardig.

De avondmaalsdienst en andere kerkbijeenkomsten bijwonen, is niet de enige manier om je op zondag op het nakomen van je verbonden te concentreren. Ongeacht je omstandigheden thuis kun je onze hemelse Vader je toewijding aan je verbonden tonen door aan je familiegeschiedenis te werken, het evangelie te bestuderen en anderen te dienen, vooral wie eenzaam of ziek zijn. Dit soort activiteiten zal je veel vreugde brengen, zelfs als je familieleden niet meedoen. (Zie Russell M. Nelson, ‘De sabbat is een verlustiging’, *Liahona*, mei 2015, 129–132.)

Laat van je horen

Ongeacht of je ouders lid zijn van de kerk of niet, bespreek met hen waarom het voor jou belangrijk is om de Geest in huis te hebben, vooral op zondag. In jouw geval kan je de kalmste plek in huis uitkiezen en andere leden van de kerk uitnodigen om bij jou te zijn en zo samen de Geest uit te nodigen om daar te zijn. Ik weet dat als je de sabbat heiligt, de Heer jou rijkelijk zal zegenen.

Joskares C. (16), Santo Domingo (Dominicaanse Republiek)

Bid voor je ouders

Jij kan voor je ouders bidden. Zoals Mormon schreef: ‘De Heer zal eveneens de gebeden der rechtvaardigen indachtig zijn, die tot Hem zijn opgezonden’ (Mormon 5:21). Je ouders stoppen misschien niet onmiddellijk, maar de Heer zal je helpen.

Cole M. (17), Arizona (VS)

Focus op goede dingen doen

Zondag is bij mij thuis altijd moeilijk. Ik ben het enige lid van de kerk bij mij thuis en mijn ouders en broers kijken televisie of luisteren naar hun muziek op de sabbat. Ik wil mijn liefde voor mijn hemelse Vader tonen door de sabbat te heiligen. Ik kan naar mijn kamer gaan en in de Schriften lezen, naar kerkmuziek luisteren en ergens met mijn vrienden of de zendelingen op bezoek

gaan. Ik ben zo dankbaar voor de steun van de Heer om ijverig de sabbat te heiligen en voor de kracht die Hij mij altijd geeft.

Lais de Jesus M. (19), Sergipe (Brazilië)

Gebruik kerkelijke hulpmiddelen

Als je een smartphone of -tablet hebt, kun je de apps Mormon Channel en LDS Youth downloaden. Die staan vol prachtige liederen, video's en toespraken die altijd de Geest meebrengen als ik ernaar kijk of luister! Het is simpel, maar het helpt mij echt de Geest te voelen, zelfs als er rondom mij geluid is. Het maakt een groot verschil en veroorzaakt vrede door heel het huis.

HunterEve V. (16), Texas (VS)

Bestudeer de Schriften

Praat met je ouders over wat zij doen, maar als zij niet luisteren, kun jij bidden over hoe je de Geest bij je thuis kunt voelen. Om de Geest bij mij thuis te voelen, lees ik de Schriften en dat brengt de Geest onmiddellijk in de kamer.

Blake E. (14), Utah (VS)

Volg het voorbeeld van Christus

Het is belangrijk dat de Geest ons huis vult, maar het is belangrijker dat een persoon ermee vervuld is. Christus is het perfecte voorbeeld van de Geest altijd bij je dragen. Gewoon proberen meer zoals Christus te leven, vriendelijk te zijn tegen anderen en de wereld te zien zoals Hij het zou doen,

is waarschijnlijk de beste manier om waar jij ook bent de Geest bij je te hebben.

Isabel W. (16), Oregon (VS)

Stel gezinsactiviteiten voor

Stel op zondag misschien activiteiten voor die jullie samen als gezin kunnen doen. Stel iets voor om het gezin samen te brengen, maar waar deze ongepaste dingen niet kunnen gebeuren. Als jullie iets als gezin doen, zal het jullie dichter tot elkaar brengen. En het geeft hun een andere insteek over wat jullie op een zondag kunnen doen. Misschien zeggen zij volgende zondag: 'Hé, wat wij vorige keer deden, was leuk — laten wij dat opnieuw doen.'

Ryan B. (19), Idaho (VS)

GEHOOR GEVEN AAN INGEVINGEN

'Ik bied deze aanmoediging. Er zijn momenten geweest waarop u de invloed van de Heilige Geest gevoeld hebt. [...]

U kunt die momenten van inspiratie behandelen als de zaadjes van geloof die Alma beschreef (zie Alma 32:28). Zaaï ze stuk voor stuk. Dat kunt u doen door te handelen naar de ingeving die u kreeg. De waardevolste inspiratie voor u is te weten wat God wil dat u doet. [...]

Als u blijft gehoorzamen, zullen de indrukken van de Geest zich vaker aandienen en zult u Hem steeds meer gaan voelen als uw constante metgezel. Uw vermogen om het goede te kiezen zal toenemen.'

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, 'In uw roeping groeien', Liahona, november 2015, 105.

VOLGENDE VRAAG

'Mijn beste vriendin zegt dat zij niet in God gelooft. Hoe kan ik haar over het evangelie vertellen?'

Stuur je antwoord, eventueel vergezeld van een foto met hoge resolutie, vóór 1 juli 2016 naar liahona@ldschurch.org, of per post (zie het adres op pagina 3).

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) jouw schriftelijke toestemming, en, als je jonger dan achttien bent, die van je ouders om je antwoord en foto af te drukken. (Een e-mailbericht is voldoende.)

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

HOE JE

EEN GOEDE VRIEND KUNT ZIJN

David Morales

We willen er allemaal bijhoren. Als jij of iemand anders zich buitengesloten voelt, kun je het volgende doen.

HOE KRIJG JE GOEDE VRIENDEN?

Het doet pijn als je buitengesloten wordt, maar ergernis of wrok zullen je niet helpen om je beter te voelen. Probeer in plaats daarvan deze dingen eens:

- Doe mee aan kerkelijke activiteiten. Ze bieden een goede gelegenheid om met mensen om te gaan die jouw normen respecteren.
- Leer en ontwikkel vaardigheden. Je aansluiten bij studentenverenigingen, sportteams of -clubs is een goede manier om mensen te leren kennen die dezelfde interesses als jij hebben.
- Blijf niet altijd wachten tot iemand anders je vraagt of je vrienden wilt worden. Stel jezelf aan anderen voor.
- Doe je uiterste best om een goed mens te zijn en houd vast aan je normen. Dan krijg je vrienden die je om je karakter en het licht dat je uitstraalt waarderen.
- Breng tijd door met je familie. Misschien ontdek je dat je beste vrienden thuis te vinden zijn.

Ik begon de kerk als tiener te onderzoeken, maar ik ging niet meer naar de kerkdiensten omdat ik me door veel jongeren buitengesloten voelde. Een tijdje later nodigde een van die jongeren me uit voor een kerkactiviteit. Ik nam de uitnodiging aan en vond de activiteiten leuk omdat het dingen waren die ik graag deed: toneel, basketbal en hardlopen.

Toen ik wat langer aan de activiteiten meedeed, leerde ik de jongeren kennen en merkte dat veel van hen bij mij op school zaten. Na verloop van tijd was ik in staat om vriendschap te sluiten met jongemannen en jongevrouwen die dezelfde normen hadden als ik. Ik ben dankbaar dat iemand me heeft uitgenodigd voor een kerkactiviteit en ik ben dankbaar dat ik ben gegaan.

Heb je je ooit zoals ik gevoeld: buitengesloten of dat je er niet bij hoorde? Of heb je wel eens iemand gekend die zich niet geaccepteerd voelde en niet veel vrienden had? Of het nu op school, in de kerk of ergens anders is gebeurd, de meeste mensen hebben zich ooit weleens zo gevoeld.

HOUD REKENING MET ANDEREN

Ik hoop dat we er altijd naar zullen streven om attent te zijn op de gevoelens, gedachten en

omstandigheden van de mensen om ons heen. Laten we niemand verderen of kleineren. Laten we liever medeleven en bemoediging geven.'

Thomas S. Monson, 'Liefde – de kern van het evangelie', *Liahona*, mei 2014, 93.

HOE JE ANDEREN BETREKT

Soms lijkt het moeilijk om jezelf te overwinnen en aardig voor andere mensen te zijn, maar als we eraan denken dat we allemaal kinderen van God zijn, zien we hoe belangrijk het is om anderen te helpen. Hier zijn wat ideeën:

- Praat op school of in de kerk met mensen die nieuw zijn. Stel ze aan je vrienden voor.
- Nodig iemand die vrienden nodig heeft uit voor een school- of kerkactiviteit.
- Zeg er – vriendelijk en geduldig – iets van als iemand anderen expres het gevoel geeft dat ze niet welkom zijn.
- Ga eens naast iemand zitten die alleen is, of nodig hem of haar uit om bij jou en je vrienden te komen zitten.
- Bid tot je hemelse Vader als je niet weet hoe je iemand kunt helpen. Onze hemelse Vader weet precies wat die persoon nodig heeft om gelukkig te zijn en kan jou helpen om hem of haar die hulp te bieden. ■

De auteur woont in Santa Cruz (Bolivia).

Eerlijk en trouw zijn

Aysia Tan (Utah, VS)

HOI! IK BEN EVAN!

Ik woon in Ierland, en ik vind een sport die hurling heet leuk. Het is een Ierse sport die op veldhockey lijkt. Mijn lievelingsvak is rekenen. Ik vind het een zegen om lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te zijn.

OP SCHOOL PAL STAAN

Een nieuwe jongen op school pestte mijn zusjes. Ik ging ertussen staan en beschermde mijn zusjes. Ik gehoorzaam ook het woord van wijsheid. Veel leerlingen op school drinken thee en koffie. Als iemand me thee aanbiedt, zeg ik 'Nee, dank je'.

EVANS TIPS OM PAL TE STAAN

Er is moed voor nodig om het evangelie na te leven.

- Houd vol.
- Luister naar de Heilige Geest. Hij zal je leiden.
- Bedenk dat mensen gelukkiger worden als jij het evangelie in hun leven brengt.

MET VRIENDEN BIDDEN

Ik ga naar een katholieke school. Mijn zusjes en ik zijn de enige leerlingen die lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn. Toen mijn oma ziek was, vroeg ik mijn leerkracht of ik een gebed voor haar mocht uitspreken. Iedereen in de klas deed de armen over elkaar en boog het hoofd. Ik sprak voorin de klas een gebed uit.

DE BESTE GROTE BROER

Ik stel doelen om het goede te doen. Ik help mijn ouders om voor mijn zusjes te zorgen. Als mijn zusjes bang zijn, speel ik met ze tot ze vergeten dat ze bang waren. Toen mijn ouders een keer weg waren, vertelde ik mijn zusje verhalen tot ze in slaap viel.

WEES EEN VOORBEELD

Mijn vrienden op school zien dat ik gelukkig ben. Ik geef een goed voorbeeld door niet te vloeken en Gods naam niet ijdel te gebruiken. Ik ben thuis ook een goed voorbeeld.

STUUR ONS JE VOETAFDRUK!

Hoe sta je pal door Jezus te volgen? Maak een omtrek van je voet en stuur ons je verhaal en foto, en de goedkeuring van je ouders. Stuur ze in via liahona.lds.org (klik op 'Submit an Article') of per e-mail naar liahona@ldschurch.org.

Jordans studiemaatje

Kirstin Ide

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'De Heilige Geest helpt ieder die leest en zegt: de Schriften zijn waar' (Kinderliedjes, 66).

Jordan had zijn zus Kirsi al meer dan een jaar niet gezien — het leek wel voor altijd! Binnenkort zou ze van haar zending thuishkomen om geopenreerd te worden. Jordan was verdrietig dat ze ziek was, maar hij was blij dat ze gauw weer samen zouden zijn.

Toen hij de dag daarop van school thuiskwam, zat Kirsi op de

zitbank. Jordan rende op haar af en sloeg zijn armen om haar heen.

'Hallo, Jordan! Ik heb je gemist!' zei Kirsi.

Jordan glimlachte. 'Ik heb jou ook gemist! Het spijt me dat je ziek bent.'

'Dankjewel, maatje', zei Kirsi. Er lag een boek-van-mormon op haar schoot.

'Mag ik met je lezen?' vroeg hij.

'Waarom haal je jouw boek-van-mormon niet, dan kunnen we samen aan het begin beginnen.'

Jordan rende naar zijn kamer en pakte zijn boek. 'Ik heb hem!' riep hij terwijl hij terugrende. Hij ging lekker naast haar zitten.

Ze deden het op de titelpagina open. 'Het Boek van Mormon: eveneens een testament aangaande Jezus Christus', las Jordan. Ze lazen om de beurt.

'Op zending bestudeerde ik de Schriften elke dag met mijn collega', zei Kirsi. 'Wil jij mijn studiemaatje zijn totdat het tijd voor me is om terug

*Jordan miste zijn studiemaatje, Kirsi.
Maar toen kreeg hij een geweldig idee!*

naar mijn zending te gaan?' vroeg Kirsi.

'Ja!' zei hij.

Enkele dagen later werd Kirsi geopereerd. Ze kwam thuis uit het ziekenhuis om een paar weken te rusten en te herstellen. Jordan en zij bestudeerden het Boek van Mormon elke dag.

Voordat ze weer terug naar haar zending ging, zei Kirsi: 'Jordan, ik daag je uit om het Boek van Mormon uit te lezen voordat je wordt gedoopt!'

Jordan dacht erover na. Hij zou al over enkele maanden acht jaar worden. Hij zou veel moeten lezen, maar hij wilde het graag doen. 'Ja', zei Jordan.

'Zul je, als je leest, bidden en vragen of het waar is?' vroeg Kirsi. 'Moroni heeft beloofd dat als we dat doen, de Heilige Geest ons zal vertellen of het waar is.'

'OK', zei Jordan. Tegen de tijd dat Kirsi terug naar haar zending ging, waren ze samen al bij 2 Nephi.

Jordan miste Kirsi echt. Hij miste haar vooral als zijn studiemaatje. Maar toen kreeg hij een geweldig idee!

De volgende dag op school liep hij naar het tafeltje van zijn beste vriend, Jake.

'Ik ga het hele Boek van Mormon lezen voordat ik gedoopt word', zei Jordan. 'We worden op dezelfde dag gedoopt, dus wil jij het ook doen?'

'Ja', zei Jake. 'Ik heb nog nooit het hele Boek van Mormon gelezen.'

Iedere dag stelden ze elkaar op school dezelfde vraag.

'Hoe ver ben je?'

'Aan het einde van Jakob. Hoe ver ben jij?'

Al gauw hoefde ze het elkaar niet eens meer te vragen. Ze keken naar elkaar en kenden de vraag al.

'Ik denk dat we het net op tijd voor onze doop af krijgen', zei Jordan.

Eindelijk kwam de dag van hun doop.

'Ik heb het gisteravond uitgelezen', fluisterde Jordan.

'Ik ook!' zei Jake. 'En ik heb gebeden om te weten of het waar is en ik voelde me warm en blij.'

Jordan glimlachte. 'Ik ook. Ik was echt blij toen ik bad.' Hij was dankbaar voor de uitdaging van Kirsi. Nu werkte hij aan zijn eigen getuigenis. ■

De auteur woont in Virginia (VS).

De hele wapenrusting Gods

De Schriften leren ons dat wij de 'hele wapenrusting van God' moeten aandoen (zie Efeze 6:11–18; IV 27:15–18). Wanneer wij de Schriften bestuderen en bidden, is het alsof wij een wapenrusting aandoen die ons beschermt.

DE HELM VAN DE ZALIGHEID

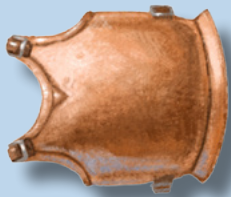
Een helm beschermt het hoofd. Wij houden onze gedachten veilig als wij Jezus volgen en doen wat Hij van ons verlangt.

HET SCHILD VAN HET GELOOF

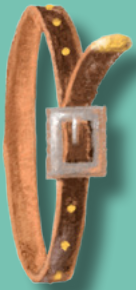
Geloof in Jezus Christus is als een schild ter bescherming. Wanneer wij in Jezus geloven en zoals Hij proberen te zijn, dan kunnen wij goede keuzes maken, zelfs als het moeilijk is.

**HET BORSTHARNAS
VAN DE GERECHTIGHEID**
Het borstharnas beschermt het hart. Als we God met heel ons hart liefhebben, proberen wij zijn geboden na te komen. We worden gezegend als wij het goede kiezen.

DE GORDEL VAN DE WAARHEID
Een gordel is een riem die het lichaam van een soldaat beschermt. Weten wat waar is, beschermt ons. Het evangelie is waar en het evangelie naleven maakt ons sterker.

**DE SCHOENEN VAN DE
BEREIDHEID VAN DE VREDE**
Schoenen beschermen de voeten. Wij proberen in het voetspoor van Jezus Christus te treden, zodat wij ooit met Hem kunnen samenwonen.

**HET ZWAARD VAN
DE GEEST**
Met een zwaard kun je het slechte bestrijden. De Geest helpt ons als wij met moeilijke of slechte dingen te maken krijgen. Naar de Geest luisteren, beschermt ons.

Wat kun je elke dag doen om je geest veilig en gelukkig te houden?

Ouderling
Neil L. Andersen
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Welke beloften doen we bij de doop?

Wij nemen de naam
van Christus op ons en
worden lid van zijn kerk.

Als wij dan elke week aan het
avondmaal deelnemen, beloven
wij Jezus altijd 'indachtig te
zijn'. Wij beloven zijn geboden
te onderhouden.

Wij geloven in Hem.
Wij aanbidden Hem.
Wij volgen Hem.

Uit: 'Uw Koninkrijk kome', Liahona, mei 2015, 119–123.

ONS PRIKBORD

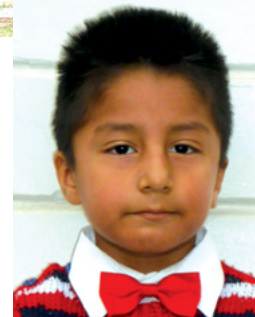
Ik voelde me heel goed bij mijn doop. Ik was eerst een beetje zenuwachtig, maar ik ging het water in en toen ging dat over. Ik voelde me heel zeker in de doopvont. Ik ben heel blij dat ik heb besloten me te laten dopen. Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is en dat er een levende God is.

Neyliana V. (8), Brazilië

Ik ging met ons gezin naar de tempel en ik weet dat de tempel echt het huis van Jezus Christus is.

Helam A. (5), Peru

Mijn vader en moeder praten met ons over de tempel. Zij laten ons een plaat van de tempel zien en getuigen van de eeuwige zegeningen van de tempel.

Tresor I. (7), Kongo

De schepping

Onze hemelse Vader heeft deze levendige wereld in rechtschapenheid geschapen.

Hij bracht het licht in de duisternis en maakte lucht, oceanen en landen, met een overvloed aan dingen en veranderende seizoenen om het nog spannender te maken.

Toen kwamen de zon, de maan en de sterren, en dieren om ons gezelschap te houden.

En toen werd de mens geschapen om over de aarde te regeren.

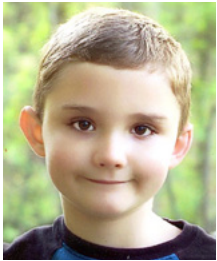
Nu kon onze hemelse Vader rusten.

Op zijn heilige dag leren we veel over die waarheden.

C. Ling-yao (10), Taiwan

Abish was een zendeling

De vader van Abish leerde haar om in Jezus Christus te geloven. In haar woonplaats geloofden veel mensen niet in Jezus. Toen Ammon onder haar volk kwam en koning Lamoni onderwees, wist Abish dat haar hemelse Vader wilde dat ze het volk over het evangelie vertelde. Eindelijk kon ze iedereen over Jezus vertellen.

We stelden thuis een keer een zendingsplan op. We besloten wat ieder van ons ging doen. Ik besloot mijn lerares in de tweede klas het Boek van Mormon te geven. Toen ik het aan

haar gaf, zei ze: 'Dankjewel, Adam. Ik lees graag.' Ik ben blij dat we een zendingsplan hebben gemaakt.

Adam W. (8), Utah (VS)

'Abish en de koningin', Marley D. (6), Washington (VS)

ILLUSTRATIE JARED BECKSTRAND

Knip, vouw en bewaar deze kaart met uitdagingen!

ABISH

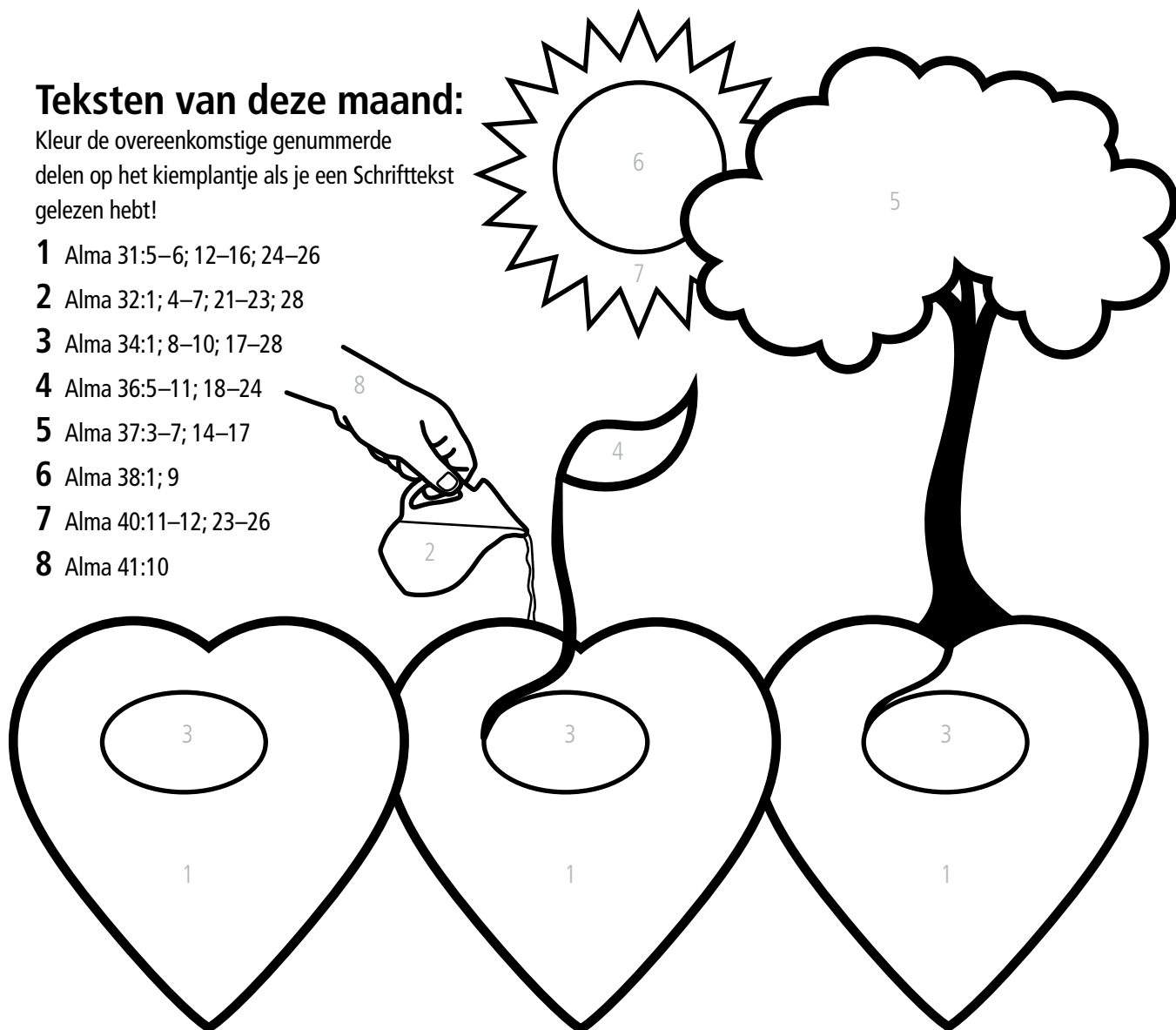
Ik kan een zendeling zijn!

- Leer Alma 19:36 uit je hoofd.
- Nodig een vriend of vriendin uit naar het jeugdwerk om wat over het evangelie te horen.
- Laat je getuigenis groeien door het aan iemand te geven!
- Ik neem mij voor om ...

Teksten van deze maand:

Kleur de overeenkomstige genummerde delen op het kiemplantje als je een Schrifttekst gelezen hebt!

- 1 Alma 31:5–6; 12–16; 24–26
- 2 Alma 32:1; 4–7; 21–23; 28
- 3 Alma 34:1; 8–10; 17–28
- 4 Alma 36:5–11; 18–24
- 5 Alma 37:3–7; 14–17
- 6 Alma 38:1; 9
- 7 Alma 40:11–12; 23–26
- 8 Alma 41:10

ILLUSTRATIE JARED BECKSTRAND

In geloof groeien

Alma en Amulek onderwezen veel mensen over Jezus Christus. Ze veranderden het leven van mensen door het zaadje van geloof te planten. Alma en anderen waren zendingen en predikten het woord van God. Kijk in de volgende uitgave uit naar een nieuwe leesopdracht! ■

Alma leert ons bidden

Alma de jonge ging met enkele anderen de Zoramieten onderwijzen. De Zoramieten geloofden in onze hemelse Vader, maar onderhielden zijn geboden niet meer. Ze geloofden niet in Jezus.

En ze geloofden niet in de goede manier van bidden.

Een keer per week gingen de Zoramieten om de beurt bidden. Ze klommen op een grote verhoging. Ze hielden hun armen in de lucht. Dan bedankten ze hun hemelse Vader dat ze beter waren dan andere mensen. Iedereen sprak precies hetzelfde gebed uit.

De Zoramieten baden alleen als ze op de verhoging stonden. Ze dachten niet aan hun hemelse Vader en baden niet tot Hem als ze thuis of ergens anders waren.

Alma leerde het volk dat ze altijd konden bidden. Ze konden thuis, in het veld of in de wildernis bidden. Hij leerde ze dat ze over alles konden bidden en dat hun hemelse Vader ze zou helpen.

Wij kunnen bidden zoals Alma de mensen dat leerde. We kunnen altijd en overal bidden. We kunnen zelfs stilletjes in ons hart bidden. Onze hemelse Vader zal ons altijd horen! ■

Ik kan eerbiedig zijn

ILLUSTRATIE APRYL STOTT

**President
Spencer W. Kimball
(1895-1985)**

Twaalfde president
van de kerk

HET WAT, WAAROM EN HOE VAN EEN GETUIGENIS

*Elke keer dat u uw getuigenis geeft,
wordt het gesterkt.*

Iedere ziel in deze wereld kan net als Petrus openbaring ontvangen [zie Mattheüs 16:13-17]. Die openbaring is een getuigenis, de wetenschap dat Christus leeft, dat Jezus Christus de Verlosser van deze wereld is. Elke ziel kan die verzekering krijgen. En als hij dat getuigenis ontvangt, komt het van God en niet van alleen maar studie. Natuurlijk is studie een belangrijk element, maar die moet gepaard gaan met veel bidden en toenadering zoeken, en dan komt deze openbaring. [...]

De getuigenisdienst is misschien wel de beste bijeenkomst van de maand, als u de Geest hebt. Als u zich verveelt tijdens de getuigenisdienst, dan is er iets mis met u en niet met de andere mensen. U kunt opstaan en uw getuigenis geven en denken dat het de beste bijeenkomst van de maand is; maar als u taalfouten gaat zitten tellen en lacht om de man die niet goed uit zijn woorden komt, dan verveelt u zich,

en dan verveelt u zich zo het koninkrijk uit. [...]

Elke maand komen de leden van het Eerste Presidium en de Twaalf met alle algemene autoriteiten in de tempel bijeen. Zij geven hun getuigenis en betuigen elkaar hun liefde, net als u allemaal doet. Waarom hebben de algemene autoriteiten een getuigenisdienst nodig? Om dezelfde reden dat u een getuigenisdienst nodig hebt. Denkt u dat u drie, zes, negen of twaalf maanden uw getuigenis niet kunt geven zonder dat het iets aan zijn volledige kracht inboet?

Sommige van onze fijne leden zijn zo bang om clichés te gebruiken dat ze in plaats van hun getuigenis te geven liever over aanverwante zaken praten. Maak u nooit zorgen over clichés in uw getuigenis. Als de president van de kerk zijn getuigenis geeft,

zegt hij: 'Ik weet dat Joseph Smith door God geroepen is, dat hij een vertegenwoordiger van de Heer is. Ik weet dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God.' Ziet u wel, hetzelfde dat iedereen van u zegt. Dat is een getuigenis. [...]

Een getuigenis is geen vermaning; een getuigenis is geen preek (geen van u is er om de anderen te vermanen); en het is ook geen reisverhaal. U bent er om uw getuigenis te geven. Het is verbazend wat u in zestig seconden kunt getuigen, of in 120, of 240, of hoeveel tijd u ook krijgt, als u zich tot uw getuigenis beperkt. We willen graag weten wat u voelt. Hebt u het werk echt lief? Bent u gelukkig in uw werk? Hebt u de Heer lief? Bent u blij dat u lid van de kerk bent?

[...] Doe uzelf niet tekort in de vastendienst door te denken: 'Ik denk dat ik vandaag maar niet mijn getuigenis geef. Dat zou waarschijnlijk niet eerlijk zijn tegenover de andere leden want ik heb er al zo veel gelegenheden toe.' U geeft uw getuigenis. Een minuut is lang genoeg.

U hebt een getuigenis! Vanzelfsprekend moet het opbouwen en verheffen en verruimen, en dat is wat u doet. Elke keer dat u uw getuigenis geeft, wordt het gesterkt. ■

*'President Kimball Speaks Out on Testimony',
New Era, augustus 1981, 4-7.*

INZICHT

Hoe kunnen wij de liefde ervaren die onze hemelse Vader voor al zijn kinderen voelt?

‘Als we anderen doeltreffend willen dienen, moeten we hen door de ogen van een ouder, door de ogen van onze hemelse Vader zien. Alleen dan zullen we de ware waarde van een ziel gaan beseffen. Alleen dan zullen we ons bewust worden van de liefde die onze hemelse Vader voor al zijn kinderen voelt. Alleen dan zullen we ons bewust zijn van de toegewijde zorg van de Heiland voor hen. We kunnen onze verbondsplicht — om te treuren met hen die treuren en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben — niet goed vervullen als we hen niet door de ogen van God zien.’

Ouderling Dale G. Renlund van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Door de ogen van God’, *Liahona*, november 2015, 94.

Ook in deze uitgave

VOOR JONGVOLWASSENEN

Voorvechters van de sabbat

p.50

We moesten kiezen tussen de sabbat heiligen en landskampioen rugby worden. Uiteindelijk wonnen we meer dan we hadden verwacht.

VOOR JONGEREN

Het **MOEILIJKSTE** voor een **ZENDELING**

p.52

Je voorbereiden op een zending betekent meer dan alleen de Schriften bestuderen. Het betekent ook dat je leert om met collega's samen te werken, met afwijzing om te gaan, en te weten dat het niet een goed idee is om ijs voor ontbijt, lunch en avondeten te nemen!

VOOR KINDEREN

Jordans studiemaatje

p.68

Jordan vond het heel leuk om een paar dagen het studiematje van zijn zus te zijn. Maar wat moest hij nou doen als ze haar zending vervolgde?

